

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 376 • CENA 51,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gorā 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 270 SIT
7. oktobar 2005.

ZOVI ME TEKSAS

★ **DOK HOLIDEJ** ★

376

Frenk Larami

ZOVI ME TEKSAS

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 376

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

CALL ME TEXAS

Recenzija i adaptacija

Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 29. IX 2005.

Tržište: 7. X 2005.

CIP - Каталогизacija y публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (05)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. - 1972, br. 1 -. - Novi Sad : Marketprint,
1972-, - 21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d. o. o. , Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – CALL ME TEXAS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica JOVANOVIĆ-BANIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Krupan čovek sa teškom „šarp“ puškom za lov na bizone, pljucnuo je na stenu ispred sebe i lagano ustao. Pove-tarac koji je duvao prostranom ravni-com zalepršao je krajem njegovog voj-ničkog žaketa. Pogledao je još jednom kroz vojni durbin, a onda ga odložio pu-štajući da mu miruje na prsima. Okre-nuo se obrativši se ostalima koji su bili sakriveni u jednoj dolji.

– Evo ih, dolaze – rekao je dubokim hrapavim glasom i zagrizao još jedan komad duvana zdravim jakim zubima.

Šestoro ljudi je pažljivo ustalo čisteći uniforme od prašine i zakopčavajući koporane. Glavni je neprimetno klim-nuo glavom i dao znak osmatraču da se pridruži ostalima. Za to vreme, on se popeo na uzvišicu, bolje se namestio u sedlu i protrljao rukom svoje mršavo lice obraslo jedva primetnom čekinja-stom bradicom. Zatim je zategao žaket sa zlatnim poručničkim epoletama na ramenima i s mukom istežući vrat, za-kopčao i poslednje, gornje dugme na uniformi.

– U stroj, momci! – naredio je.

Vukući noge po neravnom tlu, ljudi su se postavili u iskrivljenu liniju. Svi su bili glatko obrijani i čisti, dok su im kose bile uredno ošišane. Njihovi konji, nešto niže u jaruzi, imali su na sebi voj-nu opremu, sedla i ćebad sa vojnim

oznakama, dok su na bisagama bila utisnuta obeležja jedinice 5/11, što je značilo da pripadaju jedanaestoj četi petog puka ovde, na teritoriji Montane.

Čizme su im bile pomalo prašnjave, ali inače čiste i ne previše iznošene. Jedni su bili naoružani puškama marke „springfild“, dok su, osim osmatrača, ostali imali „vinčesterke“. Što se po-ručnika tiče, on je pored „vinčesterke“ imao i teški kolt zvani „sređivač“ koga je nosio u zakopčanoj futroli i to visoko na levom kuku. I vojnici su imali slične futrole sa revolverima koje su bile tako izglancane da su se presijavale na suncu.

– Mirno! – zapovedio je poručnik i strogo odmerio stroj pred njim. Onda je rukom pozvao vojnika bikovskog vrata sa velikom ožiljkom na levoj strani vi-lice. – Zakopčaj taj okovratnik, Stejsi!

– Dodavola, Kejne, ugušiću se! – usprotivio se ovaj ljutito. Ostali su ću-tali, ne komentarišući činjenicu što se jedan vojnik obraća pretpostavljenom po imenu, a ne u skladu sa poznatim vojničkim pravilima.

Poručnik je duboko uzdahnuo.

– U redu, izgleda da ćeš morati da ostaneš takav kakav si! Stani onda tamo u sredinu kako bi bio što manje uočljiv! Kada se pojavimo, želim da odred izgleda savršeno! I zapamtite šta

sam vas učio: Kif je od onih koji i u pola noći znaju vojna pravila i neće biti sumnjičav ako se pojavimo onakvi kakvi vojnici obično izlaze iz kasarne. Ukoliko budemo neuredni, tražiće dlaku u jajetu i možda nešto posumnjati – dodao je, odmerio stroj hladnim pogledom svojih plavih očiju i klimnuo glavom. – U redu, uzjašite, pa da krenemo! Vi ćete iza mene, u koloni, a ti, Stejsi, gledaj da budeš što manje zapažen!

– Razumeo sam, Kejne – odvrati čovek širokog vrata.

Svi su požurili prema konjima. Bili su brzi i posle jedno minut-dva, poručnik Kejn je zadovoljno klimnuo glavom: lagano su obišli stenu koja im je služila kao osmatračnica i pojahali napred prema ravnom prostranstvu.

Daleko u ravnici po kojoj se tu i tamo belasali pečati slanog peska, videli su izlomljenu liniju konjanika između kojih se nazirala zdepasta silueta kola pokrivenih arnjevima.

Dok su se približavali, Kejn je lagano prebrojao pratnju kola i zadovoljno klimnuo glavom. Bilo je ukupno devet ljudi i to je smatrao zadovoljavajućim. Naime, dvojica su sedela na zadnjem delu kola, a dvojica na vozaarskom sedištu; sa obe strane kola jahao je po jedan pratilac, dok su napred bila dvojica. Ispred njih je išao jedan jahač: glavno-komandujući oficir cele grupe. Kejn se jedva primetno osmehnuo: zaista, tačno takav poredak je bio propisan vojnim pravilima. Osim toga, to je ličilo na kapetana Kifa koji je na neki način bio veoma predvidljiv i to baš zato što se striktno držao vojnih pravila i naređenja. Bili su to kvaliteti koji su mu

pomogli da napreduje u karijeri, ali kvaliteti koji će ga izgleda koštati života.

Kif je ugledao kolonu konjanika koja se približavala ravnicom i istog momenta digao ruku dajući svojim ljudima znak da stanu. Odmah zatim kola su stala uz glasnu škripu, dok su konjanici u pratnji zategli vođice i ostali na svojim pozicijskim mestima. Sam Kif je izvadio durbin iz uglačane futrole na sedlu i prineo ga očima.

– Neka lajem kao pas – procedio je poluglasno – ako ovo nije konjička patrola. A nije mi rečeno da se nadam odboru za doček...

Niko nije ništa odvratio, iako su svi čuli ova prilično lična zapažanja. Naravno, vojnici su iz iskustva znali da pod Kifovom komandom moraju strogo da se pridržavaju propisa i ne govore ukoliko im se poretpostavljani direktno ne obrate.

Kif je ponovo prineo durbin očima i pažljivije osmotrio kolonu koja se približavala. Vojnici u pratnji samo su se pogledali, jer im je njegov formalizam pomalo i dosadio. Bili su umorni i prашnjavi, a znali su da na odredištu neće biti spavanja sve dok im se uniforma i oprema ne budu caklile. Bilo je jasno da će se njihov omraženi starešina već postarati za to.

– Prva mera predostrožnosti! – povika on glasnije i strogo odmeri svoje vojnike. – Puške u ruke i na gotovs... sada!

Dobro uvežbani vojnici izvršili su naredbu kao jedan i za tren oka u rukama su im se našle „springfield“ puške sa zapetim obaračima, spremne da suknu vatru svakog časa. Jedino je vozač kola

ostao nenaoružan: on je u ruci čvrsto držao dizgine sa interesovanjem posmatrajući konjanike koji su se približavali.

Što se Kifa tiče, on ih je još uvek posmatrao kroz durbin, držeći ga rukom u rukavici. Drugom rukom je otkopčao futrolu i prstima dodirnuo hladni metal svog „remington“ revolvera.

– Bogami, oni su iz Petog puka ! – uzviknuo je. – Jasno se vide oznake: puk broj pet, četa jedanaest – dodao je i nabrao obrve. – Čudno. Idemo tačno po redu vožnje i nije bilo nikakvog razloga da pođu da nas traže.

Jedan od dvojice koji su stajali kod zadnjeg dela kola kratko se nasmejao i namignuvši, šapnuo svom nervoznom drugu:

– Vraga! Nisu dobili platu puna tri meseca! Zato i nije čudo što su se požurili!

– Tišina! – opomenuo ih je Kif i spustivši dvogled, odmerio ih strogim pogledom.

Onda su se svi usredsredili prema koloni koja je bila sasvim blizu.

Na znak svog poručnika konjanici su stali i Kif je bio impresioniran što su se svi zaustavili kao jedan. Čelni oficir je lagano pošao napred i učtivo ga pozdravio:

– Kapetan Kif, ser?

– Ja sam Kif.

– Poručnik Kejn iz tvrđave Rodžers, ser. Kapetan Hal me je poslao u susret vašem odred. Naime, poslednjih nedelja bilo je izvesnih pokreta među Indijancima, pa je kapetan pomislio da vas mogu napasti, misleći da nosite oružje i municiju.

Kif nabra obrve i odmeri Kejnovu besprekornu uniformu. Kratko je osmotrio ostale i ponovo se namrštio.

– Shvatam – rekao je najzad. – A vi ste, kao naša pratnja, upućeni direktno iz tvrđave?

– Tačno, ser. Prema tome, moji ljudi se mogu pridružiti vašima, dok bih ja jahao pored vas; na taj način bi vas proveli zaobilaznim putem i izbegli ugroženu oblast.

Kif pogleda Kejna pravo u oči.

– Pretpostavljam da za to imate pismeno naređenje?

– Na žalost, za tako nešto nije bilo vremena, ser. Kapetan Hal je jednostavno izdao naredbu za pokret, dodajući da pođemo u susret vašem odred i dovedemo vas u tvrđavu pre nego što vas Čejeni napadnu. Stvari su malo izmakle kontroli, ser. Kao što rekoh, bilo je nekoliko indijanskih napada...

Kif je klimnuo glavom, ali pogled mu nije postao blaži... niti je pomerio ruku sa drške revolvera.

– Vrlo uviđavno od kapetana – odvratio je mirno. – Samo još nešto, poručniče...

Kejn upitno podiže obrve.

– Da, ser?

– Vi i vaši ljudi ste propisno odeveni, sve u skladu sa propisima...

– Kapetan to striktno traži, ser – odvrati Kejn sa prizvukom ponosa u glasu.

– Da, da, naravno... to je u redu. Ali, strašno me čudi vaša oprema; izgleda da je upravo izglancana i izbrisana, a iza vas je dug put od tvrđave Rodžers. Priznajte da tako nešto ne bi bilo mo-

guće ako ste se pridržavali naređenja i bez zadržavanja dojahali ovamo!

Kejn opsova u sebi; morao je i pretpostaviti da će taj Kif nešto naći, bez obzira koliko je on vodio računa o svemu.

– Ipak smo se malo zadržali, ser – priznao je razmahnuvši rukom nekuda iza sebe. – Vidite, baš tamo iza onoga uzvišenja. Dok sam osmatrao teren i čekao da se pojavite, rekao sam ljudima da se očiste i doteraju...

Kif instinktivno baci pogled prema pomenutom uzvišenju.

I već u sledećem trenutku, Kejnov kolt „sređivač“ je planuo i izbacio Kifa iz sedla. Teško tane kalibra 45, prosto mu je raznelo bradu, tako da nije stigao ni da jaukne.

Ovo iznenadno ubistvo zaprepastilo je i skamenilo vojnike. Iskoristivši trenutak njihove potpune paralisnosti, Kejnovi ljudi su potegli revolvare i pripucali.

Što se zaprege tiče, već u sledećem trenutku se srušila, jer je Kejn sa nekoliko hitaca pogodio konje tačno u glavu. Vozar je skočio sa svog sedišta, ali ga je sledeće tane pogodilo i prosto okrenulo u vazduhu. Vojnik pored njega nije uspeo da opali ni metak; tek se malo podigao u sedlu prinoseći pušku ramenu kada mu je Stejsi ispalio tri hica u grudi.

Ostali vojnici iz pratnje su se do sada pribrali i njihove teške „springfild“ puške su zagrmale. Ali, to oružje je imalo samo jedan metak u cevi i mada je bilo prilagođeno za brzo punjenje, vojnici jednostavno nisu imali nikakve

šanse protiv brzorepetirajućih „vinčesterki“ i revolvera napadača.

Bandit sa teškom „šarpovkom“ digao je pušku i naslonivši je na podlakticu, povukao obarač. Teško tane kalibra 58 izbacilo je vojnika iz sedla i nesrećnik je kratko kriknuo padajući između konjskih nogu. Vojnici su u međuvremenu povadili revolvare, a napadači su poput Indijanaca oko njih formirali krug pucajući bez prestanka. Jedan od Kejnovih ljudi pao je oboren udarcem prazne puške koju je jedan od vojnika zavitlao i pogodio ga u glavu. Ali radost tog mladića bila je kratka: već sledećeg trenutka, Kejn ga je ustrelio sa leđa tako da je bez reči pao na zemlju. Drugi napadač je bio pogođen, pa se grčevito uhvatio za jabučicu sedla kako bi se održao na konju.

Borba se nastavljala. Jedan vojnik je pokušao da pobegne, ali bandit po imenu Kid Ringo pažljivo je nanišanio i hladnokrvno ga ustrelio s leđa. Na zemlji su ostala još dvojica koja su grčevito pružala otpor, ali But Stejsi je hitro likvidirao jednog, dok je crvenokosi Bak Gentri snažno udario drugog koji ga je u očaju povukao za nogu i zauvek ga učutkao hicem iz puške.

Onda je zavládala tišina.

Prostrana ravnica podrhtavala je od jare, a slab povetarac odnosio je barutni dim i oblačiće retke prašine. Odjek pušćanih cevi i revolverskih pucnjeva zamro je negde u ogromnom prostanstvu. Svuda oko kola i pobijene zaprege ležala su ljudska tela. Jedan ranjeni bandit počeo je da ječi i kliznuvši iz sedla obema rukama pritisnuo grudi.

Kejn je došao do njega i sjahavši kleknuo, još uvek držeći revolver u ruci.

Pošto je pregledao ranu, uspravio se i zavrteo glavom.

– Neće valjati, Mak, nećeš se izvući.

Ranjenik je hteo nešto da kaže, ali Kejn je već digao kolt i nanišanio. Preplašeni čovek ga je zabezeknuto posmatrao, dok se na njegovom, bolom iskrivljenom licu, video izraz preklinjanja. Ali, Kejn je mirno dodao:

– Znaš pravila, druškane. Ne možemo dopustiti da nas neko zadržava, jer se nećemo izvući iz ove pustare pre nego što istinski vojnici iz tvrđave Rodžers ne dođu da provere zbog čega se pošiljka novca zadržala.

Ravnodušnog izraza lica pritisnuo je okidač i vraćajući se ka ostalima, mirno napunio revolver.

– A sada se možete osloboditi tih prokletih, vrućih uniformi. Posao je završen. Preostaje nam da pretovarimo lovnu i što pre krenemo prema jugu.

Napadači su skinuli teške vunene jakne, no većina ih je zadržala tesno pripijene pantalone. Samo dvojica su obukla udobne kaubojke od grubog platna i sa olakšanjem odahnuli. Za to vreme, Kejn i Denver su se popeli u zadnji deo kola. Žurno su izbacili napolje torbe sa poštom i neke sanduke ispod kojih su se ukazala dva kovčežića okovana gvožđem i zatvorena teškima katancima.

Zadovoljno su se pogledali, a onda je Kejn hicima razvalio katance. Žurno su podigli poklopce i videli da se u oba kovčežića nalaze vrećice od nepromočivog platna sa oznakama američke armije. Kejn je žurno otvorio jednu kesicu

iz koje je blesnuo žuti sjaj zlata. Denver je sa dna jednog kovčega uzeo komad papira i tiho zviznuo.

– Mora biti da ovde ima mnogo zaostalih plata, Larami – dobacio je pružajući papir Kejnu. – Pogledaj, ti si sa ciframa bolji od mene.

Larami Kejn je hitrim pogledom preleteo kolone cifara, a onda se zagledao u konačan zbir. Osmehnuo se u prišao zadnjem delu kola gde su se sada okupili i ostali.

– Baš žalim one jadnike u tvrđavi Rodžers! – iskezio se podrugljivo. – Biće lišeni mnogih zadovoljstava kojima su se nadali, jer neće dobiti plate koje su tako dugo čekali. Deset hiljada dolara, amigosi! Deset slatkih hiljadarki! A pošto nas je sada petorica, to znači dve hiljade za svakoga. I to iz svakog od ova dva kovčega!

Rekavši to skočio je iz kola, dok su ostali banditi počeli da se raduju i tapšu jedan drugog po leđima. Kid Ringo je ispustio glasan krik i ispalio dva metka u vazduh.

Po njihovom mišljenju, vredelo je rizikovati za takav novac.

Sada im je preostalo da živi predu preko pustare i bezbedno stignu u Teksas, gde su već imali pripremljeno sklonište.

*

Visoka vitka devojkica kratke kose i nebo plavih očiju, poslužila je kafu i udaljila se gipko mašući kukovima. Dok Holidej je mahinalno pogledao za

njom i to je izmamilo osmeh na licima njegovih sagovornika.

Jedan od njih bio je čovek šezdesetih godina, sede kose i pomalo upalih očiju, dugih ruku koje je držao smešno prekrštene na trbuhu. Bio je odeven u elegantno građansko odelo sa prslukom od istog štofa, a na nogama je imao lake cipele od mekanog boksa. Zvao se Lester Djuk i bio je jedan od akcionara i menadžer najvećeg osiguravajućeg društva u Teksasu.

Holidej je primeo usnama šolju sa kafom i pogledao drugog čoveka za stolom koji je pušeci zurio kroz prozor, zagledan negde na ulicu. Njegova ruka mirno je počivala na nekoliko listova papira koje je nešto pre toga uzeo iz arhive Štaba rendžera. Bio je to Džoni Kato, specijalni agent Komande rendžera u Ostinu, čovek koga je Holidej veoma dugo poznavao i sa kojim je ne jedanput podelio dobro i zlo. Džoni je bio niskog rasta, ali veoma energičan čovek i u poslu izuzetno efikasan. Uprkos svoje visine, u specijalnoj futroli na desnom bedru nosio je revolver velikih dimenzija. Bio je to, u stvari, specijalno izrađen kolt „sređivač“ koji je umesto šest, u magacinu imao osam metaka, ali i specijalnu dodatnu cev sa patronom punjenim teškom sačmom. Taj mali, naoko neugledan čovek bio je jedan od najopasnijih rendžera koje je Teksas ikada imao. Pored ovih, Džoni Kato je imao još jednu osobinu: bio je veliki ljubitelj žena, a Holidejevo prijateljstvo smatrao je posebnom privilegijom.

– Megoven, to su oni! – rekao je Djuk odjednom i kažiprstom upro u papire na

stolu. – Ima ih trojica: Eb, Etam i Lejk. Rodom su iz Ohaja. Tamo su duže vremena pljačkali i harali, pa su pobjegli u Kentaki, a onda u Misuri. Sada se priča da su se stacionirali u Teksasu. Ako je to tačno, a po vašem licu, mister Kato, vidim da jeste, onda je izvesno da će početi napade na banke i druge naše klijente što će mojoj kompaniji pričiniti veliku štetu. Zbog toga smo raspisali posebnu nagradu za njihove glave... po pet hiljada dolara za svakog. Suma je zaista visoka, ali ne bez razloga. Sva trojica su ubice najgore vrste i teško da će ih neko uhvatiti žive. Pošto su prokletnici dobri revolveraši, taj ko se poduhvati da ih sredi imaće đavolski težak posao, Kato. Možda bi bilo najbolje poslati na njih odred rendžera?

Holidej odmahnu glavom i dobaci:

– To ne bi vredelo, mister Djuk. Oni su se sada prikrili i čekaju. No, čim bi čuli za prisustvo rendžera u oblasti, pobjegli bi u neki drugi kraj, daleko od ruke zakona. Sudeći po ovim poternicama i dobijenim izveštajima, to je njihov stil. Izbegavaju da pruže otpor ako to nije neophodno, ali ako je u pitanju novac, onda mogu dobro da zagrizu. No, po svemu onome što znamo o njima, nije verovatno da će se brzo pojaviti, jer treba vremena da se skupi banda pouzdanih zločinaca.

Lester Djuk nezadovoljno huknu i skrenu pogled ka rendžeru.

– Nadam se da ćete biti u stanju da otkrijete njihovo skrovište i učinite sve kako bi ih onemogućili da sakupe dovoljno veliku i moćnu bandu. To će zahtevati mnogo detektivskog posla, ali pretpostavljam da ćete imati i pomoć

drugih rendžera koje će vaša komanda poslati.

Kato otpi gutljaj kafe i uzdahnu.

– Naravno da hoću, ali do toga trenutka će proteći još dosta vremena. Svi shvatamo da se mora učiniti sve kako bi te bandite sprečili da u ovim krajevima otvore put nasilja i krvi. To je nužno bez obzira na sav rizik. Pročitao sam njihov dosije i mogu vam reći da su to strašni zlikovci, mnogo gori od običnih ubica. Vole da muče i ubijaju svoje žrtve na najgori način – dodao je i pogledao menadžera osiguravajućeg društva sa odobravanjem. – Otuda me i ne čudi što je nagrada za njihovo hvatanje tako visoka. Onaj ko se upusti u avanturu da traga za njima, stavio je glavu u torbu i mora zaista biti spreman na sve.

Lester Djuk ćutke klimnu glavom, a Dok ispod oka osmotri svog prijatelja.

– To je otprilike ono što ti tražiš, Džoni: opasnost, neizvesnost i nesrazmieran odnos snaga.

Kato je klimnuo glavom i osmehnuo se.

– Da, mada moram da priznam da je ovo jedan od najtežih zadataka koje sam ikada imao. Obećali su da će me u Amarilu dočekati čovek koji mi je dodeljen za saradnika, ali ja bih više voleo da pored sebe imam nekog oporbanog starog vuka, naviknutog na miris baruta – završio je i značajno pogledao u Holideja.

– Ta želja će ti se donekle ostvariti. Odavno sam se spremao da odem malo dalje na jug, jer sam čuo da se tamo igra dobar hazardni poker. Eto, nema razloga da to ne bude sada. Putovaću s tobom do Amarila, Džoni, a onda... kako ti sreća bude naklonjena.

– U redu, Dok, bar do Amarila. Inače... imam predosećaj da ćemo dotle ipak nešto nanjušiti. Vi, mister Djuk, pripremite taj novac koji ste obećali za Megovene. Iskreno rečeno, nameravam da ga uzmem – rekao je Kato. – A možda i da ga podelim sa nekim – dodao je i pogledao u Holideja.

Dok se osmehnu krajem usana i slegnu ramenima. Nije mu bila namera da sa Katom juri po Teksasu i traži braću Megoven. No, iz iskustva je znao da u zvezdama postoji puno toga o čemu čovek i ne sanja. Stoga nije isključio mogućnost da se Katove želje obistine.

*

Kanjon se pružao pored južne reke Plate i oni su ga slučajno otkrili kada im se konj oteo i pobegao iz logora. Nešto kasnije, odlučili su da ga nazovu „Kanjon sreće“. Ime nije bilo nimalo originalno, no, što se tiče Larsa i Emili Svenborg, sasvim je odgovaralo tom mestu.

Odgovaralo je zbog toga što je Lars idući tragom odlutalog konja u plicaku jednog potoka koji se ulivao u reku ugledao sjaj nekog žutog metala. Tep-sija puna peska, malo mućkanja uvežbanom rukom, zatim pažljivog prosejavanja i – na dnu su se zasvetlucala zlatna zrnca.

Nešto dalje iza okuke, tamo gde je voda bila dublja i mirnija, Lars je našao jedan džep – nalazište zlata u kome je bilo zrnaca veličine graška, pa čak i omanjeg lešnika. To se desilo tri nedelje ranije i od tada su oni u kanjonu po-

stavili svoj stalni logor, živeći ispod jedne kamenite nadstrešnice u blizini potoka. Stara „konestoga“ kola služila su im kao dopuna tog zaklona od vetra koji je svake večeri brisao preko ravnice zavijajući u šupljinama kanjonskih litica.

Njihova beba, mali Erik, nazvan po Larsovom ocu koji je ostao na drugom kraju sveta, u Danskoj, izgleda da je bio zadovoljan u kolevci napravljenj od ćebadi i arnjeva ispod kola; za to vreme Emili je pomagala Larsu u ispiranju zlata.

Kako je vreme prolazilo, ona je postala prilično dobar stručnjak za izdvajanje zlata od jalovine i Lars ju je često ispod oka posmatrao sa divljenjem. Emili je bila rodom iz Dalasa u Teksasu i kao dete je izgubila sve kada je jedne noći roditeljska kuća izgorela u nerazjašnjem požaru. Od tada se seljakala od rođaka do rođaka, a kada je odrasla, počela je da radi kao kelnerica u jednom baru u San Antoniju. Onda je u njen život ušao Lars Svenborg.

Jednoga dana, kada je sunce klonulo ka zapadu, a uobičajeni večernji vetar počeo da stenje između stenovitih zidina kanjona, Emili je nahranila bebu, zavila je u pelene i stavila u kolevku na zadnjem delu kola. Zatim je na kamenom ležištu koje je Lars izgradio u zaklonjenom delu, ispod nadstrešnice, pripremila večeru za sebe i muža. Baš kada je završavala posao oko jela, Lars joj je prišao i lica obasjanog osmehom, privukao je u zagrljaj.

– Prosuću kafu! – branila se ona smejući se.

– Prospi je, vrlo važno! – odgovorio je on ljubeći je. – Uskoro ćemo je sipati iz finih čajnika od kineskog porculana i srebrnim kašičicama uzimati šećer iz staklenih posuda.

Zatim je lagano ispružio ruku i ona se iznenađeno trgla trudeći se da što bolje vidi predmet koji je držala između palca i kažiprsta. Bio je to zlatan grumen, skoro savršeno uobličen u vrh strele.

– Ovo ćeš na zlatnom lancu nositi oko vrata – rekao je Lars zavlačeći ruku u džep – a taj lanac će biti napravljen od ovoga!

Sa osmehom joj je pružio drugu ruku i otvorio šaku u kojoj se nalazilo dvadesetak ili više zlatnih zrnaca veličine olovni kuglica.

Emili je sa nevericom pogledala zlatno zrnevlje, a zatim srećno lice svoga supruga.

– Larse! Zar toliko? Hoćeš da kažeš da si našao...

On klimnu glavom.

– Našao sam izvor zlata, Emili – odvratio je. – Otkrio sam nit koja će me dovesti do mesta odakle potiče ovo zlato koje smo isprali u potoku. Gотовo da sam siguran gde se ono nalazi, što znači da ćemo već sutra biti bogataši! To je pravi Eldorado, draga! Naša budućnost, Erikova budućnost, sve je sada osigurano!

Bez imalo napora digao ju je uvis i počeo da je vrti u krug sve dok nije počela da viče da joj se vrti u glavi. Onda ju je spustio na tlo i ponovo je stisnuo u snažan zagrljaj. Emili se zadovoljno

nasmejala i još jače se privila uz njegovo snažno telo.

– Oh, Larse, tako se radujem što si našao zlatnu žilu! Da budem iskrena, nije mi bilo toliko važno da li ćeš je naći ili ne. Bila sam srećna i ovako, jer smo zaista lepo živeli. Ti si dobar čovek, divan muž i otac. Zaslužio si da nađeš zlato koje si želeo, mada bih ja sa tobom i malim Erikom bila srećna i sa dva novčića u džepu.

– I ja sam uživao sa tobom, Emili – grmnu on – i bio najsrećniji čovek na svetu. Ali pomisli koliko će nam sada život biti lakši! Mali Erik će imati sve najbolje: prvoklasna odela, odlične škole i najkvalitetnije vaspitanje. Ja ću moći da započnem posao, jer sam u Kopenhagenu, u očevoj transportnoj firmi naučio mnogo toga...

Do duboko u noć Erik Svenborg pričao je o svojim planovima za budućnost. Emili je ležala glave naslonjene na njegovo rame i dremala osmehujući se, a taj osmeh zadržao joj se na licu čak i u snu.

Bili su to poslednji srećni trenuci ove divne složne porodice.

*

Opljačkane vojničke plate predstavljale su zaista teško stečen novac.

U bandi Larami Kejna nije bilo nikoga ko se s tim zaključkom ne bi složio. Isto tako, niko od njih nije tačno znao da kaže kada su stvari pošle naopako, ali drugog ili trećeg dana pošto su opljačkali zapregu i ubili vojnike, desi-

lo se nešto što je zakomplikovalo celu situaciju.

Naime, otišli su suviše daleko na sever. Kejn je bio ljut, ali istovremeno i začuđen: jednostavno nije mogao da shvati kako im se tako nešto moglo desiti. Nije rekao ništa, ali je primetio da se i Stejsi osvrće oko sebe drugačije nego obično. Negde oko podne, shvatio je u čemu je stvar.

Razlog je bila strašna žega na kojoj je horizont naprosto podrhtavao od jare. Tako trepereći i neosetno se pomerajući u daljini, stvari su zbog različitog prelamanja svetlosti izgledale drugačije nego što jesu, a njihov položaj se činio različitim od stvarnog položaja.

Što se njega tiče, sve vreme se orijentisao prema jednom udaljenom vrhu, nalik na zarobljenu kupu. Sada je shvatio da je zbog strašne dnevne jare vrh prividno menjao položaj čak desetak puta u toku dana, to jest, svaki put kada bi pogledao u tom pravcu. Budući da se upravljao prema njemu, Kejn je, nesvestan onoga što se dešava, menjao pravac svaki put kada bi ga pogledao.

No, sada su zagazili na sever više nego što su i zamišljali, tako da ni sam Kejn nije znao gde se tačno nalaze. Petog dana ujutru ugledali su jedinicu konjice koja se kao izdužena linija pojavila na jutarnjem nebu, daleko otprilike jednu milju. I tek što su zaprepasćene ubice ugledale vojnike, stroj se pokrenuo i u galopu pošao prema njima.

Naravno, nisu imali drugog izlaza već da pobegnu u pustaru. Ali, njihovi konji bili su umorni i iscrpljeni, a oni nepripremljeni za ovakav razvoj događaja.

Naime, računali su da će do tada izaći iz pustinje i da će životinje imati zelene trave i vode u izobilju.

I ko zna da li bi uspeli da umaknu patroli da ih nije spasla peščana oluja. Ona je u ovim krajevima počinjala iznenada i za nekoliko minuta ceo predeo bi se izmenio. Ovoga puta došla je sa pojačanim vrelim vetrom. Oštra zrnca peska počela su da se uvlače u nozdrve i nadražuju oči i lice. Zatim je nastao pravi pakao i oblaci guste prašine bili su toliki da se jedva moglo disati. Sunce je bilo poput tamnonarandžastog klobuka koji se ljuljao negde iznad gustih oblaka slanog peska koji su se, tako se činilo, dizali u nebesa. Banditi su se kretali vrlo sporo i to pravcem koji su konji odabrali. Naime, životinje nisu htele da idu direktno u susret oluji pa su krivudale i zavijale baš kao što je i vetar menjao svoj pravac.

Duvalo je pakleno skoro ceo dan. U toku noći, zvezde su se tek primećivale na nebu: nekako magličaste i nejasne, a sve oko njih je delovalo pomalo mutno i neobično. No, sutradan je svanuo vedar i sunčan dan bez ikakvog traga jučerašnjeg nevremena.

Činilo se da patrole nema na vidiku, pa su mogli da odahnu.

Ali, kapetan Hal iz tvrđave Rodžers nije nameravo da dopusti ubicama da se tako lako izvuku i pobegnu sa vojničkim novcem. Njegovi ljudi čekali su spremni u zasedi, tako da je između vojnika i bandita došlo do puškaranja i jurnjave koja je trajala ceo dan. Do tada su begunci stigli blizu reke Falder, pa su najviše zahvaljujući gnevu koji ih je obuzeo, pucajući jurnuli na patrolu

koja je čuvala rečni gaz. Uspeli su da se dočepaju reke, ali nisu prešli preko, već su okrenuli konje ka dubljoj vodi i pustili da ih ponese rečni tok. Naravno, oružje su držali visoko iznad glavs, jer nisu smeli da dozvole da ostanu nesposobni za odbranu.

Vojnici su se prikupili i krenuli za njima. Prešli su reku i odjahali do šume koja se pružala iza nje verujući da su se banditi tamo sakrili.

Međutim, tamo je bilo sasvim pusto. Kada su shvatili da su nadmudreni, grupa Larami Kejna nalazila se već daleko. U stvari, oni su se u tom trenutku baš dočepali obale i izašavši u ravnicu, pojurili prema Vajomingu kao da ih gone svi đavoli iz pakla. Tek kasnije primetili su da su bežeći kroz vodu izgubili nekoliko vrećica zlatnog novca...

Ali, njihove teškoće nisu prestajale. Glas o pljački proneo se širom zemlje i bilo je đavolski teško jahati kroz Vajoming. Na sreću, Bak Gentri je u tim krajevima imao rođaka koji ih je proveo kroz krševite Robert Drejk planine. Naravno, to ih je dosta koštalo tako da se udeo svakog u celokupnom plenu rapidno smanjio. Nastavili su dalje pošto im je gorelo pod nogama. Gonili su ih svi: vojska, rendžeri i mnogobrojni lovci na ucenjene glave.

Bežeći što brže i što dalje, potpuno su iscrpli svoje konje. Da bi došli do novih, napali su jedan izolovani ranč, ubili staricu i njenog sina koji su na njemu živeli, uzeli svu hranu, odmorne konje i odmah nastavili dalje.

No, nisu se mogli pouzdati u to da ih niko nije spazio i već alarmirao poturu.

Zato su se ponovo uputili u brda i dojahali u dosta daleku i izolovanu pokrajinu iza Južne Plate gde su živeli samo Indijanci i traperi i gde nije bilo drugog zakona sem onoga koji je čovek nosio na svom bedru.

Bilo je neizbežno da pre ili kasnije naiđu na kanjon u kome su Svenborgovi ispirali zlato.

To je jednostavno bila sudbina, zapisana još mnogo pre nego što su se njeni akteri rodili.

*

Nahranjen i presvučen, Erik je spavao na svom ležaju od ćebadi u zadnjem delu velikih starih kola. Privlačan miris doručka još uvek je lebdeo u vazduhu kada je Emili navukla stare prljave pantalone od ciradnog platna i u pojas zavukla krajeve muške karirane košulje.

Lars je već bio na poslu, do kolena u brznoj mutnoj vodi, ruku do lakata zavučenih ispod malog kamenog ispusta gde su njegovi prsti sa istančanim osećajem stručnjaka napipali okruglastu zaobljenost zlatnog grumenja. Kada je gacajući pošla ka njemu, podigao je obe ruke iznad glave i otvorio šaku u kojoj se presijavalo žuto grumenje.

– Ovde je, zaista je ovde, Emili! – doviknuo je oduševljeno.

Baš tada je začuo pucanj iz puške teškog kalibra koji je potresao ceo kanjon. Lars Svenborg je bio odbačen unazad, dok mu se na sredini grudi svakim sekundom širila velika crvena mrlja koja je natapala košulju. Zlatno grumenje ispalo mu je iz zgrčenih prstiju,

a onda je njegovo ogromno telo pljusnulo u vodu i zaplovilo niz maticu. Emili je još uvek nepomično stajala, nema od užasa i zgranuta Larsovim padom koji je pomalo ličio na skok u vodu. Krik užasa penjao joj se iz grla ka usnama kada je Lars lica zagnjurio u vodu, isplivao na površinu ljuljuškajući se u vodi obojenoj krvlju.

Ipak joj se taj strahovit, bolan krik oteo iz grla i njegov prodoran odjek odbio se o zidine kanjona. Prestravljena, jurnula je napred pokušavajući da dohvati Larsovo telo koje je voda počela da nosi. Zagazila je u dubinu do pojasa, uspela da ga uhvati za jednu čizmu i nalegla svom težinom unazad, vukući ka sebi njegovo ogromno, nepomično telo.

Posle strašnih napora i borbe sa brzom maticom, izvukla ga je napolje čvrsto ga držeći za ramena. Još uvek nema od bola kleknula je pored voljenog supruga, zureći u ogromnu ranu na njegovim prsima i mehuriće krvi na uglovima opuštenih usana. Oči su mu bile otvorene, ali su naglo gubile sjaj. Krkljav i kratko isprekidan šum iz njegovog grla bio je jedini znak da u tom ogromnom telu još uvek tinja iskra života.

– Larse, Larse, dragi moj! – jecala je milujući njegovo vlažno lice. – Oh, bože moj, šta se to dogodilo?

Bila je još uvek toliko ošamućena da se nije zapitala ko je opalio hitac i odakle je on doleteo. Do njene svesti i uzdrmanih čula dopirala je samo činjenica da je njen voljeni muž blizu smrti...

– Gle, sto mu gromova, pa to uopšte nije dečak nego žena, ljudi! Uz to, da... đavolski lepa žena, samo da znate!

Na zvuk grubog glasa iza sebe, Emili se najzad okrenula i ugledala iskeženo, bradom obraslo lice Larami Kejna koji ju je podsmešljivo gledao sa svog konja. Odmah zatim pridružio mu se i Denver držeći u ruci tešku „šarpovku“ koja se još dimila. Odmerivši Emili, obližnuo je usne i nastavio da pilji kao da prvi put u životu vidi ženu.

Ona je odjednom postala svesna svoje otkopčane i mokre košulje koju je naglo povukla prema vratu. Hladan grč stegao joj je želudac pri pomisli da će u nekoliko sledećih minuta njen voljeni muž biti mrtav. Ustuknula je još dublje u vodu, a onda su se pojavila još tri konjanika koja su napravila polukrug oko Larsa koji je izdisao na obali.

Emili nije znala šta da čini. Gledala je ta surova i ozbiljna lica, istovremeno se pitajući da li sanja...

– Ko... ko – zaustila je nešto da kaže, ali su joj zbog hladne vode zubi strašno zacvokotali. – Moj muž... – smogla je snage da doda. – On umire...

– Šta, dovraga, zar još nije mrtav? – dobacio je Kejn i sa mlade žene skrenuo pogled na ranjenika koji je sve teže krkljao gušeći se. – Oho, Denvere.. – dodao je kezeći se – izgleda da više nisi u formi, drugar? Nisi ga pogodio na mrtvo!

Onda se u njegovoj ruci, kao da je iznikao, pojavio kolt teškog kalibra. Iako je vrisnula i bacila se prema banditu, Larami Kejn je hladnokrvno povukao oroz i pogodio Larsa metkom u glavu.

Izbezumljena od očajanja i bola, Emili je kleknula u plićak i oslonivši se na ruke počela gorko i neutešno da jeca. Ipak, i pored svog užasa koji joj se dogodio, trudila se da ostane pri svesti, stalno ponavljajući ime svoga sina. Morala je ostati živa bez obzira šta će pretrpeti; morala je sve izdržati da bi bila pored Erika i brinula o svojoj bebi. Kada bi samo nastavio da spava i tako ne privuče pažnju ovih zlikovaca...

Onda je bol ponovo zamaglio njen um, ali se brzo povratila neprestano pominjući sinovljevo ime. Mora da nisam pri sebi, pomislila je, kada u svemu ovome imam snage da mislim na Erika.

Još uvek na kolenima i sa rukama u vodi, raščupana i slepljene kose, umazana peskom i muljem, uplakana i jadna, Emili je digla glavu.

Ipak, čak i takva, bila je lepa i privlačna žena.

Do tada je Larami Kejn već bio sjahao. Pošao je prema njoj, kada je skočila i saplićući se, uspela da pobegne. Kid Ringo i But Stejsi glasno su se nasmejali i konjima joj preprečili put u reci iza nje i tako joj onemogućili bekstvo. Denver i Bak Gentri su takođe sjahali i prilazili joj, svaki sa po jedne strane.

No, Emili je ipak pokušala da se provuče između njih, ali to nije bilo moguće. U sledećem trenu, Kejn je ispružio ruku u nameri da je zgrabi za grudi. Munjevito se okrenula, tako da joj je gotovo otkinuo rukav na košulji.

Ljut što se opire, Kejn glasno opsova i glavom daje znak Ringu; ovaj potera konja pravo na nju, tako da je posrnula i uletela pravo u Kejnove raširene ruke. On ju je čvrsto stegao u zagrljaj

iako se borila, bacakala nogama, vrištala i pokušavala da ga udari. Lako kao da je perce, on ju je podigao i bacio na obalu, nedaleko od tela njenog mrtvog supruga.

Od teškog pada gotovo je izgubila dah, a kada je počela normalno da diše podigla je glavu i iznad sebe ugledala iskeženo Kejново lice. Smogla je još toliko snage da vrisne i odjek tog vriska dugo je zvonio među liticama kanjona.

*

Do Grin Krosinga putovanje je bilo relativno udobno, jer je tamo vodila željeznička pruga. Zavaljen u meko sedište, Holidej je pušio i mirno posmatrao predeo koji je promicao pred njegovim očima. Ipak je znao da bezbrižnost neće još dugo trajati. Kada siđu na poslednjoj stanici, biće srećni ako uhvate diližansu koja odatle do Amarila vozi dva puta nedeljno. S obzirom na brzinu voza, Dok je iskreno sumnjao u to.

I bio je u pravu. Sreća im nije bila naklonjena pošto je diližansa otišla baš toga jutra. Naravno, Džoni je bio suviše nervozan i nije želeo da čeka drugu koja je polazila tek za tri dana; zato je predložio da put nastave na konjima, što je Dok prihvatio bez mnogo oduševljenja.

Pred kraj drugog dana jahanja, naišli su na drumsku krčmu gde ih je jedan doušnik rendžera po imenu Hardimen obavestio da se Megovenovi skrivaju u okolini i da su poslednji put viđeni u blizini jednog prilično skrovitog kanjona, na pola dana jahanja odatle. Hardi-

men je bio uveren da je tamo njihovo skrovište.

Sutradan u zoru, Džoni Kato i Dok Holidej su nastavili put: Džoni po svojoj rendžerskoj dužnosti, a Holidej zato što nije mogao da ostavi prijatelja. Negde pred podne i posle dugog krivudanja kroz brežuljke, cilj im je bio na vidiku. Obojica su sjahali i povelili konje pored nekog žbunovitog rastinja kada je Holidej odjednom pokazao na desnu stranu.

– Ono mora da je kanjon koji je Hardiman pomenuo. Vidim drveće i pretpostavljam da je to šuma o kojoj je govorio i koja skriva ulaz u kanjon.

Kato se uspravi u uzengijama da bi bolje video i posle nekoliko trenutaka klimnu glavom.

– Mora biti da je to, Dok – odvratio je, bolje se namestio u sedlu i izvukao svoj kolt „sređivač“. Pošto je proverio da li je pun, lagano ga je vratio u frotolu.

– Megovenovi se neće lako uhvatiti, Holideje. Osim toga, nismo sigurni jesu li do sada regrutovali nove ljude. Dobro bi bilo da odavde kreneš prečicom za Amarilo i Štabu rendžera pošalješ zahtev za pojačanje. Ja ću ostati ovde i motriti na skrovište.

Dok se zamisli i odmahnu glavom.

– Pretpostavljam da bi to bilo pametno, ali seti se da je Hardiman rekao da je čuo kako su neki rendžeri već krenuli na njih; osim toga, može se desiti da nas je neko video i upozorio prokletnike. Zato bi bilo najefikasnije odmah krenuti za njima i ne dati im šansu za bekstvo. Osim toga, ubeđen sam da neće očekivati da na njih krenu samo dva čoveka.

– Dva čoveka? – ponovi Kato začuđeno. – Na koja dva čoveka misliš, prijatelju?

– Na nas dvojicu, razume se. Nisi mislio da bih sada mogao da te ostavim?

Kato sumnjičavo zavrte glavom.

– Oduvek sam mislio da nisi pri zdravom razumu, ali neću te odvrćati. Ipak, više bih voleo da imam uz sebe četu rendžera, jer nisam siguran koliko ih je. Prošlo je više dana otkako su obaveštenja stigla u Ostin, a za ovo vreme koje smo na putu moglo se svašta dogoditi. Megovenovi možda već imaju tuce zlikovaca u svojoj družini.

– Hardiman nije tako mislio i apsolutno se slažem sa njihovim stavom – predočio mu je Holidej. – Izvesno je da će se većina lupeža iz ovog kraja truditi da bude što dalje od Megovenovih, zato što su oni zla kob. Za njima je raspisano previše poternica, a gone ih svi rendžeri, razni pustolovi željni slave kao i lovci na ucenjene glave. Hm... Hardiman je čovek koji se razume u to, Džoni. Ja mislim da treba da krenemo i tačka. Možemo mirne duše preuzeti taj rizik.

Kato se pogladio po neobrijanoj bradi i slegnuo ramenima.

– Ako je tako, ne ostaje nam da biraćemo. Tu smo, drugar... sasvim blizu – dodao je i mamuznuo svog konja. – Hajde da vidimo! Nema smisla da i dalje mudrujemo.

Poterao je konja napred, a Holidej je krenuo za njim.

Tako je Kato preuzeo vodstvo uz prećutnu prijateljevu saglasnost. Nastavili su da jašu kroz plitku uvalu oivičenu retkim žbunjem. Po obaveštenjima do-

ušnika, šumarak iza uvale koji se nalazio pred kanjonom bio je pogodno mesto za osmatrača ili pak možda za zasedu.

Holidej je nameravao da se po izlasku iz uvale razdvoje na dve strane. Tako bi eventualni stražar morao da podeli svoju pažnju i u trenutku kada ih ugleda i brzo odluči na koga će prvo da puca. A to je bila njihova šansa, jer bi onaj drugi imao vremena da mu priđe...

Ali, ovoga puta je njegova pretpostavka bila pogrešna. Megovenovi su postavili zasedu u samoj uvali.

Budući da je jahao na čelu, Kato je prvi upao u klopku. Puške su pripucale besnim plotunom i krupni Džonijev konj se uspravio na zadnje noge pogođen u vrat i telo. Omaleni rendžer je bio odbačen iz sedla i tresnuo je na samo tlo, mada nije bio pogođen. Našavši se na zemlji, iskoristio je oblak prašine da se otkotrlja sa puta i izbegne da ga pogođeni konj ne prignječi svojom težinom. I pored toga, nesrećna životinja se skljkala tik pored njega delom mu zahvativši nogu. Kratko je jauknuo i za trenutak nestao iz Holidejevog vidokruga.

Iako zabrinut za prijatelja, Dok nije imao vremena za takva razmišljanja; naglo je trgao vođice svog konja ulevo, izvukao vinčesterku iz futrole i prineo kundak ramenu. Ugledao je oblačiće barutnog dima na drugom kraju jaruge i jedan za drugim, ispalio tri hica u tom pravcu. Kuršumi su se odbili o ivice stena i zviždući odleteli uvis. Jedan čovek je za tren izvirio iznad ivice, pa je Dok istog časa ispalio još jedan metak; odmah zatim je začuo muklo stenjanje,

a onda ugledao par čizama zaglavljenih između dva ogromna okruglasta kamena. Zadovoljno je klimnuo glavom, jer je metak po svemu sudeći bio smrtonosan za bandita koji je takvu sudbinu namenio njima.

Zatim je još jedna puška zapraštala sa desne strane. Dok se munjevito okrenuo na konju i brzo ispraznio magacin vinčesterke. Onda je ubacio pušku u futrolu i uzevši u ruku kolt sa drškom od slonovače, plegao sa jedne strane sedla i, držeći se za jabučicu, pripucao ispod konjskog vrata. Strelac iz zasede tada se ispravio da bolje nanišani i to ga je koštalo života: kolt je planuo dva puta i njegovo telo se neobično zgrčilo da bi odmah zatim nestalo sa vidika.

Holidej se tada vratio nazad u sedlo, skrenuo konja u stranu i pojurio u zaklon iza nekih stena. Odatle je mogao da vidi Katoa kako leži licem okrenutim prema zemlji, nepomičan, dok mu je lešina ubijenog konja pritiskala jednu nogu. U trenutku mu se učinilo da čuje topot konjskih kopita, pa je mamuznuo nogom svog ždrepcu i poterao ga iz uvale.

Stigao je do vrha i pogledom ispratio četvoricu konjanika koji su žurno zamicali u šumu. Bio je uveren da su dvojica izjahala iz jaruge, a da su ih druga dva jahača čekala na ivici šume. Klimnuo je glavom i uzdahnuo: dva konja će sigurno prepoznati ako ih ponovo bude video. U pitanju je bio krupan šarac neobičnog repa i mrkov sa velikom crnom šarom na sapima.

Iskustvo mu je govorilo da u ovoj situaciji ne može mnogo da uradi, pa

zato nije hteo ni da troši municiju. Napunio je kolt i brzo se vratio u uvalu da pogleda šta se dešava sa Džonijem.

Stigavši do mesta napada, žurno je skočio iz sedla i kleknuvši pored svog prijatelja, pažljivo mu opipao puls na vratu. Omaleni rendžer je otvorio oči i pogledao ga čudnim, praznim pogledom.

– Hoćeš li se već jednom dići sa moje noge, čoveče? – zavapio je. – Suviše si težak!

Istoga trenutka sklopio je oči i izgubio svest.

Dok je pljunuo u šake i brzo počeo da otkopava zemlju ispod Džonijeve noge.

– Odmah ću te izvući odatle, amigo – promrmljao je. – Negde si pogođen, to je sigurno. Moraću da te odnesem do Amarila, jer tamo ima lekara. Tek posle toga, videćemo da li ćeš biti u stanju da kreneš za Megovenovima.

Naravno, Džoni mu nije odgovorio.

*

Amarilo se nalazio dva dana jahanja odatle i Holidej je bio veoma iznenađen što braća Megoven nisu pošli za njim i pokušali da ga dokrajče.

Sve vreme je putovao veoma oprezno, preduzimajući mere predostrožnosti koje su se pokazale nepotrebnim; oni se nisu pojavili i Holidej je logično zaključio da su imali važnijeg posla na nekom drugom mestu. Što se Katoa tiče, držao se relativno dobro. Rana ispod grudi bila je duga, ali plitka i Džoni se nije puno žalio. No, Doka je zabrinjava-

lo to što ne može da zaustavi krvarenje, a to nije bio dobar znak.

Ni Džonijeva noga nije bila sjajno; možda je postojao i prelom, ali on to u ovom trenutku nije mogao da utvrdi. U svakom slučaju, kost je bila dobro nagnječena ili naprsila, pa je morao da je podveže i tako vezanu pridržava na jednoj strani.

Bilo je strašno teško jahati udvoje sa Džonijevom nogom nameštenom pod vrlo neugodnim uglom i njegovim telom potpuno opuštenim u sedlu. No, to je bio jedini način napredovanja u ovoj oblasti kanjona. U pojedinim trenucima, Dok je bio prinuđen da sjaše i vodi konje, ostavljajući Katoa da se klimavo ljulja u sedlu.

Negde sredinom drugog dana, mali rendžer je počeo da pokazuje prve znake groznice i bunila. To je prinudilo Holideja da još više uspori, nakon čega je shvatio da do Amarila neće doći do kraja dana kao što je planirao. Ulogorili su se na jednoj visoravni i Dok je veći deo noći proveo negujući Katoa koji je buncao u groznici i bacakao se ispod ćebadi. Ti nemirni pokreti ponovo su izazvali krvarenje, tako da je Holidej bio prinuđen da zagreje oštricu noža do usijanja i onda je pritisne na kuršumom raskidano tkivo rane.

Kato je glasno kriknuo i podigao se u nameri da skoči, ali ga je Dok pritisnuo svom težinom svoga tela i tako ga zadržao na improvizovanoj postelji. Onda se mali rendžer onesvestio, a njegov prijatelj žurno ustao tražeći da udahne malo svežeg vazduha. Iako je postupak kome je pribegao bio bolan, krvarenje je prestalo i Džoni je nešto

kasnije mirno zaspao. To je bila šansa i za Doka pošto je mogao spokojno da sklopi oči i odspava nekoliko sati do izlaska sunca.

Ulazeći u Amarilo, bio je strašno umoran, ali je prvo potražio lekara. Da nije bio tako iscrpljen i zabrinut za Džonija, verovatno bi zapazio konje vezane na privezištu ispred saluna „Mala čašica“. Među njima su bili šarac sa neobičnim repom i mrkov sa dugačkom šarom na sapima...

Doktorovu kuću i ordinaciju našao je u jednoj sporednoj ulici koja se odvajala od glavnog trga. Sačekao je da lekar detaljno pregleda Džonija i umorno zevnuo baš kada se čovek sede bradice pojavio u čekaonici.

– Izgleda da je i vama potreban odmor – kazao je lekar dobroćudnog lica.

Dok je samo klimnuo glavom i rukom se pogladio po dva dana neobrijanoj bradi.

– Imate pravo, prilično sam umoran, doktore. Nego... kako stoji stvar sa Džonijem?

– Pa... dosta dobro ste spalili ranu, mister. To je bilo jedino što ste tamo napolju mogli da učinite. Ne verujem da ću tu bilo šta dodati, pošto ste taj posao odlično obavili.

– A noga? – dodade Holidej nestrpljivo. – Da li je polomljena?

Lekar zabrinuto izvi obrve.

– Rekao bih da je u pitanju samo naprsina. Ligamenti su povređeni, a možda i pokidani. Vi ste je vezali daščicama i tu ste uradili ono najbolje što ste mogli. Da je bilo drugačije, vaš prijatelj bi ostao bogalj. Ali, to nikako nije do-

voljno. Moraćemo da je stavimo u gips, bar za sledeća dva meseca.

Holidej izusti tihu kletvu.

– Pa... moglo je biti i gore – odvrati uz uzdah. – Kada će moći da bude odnet odavde?

Lekar ga oštro odmeri.

– Vi bi da ga prenosite? A kuda?

– U Ostin.

On s nevericom odmahnu glavom.

– To je veoma daleko, mister. Mi ovde nemamo nekih mogućnosti za prevoz, a kod ovakvih povreda to je neophodno, mister. Da li baš morate da ga pomerate?

Holidej je znao da Komanda rendžera u Ostinu ima najbolje opremljenu bolnicu u južnim državama. A pošto je za Džonija želeo sve najbolje...

– Mislim da bi to bio odličan potez, doktore. Tamo će imati sve što mu treba.

Ovaj klimnu glavom.

– Pa... mislim da bi mogao krenuti za nedelju dana, mada bi bilo bolje da odeži bar desetak ili pak četrnaest dana.

– To će biti u redu. Hvala, doktore, recite mi još camo cenu...

Čovek s bradicom odmahnu rukom.

– Pođite prvo da se odmorite, mladi čoveče. Još samo malo i mogao bih i vas uneti u ordinaciju! Na prvi pogled se vidi da ste mrtvi umorni i da jedva stojite na nogama.

Holidej se pozdravio sa doktorom, uzeo konja za uzdu i poveo ga umornim korakom. Baš kada je bio negde na sredini trga spreman da zavije prema gradskoj štali, zastao je kao ukopan čuvši zvuk nalik na jak udarac čekića o bo-

rovu dasku. Taj zvuk je bio praćen drugim i trećim...

Iskusan zapadnjak kao on odmah je prepoznao odjek pucnjeva ispaljenih u zatvorenoj prostoriji.

Trenutak kasnije, vrata banke su se naglo otvorila i otuda su izjurila četiri čoveka; dok su istrčavali, poslednji od njih je zastao na vratima i ispalio još nekoliko hitaca prema unutrašnjosti zgrade.

Dok Holidej se tako, sasvim slučajno, našao između napadača i njihovih konja vezanih ispred saluna. Dok su pljačkaši trčali prema njemu, prepoznao je braću Megoven i odmah shvatio zašto nisu imali vremena da dokrajče njega i Katoa; žurili su da opljačkaju banku u Amarilu.

Ne razmišljajući ni trenutka, on levom rukom pljesnu konja po sapima, a desnom izvuče kolt baš u trenutku kada je prvi bandit digao revolver i nanišanio na njega. Ali, Holidejevo oružje je grmnulo i pljačkaš banke se zateturao, pogledao u vrećicu novca koju je držao u rukama, a onda se, još uvek ne verujući da mu se tako nešto događa, bez reči srušio na zemlju.

Ostali su se razdvojili na dve strane i potrčali prema konjima okrenuvši u isti mah oružje prema njemu. Naravno, on je znao da su to učinili kako bi ga zbunili i otežali mu situaciju. Ali, iskusi zapadnjak poput Doka uopšte nije ustuknuo: hitro kao mačka se bacio na zemlju i nastavio da se kotrlja pre nego što ga je zasula kiša metaka. U međuvremenu je stigao da opali dva puta: prvi hitac je promašio, dok je drugi

pogodio jednog od bandita tačno u grudi.

Oko njega su zviždali meci, a prašina i komadići kamenja zasuli su ga po licu. Dok se još uvek spretno migoljio po tlu kako bi izbegao kuršume trećeg bandita koji je već bio na nekoliko metara od njega. Onda je njegov kolt grmnuo i pljačkaš banke se izvio kao opruga, jer ga je kuršum pogodio ispod brade i razneo mu potiljak.

Podigavši se na kolena, Holidej je pogledao oko sebe... No, četvrtog bandita nije nigde bilo. Brzo je prešao pogledom preko trga predosećajući da mu je protivnik zašao iza leđa.

Kao i uvek do sada, predosećaj ga nije varao.

Onda je začuo dobro poznati prasak vinčesterke i okrenuo se baš na vreme da vidi kako četvrti bandit posrćući ispaljuje hitac u zemlju ispred sebe. Bio je pogođen sa nekog drugog mesta i razrogačenih očiju je gledao u Holidejeve prazne ruke i njegovo iznenađeno lice. Teškom mukom je podigao ruku pokušavajući da je pritisne na desnu stranu grudi koja je bila crvena od krvi. Onda se još jednom začula vinčesterka i pljačkaš se srušio u jarak pored puta.

Dok se okrenuo u pravcu odakle je došao pucanj i video kako iza ugla žitnog magacina u sporednoj ulici izviruje cev još uvek zadimljene puške. U sledećem trenutku, ugledao je i vlasnika oružja; u prvi mah je pomislio da je to neki dečak, ali je onda zapazio odsjaj blistavog teksaškog sunca na talasima duge tamne kose koja je kao slap izvirivala ispod šljampavog šešira. Tek kada se kosa rasula po ramenima

osobe, iznenađeni Holidej je shvatio da je u pitanju neka mlada žena.

Nije stigao ništa da kaže ili uradi, a ona se energičnim korakom uputila prema njemu. Tako je imao vremena da je malo bolje osmotri: bila je sitna i mršava u ogromnim pantalonama sa tregerima i prevelikoj košulji. Zato sam zaključio da se radi o dečaku, konstatovala je s uzdahom. Ko bi pomislio da se ispod te ogromne i pomalo smešne garderobe krije mlada žena...

U međuvremenu, građani su počeli da se sakupljaju na trgu; neko je zvao šerifa i komentarisao neznančevu hrabrost, dok je sa vrata banke jedan glas povikao da treba pozvati lekara.

Iako je mislio da se uputila pravo ka njemu, Dok shvati da se prevario. Devojka je prišla banditu koga je pogodila i ćušnula ga vrhom čizme. Na iznenađenje svih, čovek je zastenjaio i pokušao da se okrene na bok. Posmatrajući ceo prizor, Holidej se zaprepastio kada je video da se devojčino prašinom prekriveno lice zgrčilo u besu i kada je ona, ubacivši metak u cev, podigla pušku i prislonila je ranjeniku na glavu.

– Ne, za ime božje! – povikao je on i u dva koraka se našao pored nje. Uspeo je da iskoristi trenutno iznenađenje i pomeri joj ruku u stranu baš u trenutku kada je puška opalila i tane se zarilo u ivicu drvenog trotoara. Ljudi su zastali kao ukopani kada se devojka ljutito okrenula prema Doku i zamahnula kao da će ga udariti vinčesterkom. No, on je bez problema dograbio cev i snažnim pokretom istrgao pušku iz devojčinih ruku.

U tom času je prvi put ugledao iz blizine njeno lice i zaključio da se ispod tog nezgrapnog i čudnog odela krije veoma lepa žena. Ali, njene divne zelene oči bile su zamagljene ogorčenjem i dubokom mržnjom koja se ocrtavala i na ivici punih usna i tako joj na neki način ružila lepotu. Pogledala je neznanca sa gnevom u očima i već u sledećem času nasrnula na njega pesnicama.

Holidej baci njenu pušku na pod i hitro je zgrabi.

– Hej, šta vi mislite? – prosiktala je, još uvek se otimajući iako ju je Dok čvrsto držao za obe ruke. – Šta ste to uradili?

Što se ona više otimala i grdila ga, Dok ju je čvršće držao. Posle jedno pola minuta, njen otpor je potpuno oslabio. Nemoćno je klonula i on je još čvršće stisnu.

Video je kako je stisnula usne trudeći se da ne zajauče.

– Pustite me! – povikala je ljutito.

– Hoću, ako mi obećate da nećete ponovo pokušati nešto slično.

Njene zelene oči iznenađeno se raširiše, a onda spusti glavu i promrmlja:

– Dobro. U redu. Obećavam...

Kada ju je konačno pustio, nije rekla ništa. Samo je počela da masira ruke crvene od stiska. Primetio je kada je njen pogled odleteo do ranjenog bandita, a zatim do puške koja je ležala u prašini. Dok zakorači korak u stranu i nogom pritisnu cev, što mu je donelo njen ledeni pogled.

– Samo polako i mirno... – kazao je pokušavajući da predvidi njenu sledeću reakciju. – Spasili ste mi glavu i ja sam

vam na tome iskreno zahvalan – dodao je i pokazao prema čoveku skupljenom u jarku. – S njim je svršeno i najverovatnije je da će umreti. Nema smisla požurivati ga, jer je već na putu...

Ona hladnim pogledom okrznu umirućeg bandita.

– Nadam se da će umirati lagano.

Holidej tiho zviznu zapazivši da su devojčine reči izazvale komešanje među okupljenom gomilom. Nabrao je obrve i smrknuto ih odmerio.

– Gde je šerif? – upitao je nestrpljivo.

– Mrtav je – dobaci jedan plavokosi dugajlija. – Baš kada su banditi upali bio je u banci. Videvši da će uspeti da pobegnu, mašio se revolvera i... tako je došlo do pucnjave....

Čovek nije rekao ništa više pošto su ga ostali okružili i počeli zasipati pitanjima o tome šta se stvarno dogodilo u banci.

Holidej lagano uhvati devojku za mišicu, ali ona se uplašeno otrgnu.

– Dobro, de... izvinite – dobacio je s nevericom. – Samo sam hteo da vas odvedem odavde dok su ostali zauzeti svojim problemima. Želeo sam da na miru porazgovaramo.

Ona se kratko vreme dvoumila, a onda je klimnula glavom.

– Ta želja je obostrana – kazala je učtivo.

Na to je Holidej začuđeno nabrao obrve, ali je samo klimnuo glavom i obratio se nekom čoveku pored sebe.

– Postaraj se da lekar pregleda ovog što leži u jarku i, ako je moguće, potru-di se da ostane živ. Ostala trojica su mrtvi.

Čovek je nešto nerazgovetno promrmeljao i pogledao ga sa strahopoštovanjem. Hteo je nešto da kaže, ali neznamac i devojka su već odmicali trgom. Posle nekoliko koraka, ona se sagnula, uzela svoju pušku sa zemlje i mirno produžila dalje.

Nešto niže u sporednoj ulici Holidej je zastao, naslonio se na zid i zabacivši šešir na potiljak, zagledao se u devojku.

– Kao što sam vam već rekao, vi ste mi spasili život. Ovaj nevaljalac me je već imao na nišanu.

Kratko je klimnula glavom.

– Da, već vas je imao na nišanu.

– Dobar ste strelac.

Ona slegnu ramenima.

– Ustrelila sam jednog ili dva jelena iz nužde.

Holidej nabra obrve.

– Da li je to sve?

– Šta mislite pod tim „sve“?

– Pa, mislio sam... nikada do danas niste pucali na čoveka?

Njene usne se stisnuše u tanku, tvrdu crt. Gledala ga je izvesno vreme bez reči, a onda je kratko odmahнула glavom. U njenim očima nije bilo ni trunke žaljenja.

– Ovaj mi je bio prvi – rekla je suvim, pomalo hrapavim glasom. – Ali, neće biti poslednji.

Holidej je izvadio cigaru iz tabakere i začuđeno je pogledao.

– To mi zvuči nekako preteće.

Ona nije odgovorila.

Odgrizavši vrh, Dok je pripalio cigaru i stisnuo je zubima. Zatim joj je pružio ruku i učtivo se osmehnuo.

– Ja se zovem Džon Holidej. A vi?

Nekoliko trenutaka se dvoumila, a onda mu je ipak pružila svoju sićušnu mršavu ruku.

– Teksas. Mene zovu Teksas.

Njen novi poznanik je jedva primetno klimnuo glavom i duboko povukao dim. Rešio je da obuzda svoju radoznalost i ne opterećuje devojku ličnim pitanjima. Zato je posle kratke pauze dodao:

– Jeste li ovog čoveka već poznavali? Mislim... onog na koga ste pucali?

Za tren je zažmurila.

– Zašto me to pitate?

– Pa, iskreno rečeno, učinilo mi se da vas mnogo tišti to što je još uvek živ. Imali ste nameru da ga dokrajčite na licu mesta.

Glasno je uzdahnula.

– Imam svoje razloge za to. Ipak, bila je to spontana i pomalo glupa reakcija i mislim da je bolje što ste me sprečili.

– Drago mi je što tako nešto čujem, jer bi to bilo hladnokrvno ubistvo sa predumišljajem.

Ona se iznenađeno trže. Bilo je očigledno da svoj postupak nije sagledavala u tom svetlu.

– Nisam tako mislila – odvratila je učtivo. – Od tog prokletnika htela sam da nešto da saznam..... Naravno... pre nego što izdahne.

Još više začuđen, Holidej je lagano zavrteo glavom i izvadio cigaru iz usta.

– Kada bolje razmislim, čini mi se da ste prilično tvrd orah. Kako se stvarno zovete? – dodao je spontano, zaboravivši na tren kako je rešio da je ne opterećuje ličnim pitanjima.

Ona ga pogleda pravo u oči.

– Rekla sam vam: zovu me Teksas.

– Dobro – odgovori Dok pomirljivo.
– No, siguran sam da iza svega toga stoji neka priča i jednoga dana vi ćete mi je lepo ispričati. Za razliku od vas, ja sam apsolutno iskren. Rekao sam vam da se zovem Džon Holidej, ali to vam sigurno ništa ne znači?

Devojka kratko odmahnu glavom.

– To sam i mislio – dobacio Dok mirno. – A da li vam ime Dok Holidej zvuči poznatije?

Ona podiže glavu i zamisli se.

– Čini mi se da sam to ime čula negde... Da, da, kada sam radila u salunu u Grin Voteru. Znam da su vas ljudi pominjali... Samo, sada ne mogu da se setim zbog čega.

Holidej shvati da će morati da ide drugim putem.

– Ja sam ovde došao sa jednim tekساškim rendžerom. Pretpostavljam da znate ko su oni?

– Znam. To su čuvari reda. Vi radite sa njima?

– Pa, ne baš direktno, ali u nekim situacijama imam ista ovlašćenja kao i oni – slaga Dok brzo. – U tom svojstvu želim da vam postavim nekoliko pitanja vezano za čoveka koga ste ranili.

Ona se trгла, a preko lica joj je prešla senka tuge.

– Imate pravo da pitate, a i ja da ne odgovorim, mister. Od mene nećete ništa saznati. Inače, budite mi zahvalni što vam je glava još na ramenima! – dodala je, hitro se okrenula na petama i pošla prema trgu čvrsto stežući pušku u ruci.

Dok je ćutke pošao za njom trudeći se da je ne izgubi iz vida.

Sve više ubrzavajući hod, devojka je obišla gomilu koja se sakupljala oko ubijenih bandita i uputila se prema gradskoj štali. Dok je zastao u nedoumici, pošto je u istom trenutku ugledao doktora koji je klečao na zemlji i pokušao da pomogne ranjenom pljačkašu.

– Hoće li se izvući, doktore? – upitao je zastajkujući.

Čovek sa bradicom na tren podiže glavu.

– Možda će progurati noć, ali sumnjam da će preživeti.

– Bilo bi najbolje da ga neko prebaci kod vas u ambulantu. Ako bude moguće, hteo bih da mu postavim nekoliko pitanja.

Lekar sumnjičavo zavrte glavom.

– Sumnjam da će tako nešto uopšte biti moguće, mister. No, ne kažem da se neće probuditi. Ipak, sve je neizvesno. Može se desiti da izdahne ne dolazeći k svesti.

No, Holidej je bio uporan,

– Ako bude trebalo, sedeću pored njegove postelje cele noći.

– Nemam ništa protiv, mister.

Posle toga, Dok je uzeo svog konja i odveo ga u gradsku štalu. Pošto je štalском momku dao sva potrebna uputstva, kao uzgred ga je upitao:

– Znaš li kuda je odjahala ona devojka s puškom? Ona koja je pucala na bandita?

Momak zamišljeno nabra obrve.

– Ona uopšte nije odjahala, odnosno... nije ostavila konja u mojoj štali, mister. Koliko sam video, prošla je pešice pored korala i otišla tamo, iza kovačnice.

– A kuda vodi taj put, momče?

– Jedan krak vodi do trga, dok drugi izbija na mali proplanak.

Holidej klimnu glavom i lagano se okrenu. Želeo je da nađe sobu, sredi se i nešto pojede, a onda se konačno odmori. No, nikako nije mogao da prestane da misli o čudnoj devojci koja je sebe nazivala Teksas...

Ko je ona? Šta je htela? Zašto je došla čak u ovaj grad i šta je nameravala?

Ta pitanja su mu se neprestano vrzmala po glavi i činila ga pomalo neraspoloženim. Ipak, iskustvo mu je govorilo da ne može odmah dobiti sve odgovore.

Jedini način da nešto sazna bio je da sačeka dalji razvoj događaja. A to je bilo baš ono što mu je najviše smetalo. Jer, devojka zvana Teksas imala je u svojim zelenim očima hladan ubilački sjaj.

*

Kada se Dok kasno poslepodne vratio u doktorovu ambulantu, Džoni Kato je bio budan i pri svesti. Što se Holideja tiče, sada je izgledao kao i uvek: doteran, u elegantnom odelu, sa kicoški vezanom tankom kravatom. Njegov tamni šešir bio je očetkan i sređen, pa je sada izgledao kao nov. Sve u svemu, Dok je bio u „starom izdanju“, spreman za dalju akciju i sve uzbudljive događaje koje je život nosio. Svom ranjenom prijatelju poneo je bocu viskija, ali mu doktor nije dozvolio da je unese u sobu. Međutim, predviđajući da se tako nešto može desiti, Dok je stavio i jednu manju

bocu u paket sa čistom odećom koju je doneo za Katoa.

Ranjeni pljačkaš banke ležao je na gvozdenom krevetu u drugom kraju odaje, još uvek u nesvestici, upalih obraza i teškog disanja. Pružajući drugaru malenu bocu viskija, Dok pokretom ruke pokaza na ranjenika u uglu.

– Poznaješ li ga, Džoni?

Omaleni rendžer prvo otpi dva dobra gutljaja, zadovoljno namignu Holideju i klimnu glavom.

– Da, poznajem ga, prijatelju. Koliko se sećam, ime mu je Denver i već dugo vremena ide putem zločina. Plaćeni je revolveraš, pljačkaš, razbojnik i ubica. Sve najgore. Znam da je ucenjen zbog nekoliko silovanja.

– Idealno društvo za braću Megoven – odvrati Holidej sedajući na stolicu pored kreveta.

– Imaš pravo – složi se rendžer, a onda se za tren namršti. – Ipak me buni nešto kod te bitange – dodade zamišljeno. – Ranije je operisao u Montani i Vajomingu, to je sigurno... Znam ga još iz vremena kada sam boravio u tvrđavi Larami. I nikada nisam čuo da je zalazio južno od Kolorada.

Dok nabra obrve.

– Možda mu je tamo postalo prevruće. Ili su mu pak braća Megoven ponudili tako dobru lovinu da nije mogao da odbije... ?

– Moguće. Nego... jesi li obavestio Štab da si „prikucio“ svu trojicu Megovena?

– Da, izgleda da će odmah poslati nalog za novac. Hm... što se izveštaja tiče.... biće to tvoja briga kada te prenesu u Ostin, zar ne. Oporavak ti je

neophodan, zato ću sve učiniti da imaš najbolje moguće uslove.

Kato ljutito stisnu usne.

– To se zove nesreća, stari moj: postati nesposoban baš u ovom trenutku.

Prijatelj mu šeretski namignu.

– Uskoro ćeš moći da šetaš Ostinom na štakama. Hmm... čovek tvog iskustva znaće to da iskoristi i pribavi simpatije ženskih srca.

Na rendžerovom licu pojavi se bolna grimasa. Ali, to je trajalo samo nekoliko sekundi. Čim je bol prošao, on pokuša da se našali.

– To se zove sreća u nesreći, zar ne?

Pošto Holidej nije odgovarao, on dodade:

– Izgledaš mi nešto napet. Šta se dešava? – upitao je zabrinuto i dodao mu bocu.

– Ta neobična devojka mi je spasla glavu. Pogodila je ovog nitkova kada me je već imao na nišanu. Koliko mogu da procenim želi da ga dokrajči, ali joj je važno da ga pre toga nešto ispita. Ne znam šta je u pitanju, ali neću joj dopustiti da bilo šta preduzima pre nego što mi objasni u čemu je stvar.

– Zašto misliš da će tako biti, Dok? Pa i sam si rekao da je otišla. I neka joj je srećan put.

– Ja sam rekao da je nestala, Džoni, druže. Prošla je pored štale i otišla prema nekoj padini odakle ima dobar pogled baš na ovu ulicu. Pretražio sam ceo grad, ali niko je nije video. Po svesmu sudeći, nema konja i to mi je još neobičnije. Hm... bio bih mnogo mirniji kada bih znao gde je. Možda mi ne veruješ, ali ona je pravi tip ubice.

Kato se trže.

– Ubice?! Da li sam ja to dobro čuo?

– Da, baš tako. Trebalo je da vidiš kako je izgledala kada je ovom banditu prislonila cev puške na glavu.

Džoni tiho zviznu.

– Pa to je prava divlja mačka – rekao je.

Ali, Holidej je i dalje bio zabrinut i sumnjičav.

– Nije samo to, predosećam da nije samo to. Postoji nešto što tinja i svako ga časa može da bukne. U njenim očima pročitao sam strašno mnogo ogorčenosti i duboke, gotovo neverovatne mržnje. Ona joj je kao pečat utisnuta na lice. Osim toga, izgleda sasvim izglednelo...

Kato ga odmeri ispod oka.

– Malo si zainteresovan... ?

– Da, ali... Ona ima izgled potpuno odsutne osobe, dragi moj. Mislim da je to krhko stvorenje u velikoj nevolji ili je, pak, već preživela neku nesreću. Voleo bih kada bih mogao da joj pomognem i krivo mi je što ne mogu da je nađem.

– Pa, amigo, ako je nema u blizini, ne možeš joj pomoći, tu ništa ne vredi – odvrati Kato, otpi dobar gutljaj iz boce i ponovo je doda prijatelju.

Holidej srknu samo mali gutljaj, a onda ustade.

– Mislim da bi bilo dobro da još jednom pogledam oko gradu... Mora biti negde u blizini...

– Hej, ostavi mi tu bocu!

Dok se osmehnu, vrati Katou malu bocu, još jednom pogleda nesvesnog Denvera i izađe. Ponovo je pažljivo pretražio grad, ali bez uspeha. Zatim je osedlao konja i obišao sve napuštene

kuće, brvnare i stenovite uvale u blizini. Pretpostavljao je da se možda devojka krije tu negde...

Nigde je nije našao, pa se vratio nazad, još uvek zamišljen i zabrinut. O devojci je razmišljao dok je usamljen večerao u kafani nedaleko od glavnog trga: sada je već postala prava zagonetka.

Kasno uveče, vratio se kod doktora, ispričao Katou šta se desilo i sa njim odigrao nekoliko partija pokera.

Odmah po dolasku, mali rendžer ga je obavestio da se Denver pre jedno sat vremena pokrenuo i da je buncao. Dobro ga je slušao, ali reči su bile bez ikakvog smisla.

Zatim je ušao doktor koji je na njegovo pitanje kratko odvratio:

– Nema poboljšanja, mister. Sumnjam da će doživeti izlazak sunca. Što se tiče vašeg prijatelja – dodao je mnogo tiše – vreme je da prekinete s tim kartama. I nemojte mu nositi viski, pobogu! Da sam želeo da mu prepisem tu vrstu „leka“, učinio bih to i bez vas. Jasno?

Dok mu nije odvratio, nastojeći da bezazlenim izrazom lica zabašuri svoj greh. Kato je samo ćutao i gledao u jednu tačku, pa je atmosfera postala prilično neprijatna.

Doktor se ponovo okrete prema Doku.

– Još uvek želite da ostanete ovde celu noć?

– Ako dozvoljavate, doktore. Ipak se može desiti da se ovaj ubica osvesti, pa bih voleo da budem u blizini i postavim mu nekoliko pitanja.

Čovek s bradicom slegnu ramenima.

– Kako hoćete, mister, kako hoćete... Meni ne smetate, a ako želite da provedete jednu neudobnu noć u stolici, to je vaš problem. Naravno, pod uslovom da njega pustite da se odmara! – dodao je, pokazao rukom na Katoa i uz jedva primetan naklon izašao iz sobe.

Holidej uzdahnu. Sastavio je dve stolice između banditovog i Džonijevog kreveta, na jednu seo, a na drugu opružio noge. Dobro se uvio velikim ćebetom, dunuo u svetiljku, a onda izvukao kolt iz futrole, stavio ga u krilo i zadovoljno odahnuo.

Sada je svetlost prodirala kroz prozore prekrivene debelim zavesama. Bilo je dosta mračno, tako da je Dok jedva nazirao nejasnu Denverovu siluetu ispod pokrivača. Kato nije ni video, pošto je zid iza njega bio sasvim taman.

Ipak, on se promisekolji u krevetu i kratko dobaci.

– Slatko spavaj – šapnuo je.

– I ti, mala devojčice – odvratio je Holidej na isti način, namestivši se još udobnije ispod ćebadi.

Vreme je prolazilo, a on je još uvek dremao. Nije mogao da zaspi zbog krkljavog šuma nalik na hrkanje koji je dopirao iz Denverovog ugla. Već dva-tri puta hteo je da pozove doktora, misleći da bandit umire i da se iz njegovog grla čuje samrtni ropac. Ali, svaki put kada je pomislio da treba da ustane, razbojnikovo disanje postajalo je mirnije i normalnije. Onda je nastupao period kada bi Holidej zadremao i... vreme je prolazilo.

Kada se sledeći put trgao, ocenio je da je već prošla ponoć. Otvorio je oči shvativši da ga je ovoga puta probudio

neki drugi šum, a ne Denverovo krkljanje. Po staroj navici, ostao je nepomičan šetajući pogledom po celoj prostoriji. Sa svog mesta jasno je razabirao Denverovu siluetu pokrivenu ćebecom na krevetu pored prozora.

Onda mu se učinilo da se u mraku, tačno nasuprot zavesama, nešto kreće. Ali, to „nešto“ bilo je sa spoljne strane prozora. Umirio se nekoliko sekundi, a onda čuo kako je prozor počeo da klizi u svom ležištu: okvir se u jednom trenutku zaglavio, pa je morao da bude jače gurnut. Onda je otvaranje ponovo krenulo, uz oštro grebanje i kratak udar. Zatim je prekinuto, kao da je neko zastao u očekivanju da vidi da li je šum probudio nekoga u odaji...

Naravno, Dok je sada shvatio da ga je probudio baš takav šum.

Uporno je čekao i posle desetak sekundi jasno je video nečiju siluetu u okviru prozora i iza zavesa. Onda se preko okvira prebacila nečija noga i uljez je lagano, gotovo nečujno, ušao unutra, okrenuvši cev puške prema sobi.

Dok se jedva usuđivao da diše. Začulo se klizanje bosih nogu po podu, tiho šuškanje teških zavesa i... uljez je bio tu. Nekoliko sekundi promišljanja, a onda se silueta uputila tačno prema Denverovoj postelji.

Holidej je odjednom skočio i u dva koraka se našao ispred nepoznatog. Začuo se prigušen zveket gvožđa, udar teškog metala o pod i slab, prigušen krik. Povrativši se od iznenađenja, uljez se bacio prema prozoru, ali je zapeo za Holidejevu nogu i pao.

– Stoj! – presekao je tišinu odlučan Dokov glas.

Odmah zatim čulo se Katovo meško-ljenje, a onda je kresnulo palidrvce. Nagnuvši se u stranu, rendžer je zapalio fitilj petrolejke i Holidej je bez trunke iznenađenja u tajanstvenom provalniku prepoznao Teksas koja je u svom širokom odelu stajala tek korak daleko od njega.

Mlada žena ga je odmerila ljutitim pogledom, a onda ispod oka osmotrila postelju u kojoj je ležao ranjeni bandit.

– Idite dođavola, Holideje! – prosik-tala je.

No, Dok je ostao savršeno miran.

– Džoni – dobacio je okrećući se prema rendžeru – upoznaj se sa Teksas. – Potom je pokretom revolvera dao znak devojci i dodao:

– Udaljite se od tog prozora.

Poslušala je sumornog lica, stalno pogledajući prema ranjeniku.

– Došli ste da ga dokrajčite? – zapitao je oštro.

– Ne – odvratila je odlučnim glasom. – Već sam vam rekla da hoću da ga ispitam.

– Tip baš i nije sposoban za razgovor – predočio joj je Kato.

– Da li je na samrti? – zapitala je živahno.

– Lekar kaže da će biti srećan ako preživi noć.

Nervozno je stisnula usne.

– Prokletstvo! – procedila je ljutito.

Holidej nabra čelo i ponovo je pogleda. Tek tad je primetio da devojka na prstu leve ruke nosi jednostavan venčani prsten. Njegov zlatni sjaj je za

trenutak blesnuo pri svetlosti petrolejke.

– Mislio sam da želite njegovu smrt – dobaci on pažljivo.

– Ne pre nego što odgovori na neka pitanja.

– Čujte, gospodo, mislim da bi bilo najbolje da prvo vi odgovorite na neka pitanja – odvratio je Holidej strogo. – U ovakvim okolnostima mogli bismo vas strpati u zatvor i držati vas tamo sve dok ne dođe terenski sudija. Onda bismo protiv vas mogli podići optužnicu za remećenje reda, provalu i eventualni pokušaj ubistva, što je, koliko ja znam, sasvim dovoljno da vam poprilično zagorča život. No, nadam se da do toga neće doći, jer mislim da ste razumna osoba kojoj ne trebaju takve neugodnosti. Što se mene tiče, mislim da ćete ih izbeći ukoliko nam kažete šta se iza svega ovoga krije.

Malo se okrenula i okrznula pogledom Katoa.

– Da kažem vama? – ponovila je i ponovo odmerila Holideja.

– Da, naravno. Ako niste znali, on je rendžer i ranio ga je bandit sličan Denveru. Dakle, hoćete li nam objasniti šta stoji iza svega ovoga, gospodo?

Glasno je uzdahnula i naslonila se na zid. Videlo se da se koleba i Holidej reši da joj priskoči u pomoć.

– Počnite od vašeg imena – rekao je mirno. – Mislim od pravog imena, gospodo.

Još neko vreme je ćutala, a onda sasvim tiho progovorila.

– Zovem se Emili Svenborg... gospođa Emili Svenborg.

– Drago nam je što ste nam se poverili, gospodo – dobaci Dok nastojeći da je ohrabri. – A šta je sa gospodinom Svenborgom?

Za trenutak ga je pogledala pravo u oči i Holidej se i nehotice lecnu. Nije mogao ni da zamisli da neko može da nosi toliku tugu.

– Mrtav je – odvratila je žena muklo. Džoni i Dok izmenjaše poglede.

– Odnedavno, gospodo? – zapitao je Kato tiho.

– Od pre nekih pet nedelja. Ne, ne... ima tačno četiri nedelje tri dana i... sedam časova.

Njen glas je još uvek zvučao bezizražajno: nije u njemu bilo ni žalosti ni očajanja ili ogorčenja. Samo svojevrsna obamrlost i tupost.

– Sada shvatam, gospodo – rekao je Holidej pažljivo. – Vi mislite da ovaj čovek.. Denver, ima neke veze sa smrću vašeg muža?

– Da, ima veze. Ali, nije ga ubio on, već čovek po imenu Larami Kejn. Ovaj nitkov je ranio Larsa, a Kejn ga je dokrajčio kuršumom u glavu.

Holidej nabra čelo: potpuni nedostatak osećanja u ženinim rečima ozbiljno ga je zabrinuo. Naime, govorila je na čudan način... kao da je i ona sama već mrtva. Sada je shvatio da je njena duša ubijena i da Emili Svenborg sve stvari radi mehanički.

Posle tog zastoja ona je nastavila da priča bez ikakvog daljeg podstrekiivanja. Dva prijatelja su slušala ne pomerajući se.

– Taj kanjon u kome se odigrala tragedija pronašli smo muž i ja nekoliko meseci ranije. Lars ga je nazvao „Ka-

njon sreće“ zbog toga što je tamo pronašao bogatu zlatnu žicu. Napravili smo logor i bili tamo svi: Lars, ja i naša beba, naš mali Erik star samo tri nedelje.

Začutala je očiju usredsređenih u jednu tačku, kao da se vraća u hodnik tragičnih uspomena. Onda je nastavila da govori ne menjajući izraz lica niti prizvuk glasa, bez uzdaha ili bilo čega što bi otkrilo njena prava osećanja.

– Bilo ih je petorica... Došli su kao banda bradatih smrdljivih pustinjačkih pacova, družina razbojnika iz pustare: Larami Kejn, Denver, Kid Ringo, Bak Gentry i But Stejsi. Naravno, nisam ih poznavala kada su došli, ali pre nego što su otišli dobro sam zapamtila njihova imena. Znam takođe da su opljačkali pošiljku sa vojnim platama u Montani i da su u bekstvu, pre dolaska u Teksas, izgubili deo plena. U Teksasu su našli skrovište, ali su ih tražili mnogi: vojska, rendžeri i lovci na učenjene glave. Razgovarali su o tome da bi trebali da se podele i svako krene svojim putem... Sudbina je htela da se zaustave baš u našem kanjonu i tu se podele i raskusuraju.

Ponovo je začutala i jedini šum koji se tog trenutka čuo u sobi bilo je isprekidano Denverovo disanje.

– Ustrelili su Larsa iz busije, još pre nego što su se pojavili. Kada su izašli iz zaklona, on je još uvek bio živ i Kejn ga je metkom u glavu hladnokrvno dokrajčio. Onda su... onda su se okrenuli meni i napali me... Znaate već šta se moglo dogoditi... U početku sam se borila, a onda sam otupela kao da sam u sebi izgubila sve ljudsko; gledala sam ih pravo u oči, u lica, nastojeći svim

silama da im zapamtim svaku crtu, ožiljak ili bilo koju drugu pojedinost. I da znate... od mene se nikuda neće sakriti, ma gde da odu! Znam svakog od njih kao da sam ih gledala sto godina!

Za trenutak je zastala i ponovo odmerila Denvera pogledom punim mržnje.

– Kada su konačno... kada su završili sa mnom, podelili su ono što su opljačkali i bacili me u reku. Valjda su mislili da sam suviše slaba da plivam i da ću se odmah udaviti. I ne samo to. Dok me je voda nosila, iskoristili su me za vežbanje u gađanju. Srećom, njihovi kuršumi me nisu pogodili, tako da sam posle nekoliko milja nizvodno uspela da se izvučem na obalu. S mukom sam se doteturala nazad i odmah otišla do zadnjeg dela kola, gde je bila kolevka malog Erika. Ali... ti prokletnici su preturali po kolima tražeći dragocenosti i u tom preturanju nabacali neke stvari na njegov ležaj. Dete nije moglo da diše... ugušilo se. Onda sam sahranila njega i Larsa, spalila kola i odjahala na konju, uzevši sa sobom samo Larsovu pušku... ovu istu koja leži na podu. Na njihovom grobu sam se zaklela da ću goniti ljude koji su odgovorni za njihovu smrt i pobiti ih jednog po jednog – dodala je, a onda prkosno podigla glavu. – I to nameravam da učinim bez obzira na cenu!

– I počeli ste od Denvera? – upita Dok ozbiljnim glasom.

– Natrapala sam na njegov trag sasvim slučajno i... gotovo da sam uspela. Pošto kažete da neće dugo živeti, želim da mi kaže gde mogu pronaći ostale. Eto, zbog toga sam htela da popričam sa njim, gospodo.

Dok i Džoni nisu ništa odgovorili. Razmišljali su o priči mlade žene koju su upravo čuli i o njenoj strašnoj sudbini. U međuvremenu je u odaju ušao lekar noseći svetiljku i ne malo se iznenadio ugledavši devojkicu, ali i Holideja sa revolverom u ruci.

– Sve je u redu, doktore – rekao je Kato. – Ona je samo jedan posetilac kog smo očekivali. Dakle, možete sasvim mirno da se vratite u krevet.

Čovek sa bradicom zavrti glavom.

– Čujte, vi, taj čovek je možda bandit, ali on je u isto vreme i moj pacijent pa...

– Ta prljava hulja na ovom krevetu – prekide ga Holidej besno – ne vredi ni baruta koji bi čovek na njega ispalio! Zato se vratite u postelju, a ovo prepustite nama!

Doktor je sumnjičavo odmerio sve prisutne, a pogled mu se posebno zadržao kod Emili Svenborg.

– Mlada damo... da li je vama sasvim dobro? – upitao je.

– Odlično, doktore, hvala.

On klimnu glavom i lagano krenu na polje. No, na vratima je ponovo zastao i obratio se Holideju:

– Dobro, odlazim, ako tako želite. Samo... znajte da ću vas smatrati odgovornim za sve što se bude desilo, Holideje!

– Laku noć, doktore – odvratio je ovaj ozbiljno.

Vrata su se zatvorila i nekoliko narednih trenutaka u prostoriji je vladala tišina.

Zatim se Dok okrenuo prema mladoj ženi i dobacio blagim glasom:

– Vi ste preživeli strašne trenutke i mi saosećamo sa vama, gospođo. Ali,

moram da vam kažem da ovo što radite nije pametno. Trebalo bi da gonjenje profesionalnih ubica prepustite ljudima čija je to dužnost. Ovako se satirete i bukvalno uništavate... Pretpostavljam da se uopšte niste obraćali predstavnicima zakona?

Mlada žena prkosno isturi bradu.

– Ovo je moja lična stvar, mister Holideje. Ne želim da se zakon u to meša i tačka. Hoću svoj zadatak da obavim sama...

– Nećete moći! – dobacio joj je Kato. – Imate volju, ali za takav poduhvat vam nedostaje snaga.

– Njega sam stigla i uhvatila – odvrati mlada žena pokazujući rukom na Denvera. – Tako ću stići i srediti one ostale. Učiniću ono što sam obećala mojim najbližima, pa makar mi to odnelo i ceo život. Ionako mi je ovakav život nepotreban. Živa sam samo zato što želim da se osvetim!

Dok nije rekao ništa. U trenutku je osetio sažaljenje prema toj ženi. Naravno, verovao joj je svaku reč, jer se istina ogledala u njenim očima, videla se na tom izmučenom bledom licu i mogla da se oseti u tupoj ravnodušnosti njenog glasa. Shvatio je koliko joj je teško, jer su mržnja prema ubicama i želja za osvetom bilo jedino što ju je vodilo napred. I u njegovom životu bilo je sličnih trenutaka kada su ga u potpunosti obuzimala jaka, uglavnom negativna osećanja.

Na neki način nije mogao da joj zameri. Čak se divio njenoj nepokolebljivoj odlučnosti da do kraja sprovede svoju odluku...

– Sada razumete zašto je toliko važno da ispitam Denvera? – zapitala ga je tiho.

Klimnuo je glavom.

– Naravno. No, šta ako prokletnik ne bude hteo da govori... Ili ako uopšte ne dođe svesti...

– Da, u pravu ste. Ipak, bilo bi mi lakše ako bi mi ukazao na neki trag. No, i ako ne bude tako, sigurna sam da ću ih jednog dana pronaći.

Njena tvrda odlučnost pokolebala je i dva iskusna lisca kakvi su bili Holidej i Kato. U očima te mlade žene videli su nemu molbu koju jednostavno nisu mogli da odbiju.

– Dobro, de... – najzad je rekao Dok, uzeo svetiljku i prišao Denverovom krevetu. – Dođite ovamo da vidimo šta se može učiniti!

Zatim je lagano pružio ruku, uhvatio ranjenika za rame i lagano ga prodrmusao. Reakcija je bila življa nego što je očekivao.

Naime, Denver je stenjući pomerio glavu levo-desno, nešto promrmeljao, a onda otvorio oči i pred sobom ugledao Holidejevo lice. Videvši da je bandit otvorio oči, mlada žena priđe još bliže i stade tik uz Doka.

Banditove oči su šarale tamo-amo, a onda mu se lice ukočilo pošto je bilo jasno da je prepoznao Emili. Pomerio je usne pokušavajući nešto da kaže, ali nije imao glasa.

– Huljo! – dobaci mu mlada žena kao bez daha. – Prepoznao si me, zar ne? Kao što vidiš, nisam se udavila u onoj reci! Hm... ako nisi znao, ja sam te ustrelila i uskoro ćeš umreti. Isto tako ću srediti i tvoje prijatelje. Gde su oni

sada? – dodala je i pružila ruku u nameri da mu strgne zavoj.

No, Holidej je reagovao na vreme i čvrsto je uhvatio za ruku.

– Lakše, lakše... – šapnuo je jedva čujno. – Pustite da ja to obavim!

Videvši čvrstinu i odlučnost u njegovom pogledu, mlada žena nevoljno klimnu glavom. Instiktivno je osećala da ovaj čovek hoće da joj pomogne.

Dok odahnu i odmeri bandita jednim pogledom: iako je teško disao, po izrazu sjajnih grozničavih očiju videlo se da je pri čistoj svesti.

– Čuj, čoveče, ti umireš – rekao mu je mirno. – Niko ti ništa ne može pomoći i do sutra ćeš biti mrtav. Zato nema razloga da nas lažeš.

Bandit preblede, a oči mu uplašeno zakolutaše.

– Kunem se da je tako, Denvere – nastavi Holidej ravnodušno. – S tobom je svršeno. Ništa nećeš dobiti ako tajnu budeš čuvao za sebe. Ukoliko veruješ u svevišnjeg, možda bi ti bilo lakše da skineš malo tereta sa duše. Dakle, gde su ostali iz bande... Kejn, Ringo, Stejsi, Gentri...? Nemoj misliti da ne znamo ko su oni. Mi ćemo ih naći bez obzira na sve, ali ti nam možeš olakšati i bar donekle okajati ono što si učinio ovoj mladoj ženi.

Bandit je sklopio oči i nekoliko časa ležao sasvim nepomično. Zatim je počeo da priča, ali tako tiho, da su mu se morali nagnuti gotovo do lica.

– Razdvojili smo se... čim smo napustili kanjon. Onda... novac sam izgubio na pokeru u Nju Meksiku. Na putu sam naišao na starog drugara koji mi je rekao da su Kid Ringo i But Stejsi

otvorili neku salun... grad Albani... Teksas...

Posle toga je začutao.

Mlada žena pogleda u Holideja.

– Albani? – zapitala je tiho. – To nije daleko od Amarila, zar ne?

Taman kada je Dok hteo da joj odgovori, Denver tiho dodade:

– Nameravao sam da od njih uzmem nešto novca... U stvari... da ih ucenim ako budem morao... Imao sam ih u šaci... mogli su otići, da, da, pravo na vešala za onu pljačku u Montani...

Holidej i Kato izmenjaše poglede: i sam bandit sada je potvrđivao istinitost ženine priče. Ako je toj priči uopšte i bila potrebna neka potvrda...

– Taj drugar je nameravao da se pridruži braći Megoven. Rekao mi je da imaju velike planove... pošao sam s njim nadajući se lovi... Greška... trebalo je da pođem u Albani...

– Kažeš da su Ringo i Stejsi u Albaniju? – požurivao ga je Holidej. – A šta je sa ostalima?

Bandit zavrte glavom po jastuku vlažnom od znoja.

– Ne znam...

Bio je već strašno slab, a reči koje je izgovarao jedva čujne.

Holidej se okrete prema Teksas.

– Eto, za početak je dosta. Dvojica njih su u Albaniju...

Ona je klimnula glavom i pošla da uzme pušku sa poda. Kada je to učinila, Dok se za trenutak ukočio, a onda se podigao stajući između nje i Denvera. Banditove oči su još uvek bile sklopljene, ali je disao mnogo teže i hrapavije.

Mlada žena je bacila pogled prema postelji i odmerila umirućeg sa hladnom ravnodušnošću. Pošla je prema izlazu, ali je na vratima zastala i dobacila Holideju:

– Veliko vam hvala, mister.

No, Dok nije oklevao. U dva koraka je bio pored nje i stavio ruku na kvaku.

– Čujte, to što planirate drugačije se zove čisto samoubistvo. I sami ste rekli da do današnjeg dana niste opalili metak na čoveka. A sada sami krećete protiv gomile hladnokrvnih ubica.

Hrabro je izdržala njegov pogled.

– Ako vam je žao, onda pođite sa mnom – odvratila je mirno. – Pomozite mi.

Holidej je bio zatečen. Ovako nešto uopšte nije očekivao.

– Mislim da mi ponešto i dugujete – podsetila ga je. – Lično ne volim da se pozivam na učinjene usluge i tražim vraćanje dugova, da znate. Ali, učiniću sve što bi mi pomoglo da pohvatam ubice. Ne interesuje me zlato koje su nam uzeli. Ako ga želite, vaše je, mister.

– Nisam zainteresovan – odvratio je Dok kratko, a zatim uputio Džoniju značajan pogled. – No, budući da je u pitanju grupa koja je opljačkala vojničke plate, imam određenih razloga da se s njima obračunam. Uostalom, kapetan Kif je bio moj poznanik.

Kato se lukavo osmehnu.

– Mislim da je to sjajan način razmišljanja, Dok. I ja bih tako razmišljao da sam na tvom mestu.

Holidej ga pogleda ispod oka.

– Znam na šta misliš, ali nisi u pravu, prijatelju. Za tebe više ništa ne mogu učiniti i uskoro ćeš biti u Ostinu. I sam

znaš da ćeš tamo imati mnogo bolju negu... Što se nje tiče... Ako joj se pridružim, imaće više šansi...

– Naravno, zašto da ne? – odvrati Kato uz poluosmeh. – Mogao bi da je naučiš kako se koristi revolver... i još ponešto...

Emili Svenborg nije zapazila rendžerov ton, niti je shvatila smisao njegove aluzije. Bila je suviše uzbuđena postojanjem mogućnosti da taj čovek brze ruke pođe sa njom.

– Tako nešto bi mi odgovaralo, mister – odvratila je. – No, šta ste rešili? Ovakko samo gubimo vreme...

Holidej uzdahnu.

– U redu, gospodo Svenborg. Ipak, morate znati da...

– Rekla sam da me zovete Teksas – prekinula ga je odlučno. – Ne bih želela da ime Svenborg izgovorite u pogrešnom trenutku.

– U redu, neka bude Teksas. Ali, ne moramo toliko da žurimo, zar ne? Mislim da bi bilo najbolje da sačekamo dan. Osim toga, moram nabaviti konja za vas.

– Imam ga.

On nabra obrve.

– Kada sam vas tražio, nigde nisam mogao da nađem konja...

– Bio je u jednoj pećini. Projahali ste pored nas u toku poslepodneva.

Dok iznenađeno izvi obrve.

– Izgleda da ste već dosta dobro savladali nauku preživljavanja, Teksas. Zna li nešto o životu u divljini?

– U toku poslednjih nekoliko nedelja, morala sam dosta da naučim. Sećam se i mnogih stvari koje mi je Lars govorio... Zato ne brinite za mene, mister

Holideje. Mogu izdržati put bez obzira koliko je težak i naporan. Jedino mi je važno da na kraju tog puta nađem ubice.

Holidej slegnu ramenima i pogleda u Katoa.

– Šta mi onda preostaje nego da pođem. Čujemo se, prijatelju. Hm... sudbina je zaista čudna. Tek što smo završili jednu stvar, ja ponovo tražim vraga...

*

Albani je ležao na starom zapadnom putu stoke i da bi se iz Amarila stiglo do njega, trebalo je putovati skoro nedelju dana Poterovim i Bekonovim putem. Naravno, razdaljina se mogla preći za nedelju dana ako je čovek imao dobrog konja, ako Crvena reka nije nadošla, ako nije bilo prerijskog požara koji bi čoveka skrenuo miljama daleko ili ako nije bilo drumskih razbojnika koji bi čekali u zasedi ili jednostavno napali putnike koji su se ulogorili da bi im oteli sve što inaju.

No, to isto tako nije značilo da će svaki putnik iz Amarila prema Albaniju biti napadnut i opljačkan; mnogi su bili dovoljno lukavi ili pak samo srećni da do krajnjeg odredišta stignu bez problema.

Holidej je i ranije prolazio tuda i nije nosio baš najbolja sećanja. Naime, grupa razbojnika ga je greškom procenila kao bogatog rančera, pa je morao da upotrebu svu svoju veštinu i likvidira dvojicu bandita, dok su se drugi u strahu razbežali i ostavili ga na miru.

I sada je jahao sa puškom izvađenom iz futrole, kundaka naslonjenog na butinu i očima neprestano „šarao“ po predelu koji ih je okruživao. Mlada žena je jahala malo iza njega, takođe sa puškom prebačenom preko kolena. Bila je napeta i bez osmeha na licu i trzala se na skok svakog zeca iz šipraga ili na pojavu prerijskog psa koji je žurno trčao u svoju jazbinu.

Dok ju je povremeno posmatrao ispod oka konstatujući da su joj, pre svega, potrebni kupanje i neka pristojna odeća, a zatim i nekoliko poštenih obroka kako bi povratila snagu. Iako nije govorila o tome, slutio je da jede samo onoliko koliko joj je potrebno da preživi. Mlada žena se nije interesovala za hranu, ali ni za druge obične ljudske potrebe i zadovoljstva: jedino o čemu je mislila i za šta je živela bila je osveta ubicama njenog muža i deteta.

Mada se to na prvi pogled nije moglo zaključiti, Holidej je saosećao sa njom. Posebno ga je brinula činjenica da će se jednoga dana Emili Svenborg skrhati od bola i tuge. Kada se sve završi, nestaće ogorčenja i želje za osvetom koja je sad hrani i onda...? Tek onda će doći do izražaja jačina traume zbog njenog strašnog iskustva... Zadrhtao je od pomisli šta čeka u budućnosti ovu mladu ženu.

Dobro je poznavao život i slutio je da će jednoga dana doći do toga. Nije znao šta će tada učiniti, ali je osećao da treba da bude u blizini. Analizirao je samog sebe i shvatio da ga sve više i više obuzima bes prema ljudima koji su počinili takav zločin. U tim trenucima bio je uveren da je njegova dužnost da

očisti svet od takvih izroda: znao je, naime, da se neće nimalo dvoumiti ako Kejna i njegove prijatelje bude mogao da pošalje na onaj svet, odnosno, ako se ne predaju i pristanu da izađu pred sud.

Ipak, morao je nešto da prizna: isto kao i ova mlada žena i on je želeo da ih vidi mrtve.

Drugog dana putovanja uglavnom su jahali u tišini. Onda Holidej ponovo odmeri njenu odeću i dobaci:

– Zašto se kod sledećeg izvora ne okupate, pa bismo u Klarendonu mogli da vam kupimo neku pristojnu odeću? Stići ćemo tamo pre zalaska sunca.

Ona ga leđeno odmeri.

– Vi biste, naravno, okrenuli leđa dok se ja kupam?

Dok je u prvi mah bio iznenađen njenim tonom, ali je odmah shvatio da je to normalno posle iskustva koje je doživela. Osmehnuo se i pokušao da je opusti.

– Ako želite, odjahaću dve milje dalje. Samo sam mislio da biste se prijatnije osećali.

– Mogu podneti i mnogo veće neprijatnosti – odvratila je kratko.

Holidej je znao da je to tačno. Naime, ona nije marila za svoju udobnost i lični izgled. Osim na muža i dete, mislila je samo na ljude koji su bili odgovorni za njihovu smrt. Ipak, kada su stigli do sledećeg izvora, pogledala ga je sa molbom u očima.

– Mislim da bi do onog brežuljka bilo dovoljno – kazala je kratko.

Dok iznenađeno nabra obrve, ne znajući šta je u tom trenutku želela da kaže. Odmah zatim ćutke klimnu glavom,

shvativši da ona misli na njegovu ponudu učinjenu to popodne. Blago se osmehnuo, dodirnuo rukom obod šešira i odjahao prema uzvišenju koje je pokazala.

Kada je stigao na vrh, sjahao je i pripalio cigaru, a onda se popeo na okruglastu stenu i osmotrio predeo oko sebe; nigde nije bilo ni traga neke logorske vatre ili konjanika, a put je izgledao potpuno čist. Okretao se lagano oko sebe i dvogledom osmotrio svaku stopu horizonta.

Zastao je u nedoumici kada je ugledao izvor. Uočio je belinu ženinog tela i kao kroz maglu video njegove krhke konture. Brzo je pomerio dvogled i zabrinuto uzdahnio. Bio sam u pravu, pomislio je. Mlada žena je sama kost i koža i treba ozbiljno da se zabrinem za njeno zdravlje.

Kada se vratio u logor pored izvora, njeno odelo bilo je oprano i rašireno da se suši. Ona je sedela ogrnuta ćebetom, dok joj je puška ležala nadohvat ruke. Kada ga je ugledala, digla je pogled sa hrane, uzela još jedan limeni tanjir i sipala u njega Dokov deo večere.

– Kafa će biti spremna kada ovo budete pojeli – kazala je, nevoljno posmatrajući jelo u svom tanjiru.

Holidej je klimnuo glavom, seo na jedan kamen i počeo polako da jede. Sa tugom je pomislio da će proći još mnogo, mnogo vremena pre nego što Emili Svenborg postane normalno ljudsko biće.

*

Klaredon je bilo mesto sa dvadesetak oronulih kuća, zapušteno i prljavo naselje koje je počelo da odumire kada su pored njega prestali da prolaze veliki dogoni stoke. Sada je tavorio i živeo od putnika koji su tuda prolazili na putu za Albani.

Dok su praćeni očima radoznalaca jahali prašnjavom glavnom ulicom, Holidej joj je rukom pokazao na izlog trgovine odelom.

– Ovde možete nabaviti nešto prikladno. Učinite to, molim vas. Što se tiče novca, imam ga dovoljno. Od ucene za braću Megoven mogu kupiti stotine odela, a da to ni ne primetim.

Ona ga oštro odmeri.

– Ne želim da trošite svoj novac na mene!

– Ali, pitali ste me da li hoću da vam pomognem i ja sam pristao. Smatrajte to kao deo dogovora.

Mlada žena nabra obrve.

– Zašto sve ovo činite za mene, Holideje?

On glasno uzdahnu.

– Hulje kao što su Kejn i njegovi pomagači ne bi trebalo da gaze ovom zemljom. Rešio sam da pomognem da se takav šljam kazni.

– Ubeđeni ste da to ne bih mogla sama?

– Ne, ne biste – odvratio je iskreno. Prkosno je stisnula usne.

– Vi me ne poznajete dovoljno.

– Možda. A možda ni sami ne znate u šta ste se upustili.

– Znam – rekla je i jedva čujno dodala: – Dobro, hvala vam, kupiću nešto

novog odela. Ali ne haljine. Samo košulje i pantalone... ako je to u redu?

On se osmehnu i pruži joj novčanicu od dvadeset dolara.

– Pođite i kupite šta želite. Ja imam nekog posla.

Jedan čas kasnije našli su se ispred gradske štale. Ugledavši Teksas, Holidej zadovoljno klimnu glavom: pantalone i karirana košulja su joj lepo pristajali, a maleni šeširić sa mašnicom od zmijske kože delovao je simpatično i šarmantno.

On joj je sa svoje strane pružio jedan paketić.

– Ovo je nešto za kompletiranje vašeg izgleda – kazao je, odgovarajući na njen začuđeni pogled.

– Revolver! – uzviknula je iznenađeno pošto je Dok otpakovao paket i otkrio elegantan revolver u futroli od finog boksa sa opasačem za rezervne metke.

– To je automatski „smit-veson“, kalibra 38. Mali revolver za uobičajene standarde, ali za vas dovoljno veliki. Naime, tane kalibra 38 ubija isto tako kao i ono veće, mnogo poznatije marke.

Mlada žena je netremice zurila u revolver, a izraz lica joj je odjednom omekšao. Nekoliko puta je zatreptala, a u njenim lepim zelenim očima pojavio se nagoveštaj suza.

– Samo jednom sam pucala iz revolvevera – kazala je tiho. – Lars je imao neki stari kolt koji sam jedva držala sa obe ruke... Još sam morala da zategnem i obarač.

– Ovaj je upola lakši od kolta i nema potrebe da se zapinje obarač. Pritisak

na okidač je automatski i može da se puca sve dok se magacin ne isprazni.

– Da, samo... ne verujem da bih pogodila kuću sa rastojanja od deset stopa – kazala je sa žaljenjem.

– Dok stignemo u Albani, vi ćete sa rastojanja od dvadeset stopa pogoditi pet od šest flaša. Pokazaću vam kako se puca.

Kolebljivo je pružila ruku i dodirнула ga po podlaktici.

– Hvala vam, mister Holideje – rekla je tiho. – Vi ste zaista dobar čovek...

Stavila je opasač oko struka, ali pošto je bio suviše širok, odmah je kliznuo sa njenih uzanih kukova. Holidej ga je ćutke uzeo i perorezom napravio nekoliko novih rupa. Sada je sve bilo dobro: opasač je stajao kao saliven, a futrola je visila sa leve strane.

– Vi revolver nosite sa obe strane... – dobaci Teksas u nedoumici.

– Da, tako sam naučio. Ali, mislim da ženi više odgovara unakrsno potezanje. Pokazaću vam kako ćete postići brzinu.

Sat kasnije napustili su Klarendon. Dok je bio veoma zadovoljan što je mlada žena pristala da za ručak pojede biftek sa dosta povrća.

– Razmišljala sam o onome što ste rekli – dobacila je Teksas, kao da mu je čitala misli. – Zanimarivala sam sebe, jer mi nije stalo kako izgledam i da li ću umreti. Ali, sada mi je jasno da mogu osvetiti moje najmilije samo ako budem snažna i zdrava. U stvari, sve dok ne nađem Kejna. Posle nije ni važno... A vi ćete me naučiti kako da pucam.

No, to je bilo lakše reći nego učiniti. Naime, Holidej je imao dosta muke dok

je nije naučio kako pravilno da drži revolver. Objasnio joj je da je to jedini način da gađanje bude precizno i efektivno. Posle nekoliko vežbi, mlada žena je zaista mogla da pogodi pet od šest boca. Ali, to je bilo gađanje sa dve ruke. Sada je trebalo uvežbati potezanje i ciljanje jednom rukom, jer je na taj način onaj koji puca mnogo brži. Teksas je upijala svaku njegovu reč i bila zaista dobar učenik; no, šaka joj je bila suviše mala tako da je, i pored velikog truda, svaki put postojala opasnost da joj oružje isklizne iz ruke. Bila je zadovoljna onim što je naučila, mada je shvatila da nikada neće moći da potegne revolver tako brzo da parira pravom revolverašu.

Holidej ju je naučio kako se pravilno barata puškom i odao joj nekoliko malih tajni koje su onome koji puca omogućavale da bude brži i precizniji.

Sledećeg dana, kada je gađala metu udaljinu stotinu metara, pogađala je svakim hicem. Prvo je bila iznenađena, a onda je izraz začuđenosti ustupio mesto slabom osmehu na njenom licu. I Holidej je na neki način bio iznenađen, jer je, iako jedva primetan, taj osmejask sasvim preobratio lice mlade žene.

– Hvala vam, Džone Holideju – kazala je mekim, gotovo nežnim glasom. – Mnogo vam hvala!

*

Grad Albani ležao je na raskrsnici puteva Grejs–Western i Poter i Bekon. Kao i svi gradovi na takvim mestima, Albani je uvek bio pun sveta, zakrčen

zbog velikog saobraćaja i loše napravljenih ulica. Bio je to, posle San Antonija, prvi veliki grad na Zapadu.

Naravno, grad sa toliko ljudi koji su se svaki dan kao reka slivali u njega, zadržavali se ili samo prolazili, neminovno je rađao nasilje. Čuvari reda su dolazili i odlazili, uglavnom na večni počinak, a nekolicina imenovanih, kada su videli o čemu se radi, napustili su grad odmah po preuzimanju šerifske dužnosti. Tako je Albani živio, od danas do sutra, a svako ko je dolazio u tu gužvu morao je dobro da se pobrine za sebe.

Kada su Holidej i Teksas ujahali u grad, u njemu je vrilo kao u grotlu. Svaki iskusni zapadnjak odmah bi primećio da nema šerifa i da se obični građani povlače sa ulica čim bi pao mrak. Saluni su radili i dan i noć, isto kao i javne kuće za gospodu. Piće se točilo nemilice, a tela ubijenih ležala su po jarkovima i ulicama čak i po nekoliko dana.

Bio je to pravi pakleni grad i Holidej je sa strepnjom pogledao mladu ženu koja je jahala pored njega. Bila je ćutljiva i ozbiljna i desnu ruku držala blizu drške revolvera. Odjednom je neki pijani kauboj jurnuo niz stepenice saluna i uhvatio je za nogu koju je držala u uzengiji. Dok je podbo konja, ali pre nego što je stigao do pijanca, ona je izvadila revolver i mlatnula napasnika po glavi tako da se odmah skljkao na zemlju. Njegovi drugovi koji su stajali na tremu grohotom su se nasmejali.

– Možda bi bilo bolje da se ulogorimo van grada – predložio je on oprezno.

Ona ga odmeri.

– Ringo i Stejsi treba da su ovde, zar ne?

Holidej klimnu glavom.

– Po Denverovom iskazu, jesu. Ali, pogledajte koliko saluna ima u glavnoj ulici! „Zlatna kocka“, „Srećni kec“, „Palata“, „Srebrni dolar“, „Putnikov odmor“ i „Duga grana“! Na firmama ne vidim njihova imena, ali to ne znači mnogo. Mogli su da kupe salun i da zadrže ime ranijeg vlasnika. Druga mogućnost su lažna imena.

– Onda da potražimo Biro za promet nekretnina – predložila je.

– Odlična ideja – složi se Dok. – Samo, imam osećaj da ćemo tog gospodina malo teže pronaći. Još od ranije znam da ima mnogo posrednika za promet stoke, ali za nekretnine... No, dobro, raspitaćemo se.

I zaista, tek treći ili četvrti prolaznik znao je da kaže kako da nađu onoga kog su tražili. Čovek je živeo u jednoj maloj, začudo tihoj ulici u kući sakrivenoj drvećem i žbunjem. Pošto mu je Dok ljubazno objasnio šta traže, samo je klimnuo glavom.

– U poslednje vreme nije bilo mnogo prodaja saluna, tako da tačno znam o čemu se radi.

Malo se nakašljao, uzeo svoj dnevni protokol i rekao:

– Evo, „Srebrni dolar“. Pre tri nedelje. Elmos Pekl prodao je salun gospodi Rajanu i Pleteru – kazao je i otpuhnuo dim sa osmehom. – Jeste li to želeli da saznate?

Videvši razočarenje na licu mlade žene, Holidej se požuri da doda:

– Možda koriste druga imena. Bila bi ludost da koriste svoja, ona pod kojima ih još traže.

Ona je duboko uzdahnula i klimnula glavom.

– Pretpostavljam da ste u pravu. No, ja ću ih svakako prepoznati.

Holidej je znao da je to tačno, ali s obzirom na atmosferu u ovdašnjim salunima, nije mu se svidela pomisao da mladu ženu povede sa sobom. Nažalost, izgleda da nije imao izbora.

Posrednik za promet nekretnina ponudio im je štalu odmah iza njegove kuće i Holidej je to prihvatio. Ostavili su konje, dali im da jedu, a onda lagano krenuli u glavnu ulicu. Iako su bili prilično udaljeni, jasno su mogli da čuju galamu, muziku i poneki pucanj.

Dok se namršti.

– Čujte, bilo bi najbolje da pođem sam – rekao je pre nego što su stigli do raskrsnice. – U salunima vri i tamo nije mesto časnoj i poštenoj ženi. Nemamo garancije da će Rajan i Pleter biti tamo, a ja bih sam mogao mnogo bolje da pronjuškam. Dajte mi opis oba bandita i brzo ću znati da li su baš Ringo i Stejsi vlasnici „Srebrnog dolara“.

Pogledala ga je nekako iskosa.

– I ako jesu?

– Kako mi se čini, onda ćemo morati da zaigramo na sve ili ništa.

Zastala je u hodu i zagledala mu se u oči.

– Želim da ih pobijem svojom rukom – kazala je ozbiljno. – Za to mi nije potrebna ničija pomoć. Vi ih samo identifikujte, a ostalo prepustite meni.

– Ne budite ludi. U takvim stvarima ja imam više iskustva od vas. Izgubi-

ćete život ili će vas možda raniti i šta onda? Kako mislite da dođete do Kejna? Evo šta mi je palo na pamet: idite preko u onu trgovinu tekstilom ili neku drugu radnju u glavnoj ulici. Ja ću ih identifikovati i ako budem mogao, izvući ih na polje. U suprotnom, moraću da postupim onako kako situacija bude nalagala.

Mladoj ženi se ote gorak uzdah. Izgledalo je da je shvatila da je Holidej u pravu, samo joj je bilo teško da se pomiri s tim.

– Dobro, idem u trgovinu mešovitoj robom – odvratila je najzad, a Dokovo lice sinu. Čutke joj je stavio novac u džep od košulje.

– Nemojte ništa da kažete – presekao je podižući ruku. – Tamo ne dele ništa besplatno, a vi uzmite šta želite. Ako ništa drugo, kupite još metaka za vaš revolver.

– U redu.

Videvši da su stigli do trema prodavnice, Holidej joj se nasmeši.

– Ovde se rastajemo. Nemojte sa mnom preko ulice, jer... pogledajte samo ono društvo pred „Srebrnim dolarom“! Kakve barabe!

Ona još jače stisnu dršku revolvera i dobaci:

– Do viđenja. Vidimo se kasnije!

On dotaknu prstom obod šešira i krenu preko ulice.

Salun je bio krcat ljudima, a buka nepodnošljiva. Jedan čuvar snažnih mišića upravo je vukao dvojicu pijanaca po podu želeći da ih izbaci na trem. Dve zabavljačice su se svađale, dok je maleni klavirista pokušavao da ih razdvoji. Najveća gužva bila je oko šanka pored

koga je oznojeni šanker neprestano trčao tamo-amo, kako bi udovoljio svim gostima.

Dosta ljudi bilo je i na balkonu. Naime, posetioci su neprestano šetali gore-dole, dok su ih jarko našminkane devojke dočekivale zagrljajima i poljupcima. Na kraju donje odaje nalazila se jedna prostorija u koju je ulaz lučnog oblika bio zastrt debelim zavesama. Dva snažna čoveka stajala su sa obe strane i pazila da slučajno ne prođe neko nepozvan.

Kada je Holidej lagano prišao i pozdravio ih, odmerili su ga mrgodnim pogledima.

– Unutra se kocka? – upita on kratko.

– Privatna stvar – odvratio je jedan.

– To je najbolje – prihvatio je Holidej.

– Čuj, čoveče, trezan sam i imam nekoliko stotina dolara koji me svrbe u džepu.

Stražari su izmenjali poglede, a onda je onaj sa desne strane bez reči podigao zavesu i pustio ga unutra.

Odaja je bila dugačka i uzana, a zidovi do polovine oblepljeni tapetama, dok su se na drugoj polovini videli razni tragovi: rupe od kuršuma, brazde od noža i stotine različitih šara koje su ostavljali ljudi što su sedeli za kockarskim stolom.

U prostoriji su se nalazili stolovi za faro, jednoruki Džek, jedan mali rulet i sasvim pozadi, sto za poker. Čim je ušao, Dok je ugledao Ringo Kida koji je delio karte za stolom. Nije bilo nikakve sumnje da je to bio on, mada je sada nosio čistu belu košulju sa mašnom, a preko nje svileni prsluk sa cvetićima: među prstima je držao dugački cigari-

los, a na desnoj ruci masivan prsten sa crvenim kamenom.

Što se tiče Emili Svenborg, ona ga je videla prljavog, neurednog i zaraslog u bradu, ali je zapazila toliki broj detalja na njegovom licu da ga je bilo sasvim lako prepoznati: imao je mali zvezdasti ožiljak ispod levog oka i bradavicu pored nosa.

Korakom dokoličara Holidej je prišao stolu i posmatrao igru skoro dvadesetak minuta. Onda je jedan od igrača odbacio karte i psujući ustao rekavši da mu je svega dosta.

Dok je lagano stavio ruku na naslon njegove stolice, što je po nepisanom zakonu značilo da on hoće da zauzme to mesto. Ostala petorica, izuzev Ringa, odmerila su ga nezainteresovano i sa dosadom. Samo je bandit preobučen u gospodina sa zanimanjem odmerio pri-došlicu.

– Ja sam Rajan – rekao je pošto je Dok već seo. – Suvlasnik. Ovde je najmanji ulog pet dolara.

– To mi sasvim odgovara – odvratio je Holidej ne predstavljajući se. Onda je ćutke stavio ispred sebe nekoliko zlatnika od dvadeset dolara i nešto sitnog novca. – Ko deli?

Ringo ljubazno gurnu špil karata pred njega.

– To je privilegija novog igrača.

Holidej je lagano promešao karte, igrač do njega je presekao i deljenje je počelo. Kada je pogledao svoje karte koje su bile prilično loše, obratio se Ringu ne dižući glavu ni da ga pogleda.

– Suvlasnik ste, kažete? A koliko ortaka imate?

– Jednog – promrmlja ovaj odbacujući dve karte. – Dajte mi još dve.

Dok je brzo podelio onoliko karata koliko su mu igrači tražili. Videći da sebi uzima pet, Ringo se zlobno isceri:

– Tri za otvaranje – procedio je kratko.

Kada je krug licitiranja ponovo došao do Holideja, njegov početni ulog mnogostruko se povećao. No, bez problema je platio želeći da vidi šta ko ima u rukama.

Ulog je odneo Rajan, dok mu je na licu titrao zadovoljan osmeh.

– Pošto ste vi Rajan, ortak vam je sigurno Pleter? – dobaci Dok nehajno.

Ringova ruke zastade iznad gomile novca.

– Pa šta? – upitao je oštro.

– Pitam se gde je on...

– Zašto?

– Voleo bih da ga vidim.

– Još jednom vas pitam, zašto?

Ostali su ih sada zainteresovano posmatrali. Izgleda da su svi naslućivali da u strančevim pitanjima ima nešto više od obične radoznalosti. Što se tiče Rajana, bilo je očigledno da postaje sve nervozniji.

Holidej se lukavo osmehnu.

– Pa, želeo sam da vidim da li on odgovara opisu za Buta Stejsija kao što vi odgovarate opisu Ringo Kida.

Bandit se ukočio, dok mu se lice pretvorilo u bezizražajnu masku. Ostali igrači su brže-bolje poustajali od stola i udaljili se. Jer, više nije bilo nikakve dileme: obračun je bio na pomolu...

Ringo je pažljivo spustio karte na sto i hladno prostrelio Holideja.

– Ne poznajem vas – rekao je promuklo.

– Ni ja vas – odvratio je ovaj raspoložen. – Ali dobro poznajem Emili Svenborg.

Izraz razbojnikovog lica ostao je isti, jer mu samo ime nije ništa značilo.

– Ona je isplivala iz reke u koju ste je bacili, Ringo. Onda se vratila u logor i sahranila svoga muža i bebu. Živa je i žudi za tvojim skalpom, prljavi kućkin sine!

Ringo je ostao nepomičan još sekundu, a onda se sto odjednom prevrnuo i cela ploča je poletela na Holideja. Bio je to poseban mehanizam napravljen za slične situacije i verovatno se aktivirao pritiskom noge. Uprkos svom bezbrižnom izgledu, Dok je bio potpuno spreman. Ipak, ovakav potez nije očekivao. Bacio se u stranu da bi izbegao udar teške ploče i istovremeno se mašio svojih koltova sa drškama od slonovače. No, Ringo je hitro skočio prema njemu i zahvatio ga vrhom čizme po ramenu. U istom trenutku uleteli su čuvari i kao besni psi poleteli na Holideja. No, on je uspeo da se digne brže nego što je Ringo uspeo da uzmakne kako bi ga prepustio snagatorima. Sa dva snažna udarca uspeo je da ga ošamuti, a zatim ga je kao štit okrenuo prema stražarima koji su već povadili revolvere. Svom snagom je bacio Ringa na prvog snagatora i on je od siline udarca posrnuo unazad. Onda je izvukao svoj kolt i drškom udario drugog čuvara po licu. Iznenaden potezom, ovaj se stenjući srušio na zemlju.

Dok je zatim priskočio do Ringa, podigao ga sa zemlje i kroz ulaz zaklonjen

zavesama gurnuo ga u glavnu odaju saluna. Jedan od stražara je pošao za njima, pa je Holidej hladno povukao oroz i pogodio ga u rame. Kroz viku i vrisak žena pogledao je oko sebe.

Nije bio siguran kako će se izvući, ali sada nije imao vremena da misli o tome. Zgrabio je Ringa za okovratnik košulje i prodrmao ga kao da je u pitanju najobičniji džak.

– Stejsi? – povikao je. – Reci gde je Stejsi, prokletniče?

U tom trenutku leptir vrata su se sa treskom otvorila i Dok je krajičkom oka ugledao Teksas sa puškom u ruci. Bežeći u zaklon, konobar joj je izbio pušku iz šaka, što ona, usredsređena na Ringa, gotovo da i nije primetila. Holidej je pogledao bandita i u njegovim očima primatio zgranutost, što je značilo da ju je prepoznao. Istog trenutka kada je i banditova ruka krenula ka revolveru, mlada žena je načinila pokret koji je nagoveštavao potezanje oružja. No, Holidej je konstatovao da je taj pokret suviše spor i da će on morati da se umeša.

U međuvremenu, Ringo se uz besno mumlanje bacio unazad okrećući revolver prema Holideju koga je trenutno procenio kao veću opasnost. Naravno, Dok je samo to i čekao.

Sada su bili licem u lice, pa je mirne duše mogao da povuče oroz. Ne pomerajući se ni jednim delom tela osim palcem i kažiprsrom, Holidej je hladno-krvno ispalio dva hica. Udar teških tanadi odbacio je Ringa unazad samo delić sekunde pre nego što je žena izvukla svoj revolver. Pošto mu je dobacila

ljutit pogled, brzo je pogledala gore gde se nešto kretalo.

Duž drvene galerije neko je bežao prema izlazu, gurajući se kroz preplašenu i zbunjenu gomilu. Holideju se čovek u trenutku učinio poznat, mada nije mogao da se seti odakle. Kada se posle nekoliko sekundi begunac našao na čistini, mlada žena je zapucala iz puške čiji je prasak izazvao još veću paniku.

Iako je prvi metak promašio, a drugi se zabio u drvenu ogradu, treći je pogodio begunca tačno u grudi: uhvaćen u pola koraka, on je zastao, počeo da mlatara rukama kao da želi da poleti, a onda se bez reči srušio na pod.

Lice Emili Svenborg bilo je potpuno bezizražajno. Kratkim pogledom je okrznula telo koje je nepomično ležalo i kratko izustila:

– Stejsi.

Holidej klimnu glavom; to je bio razlog zbog koga mu se čovek učinio toliko poznat. U stvari, opis koji mu je Emili dala pre ulaska u salun bio je tako precizan da se njemu učinio da je bandita negde video i ranije.

Dok je ona mirno punila svoju pušku, Dok je kleknuo pored Kid Ringa.

– Još je živ – rekao je mirno, a glas mu je odzvanjao u polupraznom salunu.

Ona se prenu i brzo kleknu pored nje. Pre nego što se Dok snašao, počela je da ga šamara ne bi li ga prenula iz samrtničke letargije u koju je zapao.

– Huljo! – prosiktala je ljutito. – Već sam ubila Denvera i Stejsija i kunem se da ću i tebe dokrajčiti samo ako ne...

– Stanite! – prekide je Holidej hvatajući je za ruke. – Prepustite stvar meni

– šapnuo je i okrenuo se prema umirućem.

– Vidiš i sam kako sa njom stoji stvar, Ringo – rekao je nonšalantno. – Hoćeš li da joj dam lovački nož i pustim je da te dokrajči?

Ringove iskolačene oči još više se raširiše i u trenu ih prekri senka straha. Za sekund je zažmurio, a onda počeo da pomera već pomodrele usne.

– Kole... Kole... man – izustio je promuklo.

Rekao je još nešto, ali su reči bile potpuno nerazumljive, isprekidane nizom krkljavih šumova.. Onda mu se lice zgrčilo i pre nego što mu je sledeća reč prešla preko usana, glava mu je mlitavo klonula.

Holidej je palcem zabacio šešir na potiljak i pogledao mladu ženu.

– Gotov je.

– Da. I Stejsi.

– Naravno – odvratio je i podigavši glavu video stražare kako se nešto dogovaraju. Zato je hitro zgrabio Emili za ruku, dodao joj pušku i tiho dobacio:

– Vreme je da se izgubimo odavde.

Ona je videla da vadi revolver i u trenu shvatila njegovu nameru. Sa oružjem u rukama napustili su salun, a onda su potrčali koliko su brže mogli. Naravno, zavili su u prvu sporednu ulicu, a onda su nastavili da se probijaju mračnim uličicama, prešli neki kanal i stigli na proplanak, da bi sa zadnje strane stigli do kuće i štale posrednika za nekretnine.

– Šta je Ringo mislio kada je rekao „Koleman“? – upita ona radoznalo. – Ko je to? Ili šta je?

– Postoji jedan grad sa tim imenom i nalazi se na nekoliko dana jahanja odavde.

Za tren je zastala i namrštila se.

– Mislite li da nam je rekao da se tamo nalazi Kejn? Ili prokleti Bak Gentry?

– Ne znam, Teksas. Jedini način da to saznamo je da odemo tamo i sami proverimo. U svakom slučaju, mislim da bi bilo dobro da što pre stresemo sa nogu prašinu ovog grada.

Bez reči se složila, tako da su dvadesetak minuta kasnije sporednim ulicama napustili grad, napravili krug oko njega i pojahali putem koji je vodio prema stočarskom gradu Kolemanu.

Iako su ponovo krenuli u neizvesnost, Emili Svenborg nije bila uplašena. Možda u ovom trenutku nije mogla da prizna ni samoj sebi, ali prisustvo Doka Holideja ulivalo joj je sigurnost i mir.

Onakav mir kakav je mogla da ima žena kao što je Emili.

*

Posle nekoliko sati jahanja konji su iz trka usporili u lagani hod, a onda skrenuli ka jugu, pravcem koji je vodio pravo u Koleman. Nisu imali nikakvih problema, ali mlada žena je bila izuzetno ćutljiva.

Holidej nije počinjao razgovor želeći da je pusti da bude sama sa svojim mislima. Nije mogao da zna kakva se borba odvija u njoj, ali je slutio da ju je ponovo ophrvao strašan bol i da se teško nosi sa njim. Bila je bleđa u licu, sa ve-

likim tamnim podočnjacima koji su kvarili njenu ljupkost i lepotu.

Dok je pretpostavio da je to reakcija na krvavi obračun i prizore na koje inače nije bila naviknuta. Po tome je znao da još uvek nije tvrda onoliko koliko je želela da bude i da nije bezosećajna osoba kakvom se predstavljala. Ali, isto tako je znao da je bila odlučna u tome da se to ne primeti, pa se na taj način i ponašao.

Odjednom se trgao i mahinalno mašio za kolt pošto je njen revolver iznenađeno pripucao. No, odmah se pribrao i odahnuo sa olakšanjem videvši da gađa jedan kaktus i da kuršumi odbijaju njegov širok i mesnat list uz hrskav šum. Posle nekoliko uzastopnih hitaca, list je otpao.

– Nije loše, ako ste hteli da otkinete list – dobacio je.

Ona stavi poslednji metak u magacin i klimnu glavom.

– Jesam, to sam htela – potvrdila je.

– Ali, promašila sam cilj sa prva tri hica. Pokušala sam brzo da potegnem, ali nisam uspela dovoljno brzo da nanišanim. Hm... da je taj kaktus bio čovek koji je hteo da puca na mene, pretpostavljam da bih do sada bila mrtva.

– Verovatno je tako – složi se Dok.

– I ono danas sa Kid Ringom... bili ste suviše spori.

– Dobro, to priznajem. I hvala vam što ste se umešali i spasli mi glavu. U prvom momentu sam bila ljuta, jer sam želela da ga lično pošaljem na onaj svet. Ako hoću da budem iskrena, moram priznati da bi me taj nitkov ubio pre nego što bih uspela da nanišanim i pritisnem okidač.

– Morate se usredsrediti na cilj koji gađate – dobacio je Dok. – Pretpostavljam da se neće pojaviti situacija slična ovoj i da više nećete morati da potežete brže od njih. Prema tome, ja bih se ostavio brzine. Trebalo bi da vežbate gađanje u cilj. Tako biste imali više šansi da se u pucnjavi izvučete živi.

Ona zamišljeno napući usne.

– Znam da je to što kažete razumno, ali ja bih želela da savladam brzo potezanje. Konačno, vi nećete uvek biti uz mene... Sve ima svoj kraj, zar ne? Vi ste nezavisan čovek i jednog dana ćete krenuti svojim putem, a možda će proći i godine pre nego što pronađem poslednjeg ubicu. Prema tome, ja moram biti spremna. Zbog toga želim da budem ne samo precizna, već i brza.

Dok je morao da prizna da je njeno razmišljanje sasvim razumno i logično.

Kada su se sledeće večeri ulogorili, tražio je da mu preda opasač sa revolverom i sve dobro pregledao. Zatim joj je kazao da ga ponovo pripaše i nekoliko puta isprobao kako leži i kako se vadi iz futrole. Zajedno su pažljivo tražili najbolji položaj za futrolu i njen ugao u odnosu na pojas. Pomoću jake igle, komada pčelinjeg voska i dela kaiša, Holidej je namestio futrolu onako kako je odgovaralo načinu hoda i dužini ruku mlade žene.

Kada je pripasala ovako izmenjen opasač, prvih nekoliko puta nije bilo uspešno, tako da je umalo ispustila revolver. Ali, ona nije odustajala i posle jedno sat vremena uspevalo joj je da skoro svaki put glatko izvuče revolver iz futrole. Prošlo je još neko vreme i sada nije bilo ni najmanje grešnice:

revolver je svaki put za tren oka bio u njenoj ruci. Zatim je pokušala da izvede isto i iz početnog položaja sa skrštenim rukama: vežbala je i vežbala sve dok to nije uradila zaista munjevitom brzinom.

Dok se divio njenoj upornosti.

– To je dobro – rekao joj je iskreno. – Ali, dozvolite još jedan savet: pokušajte da pri potezanju zauzmete zgrčen, čučajući stav kako biste smanjili metu protivniku. I nemojte čučnuti pre nego što povučete revolver, već samo kada je oružje van futrole. Ako malo razmaknete noge, stvorićete za sebe čvršći oslonac; onda levu ruku zabacite unazad da ne biste izgubili ravnotežu. Taj pokret vam je kontrabalans za pokret desnom rukom kojom vadite revolver.

Ona ga je pažljivo slušala i uporno vežbala čim bi stali da se odmore.

Koleman je bio manji grad od Albanija, ali ni blizu tako opasan i haotičan. Možda je to bilo zato što je u gradu postojala rendžerska stanica i što su dvojica stalno prisutnih rendžera bili oštri i nepokolebljivi ljudi koji su svaki problem ili sukob sasecali u korenu. Dužnost rendžera bila je ne samo red i mir u gradu, već je njihov posao bio i provera dogona stoke, žigova i stočnih pasoša za krda koja su prolazila kroz grad na putu prema severu. Osim toga, predstavnici zakona morali su da vode računa i o stočnim bolestima, tako da su redovno obilazili i sve rančeve u okolini.

Na tu činjenicu računao je i Holidej razmišljajući kako bi najbrže saznao nešto o novim naseljenicima i ljudima

koji su nedavno došli i kupili rančeve negde oko Kolemana.

Zato su odmah po dolasku u grad otišli u rendžersku stanicu. Holidej nije poznavao ovu dvojicu rendžera, ali su oni poznavali njega po čuvenju i smatrali za čast ako mogu nešto da mu pomognu.

Narednik po imenu Rolings ljubazno je pozdravio goste i ponudio ih da sednu. Kada je saslušao Dokovu priču, on odvrati:

– Nismo se nadali da ćete ikada doći u ovaj kraj, mister Holideje. Ali sada, kada ste tu, učinićemo sve što možemo. Znači, došli ste na pravo mesto.

Dok zadovoljno klimnu glavom.

– Hvala, tome sam se i nadao. Naime, gospođa Svenborg i ja interesujemo se za dvojicu kriminalaca koji su se možda pojavili u ovom kraju. Verovatno ste i vi čuli za njih: To su Larami Kejn i Bak Genti. Šta kažete?

– Ja poznajem Kejna – odgovorio je narednik. – U stvari, njegovo pravo ime je Edgar Vali. Visok je, čvornovatih kostiju, odbojnog lica i oštrog, da ne kažem ubistvenog pogleda. Teško mu je odrediti godine i jedino što mogu reći je da ima između trideset pet i pedeset. Hm... video sam kada je u dvoboju sa čuvarima zakona ubio jednu ženu u Red Klaudu, Montana. Bio sam šerifov zamjenik i u obračunu sam ranjen u glavu. Ležao sam polusvestan, nekoliko metara daleko od revolvera, ali nisam smeo da se pomerim. Da sam to učinio, hladnokrvno bi me dokrajčio. Znam, to je ubica nad ubicama.

– I ja znam obojicu – dobacio je drugi rendžer po imenu Kodžis. – Ucenjeni su

gore na severu i nisam ni pomislio da bi mogli stići čak ovamo.

– Bili su učesnici velike pljačke vojničkih plata gore u Montani – objasnio im je Holidej. – Sigurno im je tamo postalo previše vruće, pa je cela banda podvila rep i otperjala na jug. Sa njima su bila još trojica: Denver, Kid Ringo i But Stejsi, ali su sada svi mrtvi.

Narednik je tiho zviznuo, dok je drugi rendžer sa strahopoštovanjem još jednom odmerio Doka.

– Gospođa Svenborg je ubila Denvera i Stejsija – počeo je Dok, a rendžeri ovog puta nisu mogli da sakriju svoje zaprepašćenje. – Oni su joj ubili muža i malog sina od nekoliko nedelja. Ona sa Kejnom i ovim drugim lupežom ima lični obračun i zbog toga bismo želeli da dobijemo sve podatke o njihovom kretanju koje možemo naći. Stoga bismo vam bili veoma zahvalni ako biste obojica dobro razmislili i pokušali da se priselite svega što o njima znate. Najverovatnije je da sada koriste neka druga imena – završio je Dok.

Narednik rendžera je lagano, ali odlučno odmahnuo glavom.

– Hm... smeo bih da se zakunem da ti ljudi nisu u ovoj okolini, madam. Valis i ja smo se nedavno vratili sa redovnog obilaska okolnih rančeva i tamo nismo videli nikoga ko bi odgovarao tom opisu. Sigurno bih prepoznao Kejna čim bih ga video, bez obzira koje ime sada nosi. Genti bi mi možda i promakao, ali sumnjam... Pogotovo ako su zajedno...

– A šta vi kažete? – obrati se Holidej drugom rendžeru koji se predstavio kao Bil Kodžis.

On odmahnu glavom.

– Žao mi je što moram da vam kažem, ali mislim da u ovim krajevima od njih nema ni traga ni glasa. Priznajem da bih voleo da ih nađete, zaista – dodao je i pogledom punim poštovanja odmerio Emili Svenborg. – Bilo bi mi veoma drago da vam pomognem, gospodo.

Zabrinutog lica i čvrsto stisnutih usana, mlada žena je razočarana pogledala u Holideja.

– Ali, Ringo je sasvim jasno rekao Koleman!

Dok klimnu glavom.

– Da, slažem se s tim kao i što prihvatam sve što ovi ljudi kažu.

– Dobro, onda ću sama pretražiti okolinu! – odbrusila je Teksas tvrdoglavo.

Rolings je prošao prstima kroz svoju gustu prosedu kosu.

– Za to ćete utrošiti mnogo dana u jahanju, gospodo Svenborg.

– Mislite li da mi je to važno? – zapitala je i rendžer lako pocrvene zbog njenog oštrog tona.

– Može biti da nije mislio na grad – umešao se Kodžis i svi ga iznenađeno pogledaše. – Taj Ringo, zar ne? Ako je rekao „Koleman“, možda nije mislio na ovaj grad. Lako može biti da je mislio na nekoga ko se zove Koleman...

– Mislite da je imao na umu ime kojim se Kejn sada služi? – dočeka mlada žena nestrpljivo. – Da, to je lako moguće. Ako Kejn i Gentry nisu ovde, onda je to pravo rešenje.

– Čekajte, čekajte... – umirivao je Holidej. – Dajte da malo razmislimo o tome. Mi smo ga zapitali gde se Kejn nalazi i on je rekao „Koleman“.

Mlada žena odmahnu glavom.

– Ali, taj nitkov je bio na samrti! I sami ste videli koliko je bio preplašen i užasnut! Možda je samo pokušavao da kaže da je Koleman ime kojim se Kejn sada služi! – dobacila je živahno. – To mi zvuči dosta logično. Možda uopšte nije znao gde je Kejn, a ipak je hteo da nam pruži neki putokaz!

– Možda. Ali, kada smo pomislili da nam je rekao ime grada i to nam je izgledalo razumno i logično. Jer, grad je na samo nekoliko dana od Albanija... – dodao je i ponovo se okrenuo Rolingsu. – Da li je ovde u poslednje vreme bilo kupoprodaje saluna ili pak prodaje rančeva?

Čovek se neodlučno premišljao.

– To bih morao da proverim u birou za prodaju nekretnina. Ali, čak i da je bilo nekih transakcija, sigurni smo da u gradu nema ljudi koji odgovaraju njihovim opisima.

Na licu Emili Svenborg ogledalo se razočaranje.

– Ako nam je rekao ime koje Kejn koristi – razmišljao je Dok naglas – onda to stvarno nema nikakve veze sa ovim gradom. To znači da bi hulja mogla biti bilo gde u Teksasu ili čak u Meksiku.

Mlada žena odlučno stisnu usne.

– Ja ću ga ipak naći!

Holidej glasno uzdahnu.

– Čujte, postoji ipak način kako da prilično brzo saznamo da li je neko sa imenom Koleman kupio neki ranč ili bilo kakvu drugu firmu u Teksasu. Naime, ja sam prilično dobar sa komandantom rendžera u Ostinu i mislim da bi mi učinio uslugu ako bih mu odavde poslao telegram i zatražio informacije o nečem takvom. Za njega ne bi bilo te-

ško da preko svojih ljudi sazna da li je izvršen promet nekog posla ili nekretnine, a stoji u vezi sa imenom Koleman. Pretpostavljam da bismo za nekoliko dana mogli dobiti odgovor.

– Onda to učinite, preklinjem vas! – zavapila je mlada žena s prizvukom nade u glasu. – Najviše od svega mrzim da čekam, ali mislim da bi to ovoga puta vredelo. U međuvremenu bih malo obišla kraj i proverila nisu li oni ipak ovde.

Sva tri muškarca je čudno odmeriše kao da su želeli da joj kažu da nikada nisu sreli nekog tako tvrdoglavog. No, rendžeri su ćutali iz obzira prema Holideju, a on iz obzira prema mladoj ženi koja je isuviše prepatila.

– A ako dobijete negativan odgovor? – zapitao je Rolings.

Holidej mirno odmeri Teksas.

– Onda ćemo biti u ćorsokaku.

Ona prkosno napući usne.

– Vi ćete možda biti u ćorsokaku, ali ja ću nastaviti traganje sve dok ih ne nađem!

Niko joj nije odgovorio. Bilo je očigledno da ni jedan od muškaraca nije navikao da vidi takvu gvozdenu odlučnost kod krhke mlade žene kakva je bila Emili Svenborg.

*

Slučaj je hteo da sutra dan po odlasku Holideja i Emili Svenborg, Džoni Kato bude prebačen iz Amarila u Ostin. Tačnije rečeno, odmah sutra dan je izrazio želju da putuje i ukrcao se na diližan-

su, a putovanje je bilo uspešno i trajalo je neuobičajeno kratko.

Naime, želeći da privuče što veći broj putnika, kompanija „Vels Fargo“ pustila je u saobraćaj novi tip diližanse sa dvostrukim gibnjevima i novim sistemom amortizovanja neravnina na putu, pa se Džoni i pored protivljenja lekara odmah ukrcao i za dva dana stigao do najbliže železničke stanice. Odatle je u udobnom vagonu za dva dana stigao do Ostina, gde je smešten u novu rendžersku bolnicu. Komandi je podneo prvo usmeni izveštaj u kome je istakao Holidejevu zaslugu za spasavanje njegovog života, ali i za likvidiranje bande braće Megoven. Tako je, što se rendžera tiče, ovaj slučaj bio završen.

No, Džoni je znao da je kraj te avanture za Holideja bio početak druge, tako da komadantu nije ništa govorio o tome. Zato je bio iznenađen kada je iz stanice u Kolemanu primio telegram sa Dokovim potpisom u kome je Holidej od njega tražio nešto neuobičajeno.

Naime, u pitanju su bili određeni podaci, što ga je još više zbunilo. Pošto zahtev nije bio zvaničan, to jest upućen od nekog zvaničnog organa, on je rešio da ga odloži u stranu i pored sve naklonosti koju je gajio za romantičnog pustolova. Jer, za kapetana rendžera nije postojala mogućnost mešanja zvaničnih i privatnih poslova i tokom cele svoje službe on se držao tog gesla.

Ali, desilo se da je toga jutra u Katovu sobu u bolnici svratio telegrafista Mos koji je znao za Džonijevo prijateljstvo sa Holidejem. Stoga je, iako to ne bi smeo, doneo Katou kopiju telegrama koji je stigao u Štab rendžera. Pošto

je sa svojim prijateljem izmenjao uobičajene fraze koje se govore bolesnicima, Mos je izvadio iz džepa kopiju telegrama i spustio na rendžerov noćni stočić, baš pored romana o avanturama nekog indijanskog izvidnika.

Kato je digao obrve i zapitao:

– Šta je to?

– Telegram od Holideja, Džoni – rekao je Mos.

Kato je hitrim pogledom preleteo po žučkastom obrascu.

„Hitno potrebne informacije o nedavnim kupoprodajama nekretnina ili biznisa bilo gde u Teksasu u koje je uključeno ime Koleman stop Iskoristite sve moguće pogodnosti stop Odgovor na stanicu rendžera u Kolemanu stop Dok Holidej“

Kato pogleda telegrafistu.

– Hvala, Erni. Kažeš da si ovo dao kapetanu?

– Još juče ujutru, ali nisam stigao da ti donesem kopiju.

– Da li je kapetan nešto preduzeo?

– zapitao je Kato.

– Koliko ja znam, nije. Ako je hteo da pošalje telegrame u naše baze širom Teksasa, onda bih morao da znam, jer sam neprestano bio na dužnosti.

Džoni je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda pogledao Mosa.

– Ovo je hitno. Ako ništa nije uradio do sada, onda ni ne namerava.

– Najverovatnije da je tako – složi se Mos.

– Ali, ja ne mogu da dopustim da ne pružimo pomoć Holideju – odvratio je Kato. – Njegov sam dužnik... Nego, hajde, Erni! Pomozi mi da ustanem i odem do onog stola. Napisaću telegra-

me koje ćeš poslati, a odgovore ćeš doneti samo meni. Razumeš?

– Čekaj, čekaj malo... – usprotivio se Mos. – Šta si to smislio? Da pošaljem telegrame bez kapetanove naredbe?

– Baš to, Mose. Pa to je tako mala usluga za tvog starog Džonija. Ne zaboravi da se radi o mom ličnom prijatelju, a ti nećeš dopustiti da tvoj stari drug ne ispuni dug časti.

– Ali, Džoni...

Ubeđivanje je nastavljeno još nekoliko minuta da bi na kraju Mos pristao da učini laku povredu radnih dužnosti. Petnaestak minuta kasnije, izašao je iz Džonijeve sobe sa nekoliko listova ispisanih poruka koje je rendžer želeo da pošalje raznim biroima za nekretnine na teritoriji države Teksas. Telegrami su morali biti označeni kao najhitniji, što je značilo da odgovore treba poslati što pre.

I zaista, prvi odgovori su počeli da stižu već posle nekoliko sati. Za one iz udaljenijih gradova trebalo je sačekati nešto duže, ali se Mos nadao da će i oni stići do sutra ujutro.

No, on je bio zabrinut i zbog nečeg drugog. Naime, broj telegrama koji su se slali u Štab rendžera bio je toliko veliki da je po njegovom mišljenju bilo samo pitanje vremena kada će neki od brojnih odgovora promaći pored njega i dospeti do drugog telegrafiste koji će ga, naravno, proslediti redovnim kanalima.

To je opet značilo da će se neki takav odgovor u toku dana naći na kapetanovom stolu, a on će odmah hteti da zna po čijem naređenju je poslat raspis i ko je tražio da se pružaju obaveštenja

o kojima se govori u telegramima. A kapetan je bio energičan čovek koji je na sva pitanja tražio brz i precizan odgovor. I zaista, ono od čega je brižni telegrafista strepeo desilo veoma skoro, odnosno, odmah posle večere.

Kato je upravo završio sa jelom i vratio se u sobu kada se na vratima začulo žustro kucanje. Pretpostavljajući šta je u pitanju, uzdahnio je i izustio jedno oštro „napred“!

U odaju je ušao kapetan rendžera ozbiljnog lica i odmah zatvorio vrata za sobom. Ipak, Džoni je u deliću sekunde spasio Ernija Mosa u hodniku, lica crvenog od uzbuđenja.

– Ne budite suviše strogi prema Erniju, kapetane – obratio mu se Džoni blago. – To je u suštini moja greška.

Kapetan se nakašlja. Bio je malo iznenađen, jer nije očekivao ovakvu iskrenost.

– Tvoja i njegova zajedno – kazao je. – Učinio je ono što si tražio, iako ste obojica znali da se radi o zloupotrebi dužnosti.

– Vraga, kapetane, nije baš tako tragično...

– Dovoljno je tragična činjenica da dvojica rendžera u dosluhu rade nešto iza leđa svojih pretpostavljenih... a da ne govorimo o korišćenju službenog telegrafa za privatne svrhe... i to u čiju korist?

Kato je ponovo uzdahnio i klimnuo glavom.

– Priznajem krivicu, ali mislio sam da ću time koristiti opštoj stvari. I sada to mislim.

– Nije valjda, Džoni? A čemu ja ovde služim? Poveo si se za činjenicom da je

u pitanju Holidej, zar ne? Ono... ne kažem da nije više puta pomogao da se reše nerišivi slučajevi i da je sarađivao sa federalnim šerifom Erpom... Ipak, on je samo običan pustolov: čovek koji često živi na rubu zakona, strastven kockar kome je, pored nagrada za razne bandite i ucenjene, poker jedini izvor prihoda. Ako bi guverner saznao za ovo...

Kato se snuždi.

– U redu, priznajem da postupak nije u skladu sa pravilima službe, ali i sami znate da se često dovijamo na razne načine kako bi došli do rezultata. Sve što sam učinio uradio sam samo zbog toga da se kazne prekršiocima zakona i pokaže ostalima da takvi neće proći nekažnjeno.

Kapetan ga zbunjeno odmeri.

– Ne znam o čemu govoriš, Džoni...?

– Dakle ovako: Holidej je pošao da pomogne jednoj mladoj ženi kojoj je banda Larami Kejna pobila celu porodicu. Ali, tu ima nešto što je za nas veoma važno. Kejn i njegovi pajtaši opljačkali su u Montani pošiljku vojnog novca i pobili celu patrolu. Ako ih Holidej pohvata, obavio je posao i za nas, ali i za opšte dobro, zar ne?

Kapetanov izraz lica postao je nešto blaži.

– Eh, lukav si ti, Džoni, lukav... Radiš sve samo da me nadmudriš. I gde je sada taj tvoj Holidej?

– U Kolemanu. Tamo čeka naš odgovor.

– Naš? – ponovio je komandant i pogledao ga ispod oka. – Uh, opet me navlačiš da prekršim pravila... A ta žena – dodao je posle kraćeg razmiš-

ljanja – ... izgleda da je doživela pravu tragediju, zar ne?

– Najstrašniju što se može zamisliti – odvrati Džoni ozbiljno. – Muž i beba su joj stradali, a nju su silovali. Kažem vam da se Holidej nije ponudio da joj pomogne, uradio bih to ja, makar i sa ovakvom nogom. Strašna tragedija, kažem vam. Ona je rešena da se osveti, ali bi sama sigurno nastradala. A takvi poput Kejna i ostalih, zaslužuju samo metak, zar ne?

– Pa, ako ćemo pravo... Dobro, de... imajući sve u vidu, bićemo malo elastičniji i pomoći ćemo tom tvom Holideju koliko možemo. Ako si već počeo s tim, onda i nastavi. Pošalji mu odgovore koje je tražio, ali pazi! Mene u to nemoj mešati... O celoj stvari ne znam ništa. Jasno?

– Jasno, kapetane – odvrati Kato sa osmehom.

*

Kada su se Holidej i Teksas posle obilaska okoline grada vratili u rendžersku stanicu u Kolemanu, tamo su ih čekali Katovi odgovori.

Holidej je nevoljno pratio mladu ženu u njenom obilasku okoline samo zbog toga što se plašio da joj se nešto ne dogodi. Unapred je slutio da će sve biti gubljenje vremena, što se posle tri dana pokazalo kao tačno.

Dok su se lagano vraćali u grad, ona je bila neraspoložena i ćutljiva. Izgledalo je da je tek sada bila svesna težine zadatka koji je sebi natovarila na pleća. No, njeno raspoloženje se drastično

promenilo kada su došli u stanicu, gde je Dok pročitao tekst Katovog telegrama koji je glasio:

„Kupoprodaja ranča u koju je uključeno ime Koleman odigrala se dvadeset drugog avgusta ove godine u Fort Vortu stop Kažnjenik sa istim prezime-
nom otpušten iz državnog zatvora krajem juna stop Sadašnje prebivalište nepoznato stop Ako je potrebno još podataka javite stop Nije poznato ništa drugo u vezi sa imenom Koleman stop Mnogo sreće stop Kato.

Holidej je bio veoma zadovoljan, ali na njegovom licu nije se moglo pročitati ništa. Pogedao je mladu ženu čiji su se obrazi crveneli od uzbuđenja.

– Kako možemo da stignemo do Fort Vorta? – zapitala je.

– Diližansom ili konjem do Braunvuda, a onda železnicom. No, može se desiti da ne uhvatimo voz. U tom slučaju bi sačekali nekoliko dana.

– A zašto? Ako propustimo da uhvatimo voz, nastavićemo dalje na konjima – rekla je Teksas. – Mister Holideje, priznajem da je to sa slanjem telegrama vašem prijatelju bila odlična ideja!

– Da, ali nemojte još biti sigurni. Ovo je bio jedan od načina. Da li je ispravan, to ćemo videti. Ko zna, možda se uopšte ne radi o čoveku za kojim tragamo...

Ona odlučno sevnu očima.

– Sigurna sam da je u pitanju pravi, sasvim sigurna! Sve se slaže!

Dok nije želeo da je razuverava, ali ni da joj daje lažnu nadu.

– Biću srećan da smo u pravu. Ali, telegrafisaću Katou još jednom i zamoliću ga da nam pošalje detaljne podatke

o tom Kolemanu koji je pušten iz zatvora. Pokušaćemo da saznamo da li je u pitanju isti čovek... Kada stignemo u Fort Vort, tamo će nas čekati odgovor.

– A zašto da gubimo vreme? – upitala je. – Taj sigurno nema veze sa ovim slučajem! Pa tek je izašao iz zatvora!

Holidej odlučno odmahnu glavom.

– Nemojte tako olako da zaključujete. Zašto ne bi mogao imati veze? Radi se o kriminalcu koji sigurno poznaje Kejna i Gentryja. Osim toga, na slobodi je već skoro dva meseca.

Mlada žena je morala da prizna da je tako nešto moguće. Sada su sve njene misli već bile usredsređene na Fort Vort i ono što se tamo desiti.

Što se Holideja tiče, on u ovim trenucima nije imao nikakvo određeno predosećanje bilo za jedno, bilo za drugo rešenje. A to ga je donekle zabrinjavalo, jer mu je ranije u takvim slučajevima uvek pomagao instinkt.

No, ovoga puta je taj instinkt potpuno zatajio...

*

Odlučili su da, umesto diližansom, do Braunvuda krenu na konjima nadajući se da će tako pre uhvatiti voz koji je tuda prolazio prema Fort Vortu. Jahali su brzo i svi su izgledi bili da će stići na vreme. Ali, nekoliko milja pre grada, na železničkoj pruzi, konj mlade žene izgubio je potkovicu i povredio nogu o oštar kamen prilikom silaženja niz padinu.

Nije bilo druge mogućnosti nego da oboje pojašu Holidejevog konja, a da

drugu životinju vode sa sobom. Naravno, kretanje im je sada bilo mnogo sporije.

Zbog toga su propustili polazak voza i Emili Svenborg je bila van sebe od očajanja.

– Iznajmite mi nekog drugog konja – kazala je Holideju. – Jahaćemo za vozom i stići ćemo ga!

Ta ideja uopšte nije loša, pomisli Holidej. Voz je napustio grad pre oko jedan sat, ali nedaleko od grada postojao je vijugav uspon kroz brda, što je značilo da će kompozicija na tom mestu znatno usporiti brzinu. Bilo je moguće da brzo jašuci stignu voz, dok se on bude mučio uz padinu. Čovek na železnici rekao im je da u kompoziciji ima devet teretnih vagona i po jedan putnički i poštanski. Dok je zadovoljno klimnuo glavom, jer je na Zapadu bilo opštepoznato da teretne kompozicije idu sporo.

– Čini mi se da bismo mogli uspeti, Teksas! – rekao je. – Hajdemo preko, u gradsku štalu!

Tamo su ostavili povređenog konja i brzo izabrali snažnu kobilu pomalo krivih ušiju. Dok se dvoumio u vezi svoga konja: jeste da je bio umoran, ali se on nadao da će izdržati do voza. U stvari, nije želeo da se zadržava sa štalskim momkom koji je bio spor i komplikovan.

Onda su odmah napustili grad i presekli preko strmine ka brdima i brazdi crnog dima koja se jasno videla na crvenkastom, predvečernjem nebu: bio je to voz koji je već zalazio u planinu.

Kada su stigli do podnožja, njegov ždrebac je počeo da usporava i Holidej

se zabrinuo da li će životinja uspeti da se popne na brdo koje se dizalo pred njima. Deo planine kojim je kompozicija u tom trenutku prolazila bio je u senci i jasno su se videli rojevi varnica koji su zajedno sa oblacima dima izbijali iz dimnjaka lokomotive. Pored topota kopita njihovih konja čulo se naporno brektanje lokomotive i klizanje točkova po metalnim šinama.

Prešli su jednu uzbrdicu, pa drugu i približavali se velikoj i oštroj krivini gde je voz morao gotovo sasvim da uspori: uspon je bio izuzetno strm i to je bila njihova šansa. Teksas je jahala pred njim i on je video kako je stigla do platforme, nekako se izdigla u sedlu i s puškom na leđima se bacila napred. Dok je u jednom trenutku mislio da će pasti, ali je ona uspela da se održi, izvi-je se gore poput zmije i uspne se na platformu voza koji je brektao.

Holidej odahnu sa olakšanjem, ali istovremeno izusti glasnu kletvu videći da njegov konj ponovo zaostaje. Ne, to se ne sme desiti, pomislio je i poterao ga snažnim udarcima, mada nikada ranije nije tako jako udarao životinju koju je jahao. Moram uskočiti do kraja prevoja, rekao je sam sebi i još jednom snažno mamuznuo konja.

Začudo, životinja je ubrzala i posle nekih pola minuta, jahao je uporedo sa putničkim vagonom koji se ljuljao i kloparao na šinama. U desetak sledećih sekundi odvezao je svoje bisage i hitnuo ih na platformu vagona, pitajući se zašto ga Teksas nije sačekala da mu pomogne.... Zatim je izvukao pušku iz futrole, oslobodio se uzengija i sasvim

prišavši kompoziciji, uhvatio se za ogradu platforme.

Bio je to rizičan skok pošto je odjednom imao utisak kao da mu je nešto istrgnulo ruke iz ramena. Viseći u vazduhu, telom je udario o bok vagona, a vrhovima čizama dodirnuo šljunak na nasipu i nogama se odbacio do visine prvog stepenika; onda se oslonio na njega i snagom mišića se izvukao na platformu, odmah pored bisaga koje su tamo ležale. Ipak sam uspeo, pomisli zadovoljno.

Šešira namaknutog na oči, skoro pola minuta je klečao kako bi povratio dah. Čuo je kada su se vrata vagona otvorila i pomislio da je to Teksas.

Onda mu je neko istrkao pušku iz ruke i grubo odgurnuo šešir s lica. Podigao je pogled i našao se pred crnim otvorom cevi zapetog kolta. Uperen revolver držala je kao kamen tvrda košćata ruka nekog nepoznatog čoveka očiju hladnih kao led, odevenog u kaubojsko odelo.

– Ni makac, Holideje! – naredio mu je neznanac i on je poslušao, sada znajući šta je razlog što se Teksas nije pojavila na platformi.

*

U vagonu je bilo samo pet Meksikana koji su sedeli u suprotnom uglu izbegavajući da pogledaju prema drugom kraju gde su, pored vrata, dvojica snagatora sa uperenim revolverima držali na nišanu Doka Holideja i Emili Svenborg.

Priterana na jedno sedište u uglu, mlada žena je sedela i gledala kroz prozor. Lice joj je bilo bledo, ali nije odavalo strah. Preko puta nje sedeo je suvo-njav čovek konjskog lica i držao prst na obaraču revolvera. Pažljivo je motrio na nju, ne skrećući pogled čak ni kada je njegov saučesnik ušao unutra vodeći Holideja.

Dokova puška bila je bačena na pod vagona i nogom gurnuta daleko ispod sedišta. Čovek koščatih ruku izvukao mu je revolver iz futrole i udarivši ga nogom ispod kolena, naterao ga da klekne između dva sedišta. Zatim mu je prislonio čizmu na leđa i snažno ga gurnuo licem u zid vagona. Onda je, onako ošamućen od udara, postavljen da sedne preko puta mlade žene čije je lice bilo belo kao kreč.

Malo pomalo, Dok se povratio i pogled mu se sreo sa njenim.

– Jeste li čitavi? – upitao ju je promuklo.

Kratko je klimnula glavom i to ga je malo umirilo. Zatim se lagano ispravio i leđima se naslonio na naslon sedišta. Ispod oka je pažljivo osmotrio čoveka koji ga je doveo, ali i onoga konjskog lica. Bio je pomalo zbunjen, jer niko od njih nije odgovarao Kejnovom ili Gentrijevom opisu.

Onda je podigao glavu i otvoreno pogledao u čoveka koji ga je držao na nišanu.

– U čemu je stvar? – zapitao je mirno.

Čuvar mu nije odgovorio.

– Ja tebe ne znam, ali vidim da ti znaš moje ime – nastavio je i okrenuo se prema Emili. – Kako su vas oslovili? – dobacio je tiho.

– Nikako... – odvratila je. – Samo „gospodo“...

– Zaveži, Holideje! – promumlao je koščati i pripremio mu drškom revolvera. – Zaveži i sedi mirno! Imamo još dosta da pređemo pre nego što stignemo u Fort Vort!

Holidej se trže. Zar su ti ljudi mislili da ih pred revolverskim cevima drže sve do Fort Vorta? Zbog čega, dodavola? Ko ih je čekao u Fort Vortu? Kejn i Genrti? Zar su banditi poslali ovu dvojicu da ih pobiju? No, odmah je odbacio tu pomisao. Ako su banditi poslali ovu dvojicu zlikovaca da ih srede, onda ima je najbolja prilika za to bila dok su se ukrcavali na platformu vagona.

Zatim mu se, sasvim neočekivano, ovaj snažniji obratio sa osmehom.

– U jednom momentu sam pomislio da smo zabrljali stvar, jer se niste pojavili na stanici u Braunvudu. Ipak smo ostali u vozu, pretresli sve vagone i dobro uplašili ove sirote Meksikance. I već kada smo pomišljali da se iskrcao, videli smo vas kako jurite za vozom. Hm... mogu da vam kažem da ste nam sačuvali glave na ramenima i da smo vam za to prilično zahvalni.

– Ko vas je poslao za nama? – zapitao je Holidej.

Snagator iznenađeno izvi obrve.

– Šališ se? Hej, čuješ li ti ovo, Hos? Misliš da Holidej stvarno ne zna ko nas je poslao?

– Meni je to sasvim svejedno, Mingo – odvrati Hos. – Potpuno svejedno, da znaš...

Mingo se iskezi i ponovo se okrete prema Holideju.

– Hos ne mari ni za šta, sve mu je svejedno... U stvari, on nije u mogućnosti da istovremeno razmišlja o više stvari, već samo o jednoj. U ovom trenutku je to kako da vas dvoje bezbedno dopremimo do Fort Vorta. Njega stvarno ništa drugo ne interesuje...

– Ti si Mingo...? – progunda Dok zamišljeno. – Negde pre šest meseci video sam poternicu za čovekom koji odgovara tvom opisu. Taj se zvao Mingo... Mingo Gal? Ne, Gart, Mingo Gart.

Dok se jedva primetno osmehnu, jer je po snagatorovoj reakciji shvatio da je pogodio. To ga je zadovoljilo i dalo mu samopouzdanje. Jer, kao igrač pokera morao je pažljivo da proučava i pamti lica ljudi, tako da mu je memorija bila zaista izvanredna.

– Da, da... – ponovi on odlučnije – Mingo Gart i Hos Grili. Prepad na diližansu „Vels Fargo“? Je li tako? Stražar sa diližanse ubio je konja pod jednim, dok je neka stara dama ubola pribadačom drugoga u ruku – dodao je i osmotrio Mingov ručni zglob na kome se jasno video mali ožiljak. – Niste ušićarili ni dolar – dodao je sa osmehom. – Hosu je pala marama i bili ste prepoznati! Ha, kako ste spleteni, čudilo bi me da ijedan posao uradite kako valja!

Ovo je za Minga bilo suviše. Sav crven u licu, udario je Holideja drškom pištolja po glavi, tako da je ovaj pao sa sedišta. Znajući kako treba ubuduće sa ova dva snagatora, Dok se bez reči dignu opipavajući čvorugu koja je iskočila na mestu udarca.

– Rekao sam ti da smo trebali da pustimo brade – promumlao je Hos.

– Nije bilo vremena za to, idiote! – presekao ga je Mingo i za tren preleteo pogledom preko bledeg lica mlade žene. – Holideje, zapamti jedno: ako samo nešto pokušaš, njoj će biti slomljena ruka! Da li je to jasno?

– Jeste.

– Dobro. Onda zaveži i sedi tu! Kao što sam maločas rekao, dug je put do Fort Vorta!

Holidej je seo na uzani prostor i, po Mingovom naređenju, stavio ruke na leđa. Bio je to efikasan način da se protivnik umrtvi, odnosno da ne pomišlja ni na kakav iznenađan potez, jer se ruke posle nekoliko sati toliko ukrute da ih je teško i pomeriti, a kamoli uraditi bilo šta.

Kada se smestio, ispod oka je pogledao mladu ženu koja je neprestano ćutala. Zabrinuto se pitao šta se odigrava u njenoj glavi, jer je do sada već dobro upoznao njenu tvrdoglavost i nepromišljenost. Naime, ako dođe do zaključka da je ovi ljudi zadržavaju i sprečavaju u tome da dođe do Kejna i Gentrija, niko neće moći da predvidi kakav bi očajnički potez mogla da preduzme.

A takav potez mogao bi ih skupo koštati.

*

Bila je to duga i neudobna noć.

Holideju su se posle nekoliko sati ruke toliko ukočile da ih više nije ni osećao. Povremeno je dremao i pratio šta rade Mingo i Hos koji su ih čuvali na smenu. Teksas je sedela sklopljenih očiju, ali nije mogao da bude suguran

da li spava ili ne. Što se tiče Meksikana u drugom kraju vagona, bili su toliko uplašeni da od sebe nisu davali ni glasa.

Odjednom ga je iz polusna probudio grub udarac čizme u rebra. Otvorio je oči i prvo što je video bilo je sivkasto svetlo dolazeće zore. Zatim je lagano okrenuo glavu i ugledao Minga sa upe-
renim revolverom.

– Vreme je da se pođe – rekao je bandit.

Holidej je s mukom pomerio ukočene ruke, trudeći se da uspostavi bar kakvu takvu cirkulaciju. Kada je ustao, video je da putuju kroz ravnicu posle koje je sledio planinski lanac i začudio se što su ih banditi već podigli.

– Mi smo još mnogo milja daleko od Fort Vorta.

– Zaveži i izadi na platformu – promrmljao je Mingo.

U istom trenutku Hos je prodrmao Teksas i ona je otvorila oči, ali je, još bunovna, i dalje sedela na sedištu. Kada je bandit pružio ruku da je prodrma i rasani, mlada žena je skočila kao oparena i namrgođenim pogledom mu dala do znanja da ne želi njegov dodir.

Oba bandita u čudu su se pogledala, a onda Hos promumla:

– I ti za njim, gospođo. Na platformu!

Čim su izašli napolje, ošinio ih je hladan jutarnji vetar. Sunce se još nije pojavilo, ali kada se okrenuo prema istoku, Holidej spazi kako njegova svetlost lagano izviruje i osvetljava ravnicu. Pogledao je preko ograde platforme: na sve strane ravnica i ništa više. Što se voza tiče, pred njima se ljuljala kolona teretnih vagona koje je vukla ogrom-

na crna lokomotiva rigajući oblake dima „ukrašene“ varnicama.

On se u trenu namršti, a na čelu mu se pojavi duboka bora. Da li je moguće da je ovo kraj? Po svoj prilici, Mingo i Hos su nameravali da ih pobiju. Ali, zašto su odlučili da to učine ovde, a ne u toku noći na nekom mnogo pogodnijem i skrovitijem mestu...?

Pa, dobro, pomislio je, ako je već odlučeno da umru, on će pokušati da se bori. Makar i uzaludno, ali boriće se do kraja.

No, Hos i Mingo su mirno stajali, ničim ne pokazujući da žele na neki način da im naude. Što se tiče Emili, ona se po izlasku na platformu stresla od dodira sa hladnim vazduhom, a zatim se naslonila na ogradu pazeći da bude blizu Holidejeve ruke, ali da je ipak ne dotakne. Jednostavno, još uvek nije mogla da podnese bilo čiji dodir...

On je hteo nešto da je zapita, ali je odustao videvši da Mingo zuri preko njegovog ramena tamo negde u pozadinu. Dok je odmah shvatio da taj čovek nešto traži. Ili, bolje rečeno, nekog očekuje...

Niko nije progovarao. Bilo je mirno, a ravnica se i dalje kotrljala pored njih. Još uvek je duvao hladan vetar, a zraci ranog sunca već su dotakli voz i mirna lica dvojice razbojnika. U jednom trenutku, na cevima njihovih revolvera blesnulo je rumenilo nalik na vatru.

Posle nekih pet-šest minuta, brektanje lokomotive se pojačalo i Holidej je znao da ulaze u podnožje planinskog lanca. Još uvek je bio pomalo zbunjen, ne shvatajući šta banditi smeraju.

Onda je voz krenuo uzbrdo i ušao u predeo obrastao šumom. Negde dole, na kraju strmine, belasala se tanka srebrna zmija koja je ličila na reku. Tutnjeći su prešli preko kratkog mosta od balvana, a onda su se dvojica čuvara vidno uznemirili. To je znak da će se uskoro nešto dogoditi, pomisli Holidej.

I bio je u pravu.

– Spremi se! – doviknuo je Mingo Hosu. Istoga trenutka, ovaj drugi je dograbio Teksas koja je imala samo toliko vremena da iznenađeno krikne pre nego što ju je izbacio iz voza. Zapanjen zbog neočekivanog obrta situacije, Holidej je uspeo da vidi kako se nekoliko puta prevrnula u vazduhu pre nego što je pala na peščanu padinu i počela da se kotrlja nizbrdo.

Onda je njegov pogled privuklo neko kretanje nedaleko od pružnog nasipa; ugledao je konjanike koji su izjahali iz šume i uputili se ka mladoj ženi. Već sledećeg momenta i on je poleteo kroz vazduh. Sve je počelo da se vrti, a onda je pao na pesak koji se ulegnuo pod njegovom težinom i amortizovao udarac. Odmah zatim, počeo je da se kotrlja, ali mnogo sporije, tako da je mogao da upravlja svojim pokretima. Kada se konačno zaustavio i seo ljutito pljučkajući pesak iz usta, ugledao je zadnji deo putničkog vagona kako ljuljajući se zamiče u krivinu visoko iznad njega.

Trenutak kasnije podigao je glavu i ugledao Mingo i Hosa kako se kotrljaju niz padinu. Počeo je lagano da se diže želeći da se istegne i ispravi prilično ugruvane udove. Ali, čim je ustao, okružili su ga konjanici sa revolverima u ru-

kama. Pogledao je na desnu stranu i sa čuđenjem primetio da je Emili već na konju i da je jedan kauboj drži na nišanu puške. Iz šume se tada pojavio još jedan jahač vodeći na povocu tri konja. Mingo, koji je u međuvremenu ustao, grubo mu je naredio da uzjaše prvog, dok su se on i Hos prihvatili druga dva.

Dok ga je poslušao bez protivljenja: sve je radio lagano kako bi imao dovoljno vremena da osmotri ljude oko sebe. Nije znao zbog čega, ali odjednom je osetio iznenadno olakšanje. Naime, instinkt mu je govorio da se pre radi o kaubojima nego o nekim ovejanim zločincima.

Malo potom, grupa konjanika se okrenula i u koloni pošla prema šumi u podnožju. Holideju je bilo dopušteno da jaše uporedo sa Emili.

– Ko su ovi ljudi? – zapitala je šapatom.

– Nemam pojma – odvratio je on iskreno. – No, vidim da jašu konje sa žigom polomljenog kruga. Po tome, ali i nekim drugim znacima, rekao bih da nisu banditi.

Ona nabra obrve.

– Ali rekli ste da Mingo i Hos jesu.

– Da, znam da je kompanija „Vels Fargo“ za njima izdala poternicu. Ne znam ništa drugo, ali mogu vam jamčiti da je ovaj poduhvat bio veoma brižljivo pripremljen. Ali, mislim da smo bezbedni. Bar za sada. Pretpostavljam da neko želi da nas vidi, a ovi ljudi oko nas predstavljaju naoružanu pratnju. Samo budite mirni i radite ono što vam kažu. Ništa ne možemo učiniti dok ne saznamo šta se događa.

Teksas ga smrknuto odmeri i nastavi da jaše. Holidej je učinio isto, trudeći se da zapamti pojedinosti predela kojim su prolazili. Ako nastavimo ovim pravcem, razmišljao je, proći ćemo jugozapadno od Fort Vorta. Tamo su se nalazili predeli pogodni za rančeve i gaje-nje stoke, što ga je učvrstilo u uverenju da su ljudi koji ih sprovode kauboji, a ne banditi.

Nekih četrdesetak minuta kasnije, prošli su kroz veliku kapiju ranča iznad koje je bio znak polomljenog, odnosno naprslog kruga. Stoka koja pase videla se svuda unaokolo i on se jedva primetno osmehnu. Bilo mu je drago što nisu u pitanju Kejn i njegov pajtaš, ne zbog sebe, nego zbog Teksas. Bilo mu je jasno da još jedno maltretiranje ne bi preživela.

Posle pređene dve milje ugledali su veliku rančersku kuću okruženu drvećem. Sa desne strane videlo se nekoliko pomoćnih zgrada i spavaonica kauboja, dok se sa leve pružao veliki koral.

Kada su se približili glavnoj zgradi, kauboji su se udaljili na razne strane, a pored njih su ostali samo Hos i Mingo. Došavši do ulaza, naredili su im da sjašu, a onda ih bez reči poterali unutra.

Čim su ušli u hodnik, Holidej je shvatio da na ranču žive samo muškarci. Grub, neveštom rukom napravljen nameštaj, sedla i druga konjska oprema nabacana u predvorju, iznošena odela nehajno razbacana po dnevnoj sobi, neprovetrene odaje, drveni kapci na prozorima umesto staklenih okana – sve je to ukazivalo da na ranču nema ženske ruke.

Čim im je Mingo naredio da stanu nasred dnevne sobe, vrata sa desne strane su se otvorila i u odaju je ušao čovek srednje visine, odeven u prašnjavo, blatom zaprljano odelo. Nasuprot odeći, opasač, futrola i revolver naprosto su se blistali na njegovim bedrima.

Čovek je bio malo proćelav, jakih obrva, sjajnih crnih očiju i malo povijenog nosa. To nije bio ni Kejn ni Gentry i Emili je zbunjeno nabrala obrve i pogledala u Holideja koji je samo slegnuo ramenima.

Čovek ih je dobro osmotrio, a onda klimnuo glavom.

– Vidim da im niste zadali mnogo muka, Holideje – rekao je zadovoljno. – Iako sam, moram priznati, pretpostavljao da ćete biti borbeniji i pružiti bar malo otpora.

Zatim je upitno pogledao u Minga koji je odmahnuo glavom i prezrivo izvio usne.

– Rekao sam šta će biti sa ženom ako bude nezgodan, gazda. Posle toga je bio miran.

– Ah, tako – odvrati čovek, a onda se ponovo obrati Holideju. – Ja sam Koleman – rekao je mirno. – Čujem da ste se raspitivali za mene.

Holidej se trže. Sa lica mu se izgubio onaj napet izraz.

– Gle, gle – odvratio je odahnuvši. – U tome je dakle stvar! Dodavola, to mi nikada ne bi palo na um! Neke provere su ukazivale da je izvesni Koleman dvadeset i drugog avgusta ove godine kupio ranč u blizini Fort Vorta, dok je drugi Koleman otpušten iz zatvora posled-

njih dana juna. Hm... zaista nisam mogao da predvidim da je to isti Koleman.

Mlada žena se okrete i zapanjeno ga odmeri.

– Hoćete da kažete... da je to čovek koga tražimo?

Dok klimnu glavom.

– Ali... pa on nije ni Gentry ni Kejn! – odvratila je ona razočarano, iako je odmah shvatila da je to zvučalo potpuno besmisleno.

Međutim, Holidej je bio mnogo više zainteresovan za rančerovu reakciju. Jer, čovek se iznenađeno trgao i mahinalno pogledao u Minga i Hosa.

– Šta vi, u stvari, tražite, Holideje? – upitao je glasno.

Dok mu odgovori pitanjem.

– Voleo bih da mi kažete kako ste znali da sam se raspitivao za vas.

Koleman se osmehnu.

– Imam i ja prijatelje na određenim mestima. Ne znam u čemu je stvari ali... Čujte, odležao sam svoje i pošteno platio za grešku. Ne želim da bežim i plaćam onima koji me progone. Bilo ko da je u pitanju!

Dok ga pogleda.

– Neko vas progoni?

Kolemanovi obrazi se zacrveneše od besa.

– Ne pravite se mudri, Holideje! Pa, hteli ste nešto od mene, zar ne? A ja ne volim nikakve tajne. Kupio sam ovaj ranč, jer sam želeo da me svi ostave na miru. Bio sam rančer pre nego što sam potegao revolver na predsednika banke, da znate! Prokletnik je tražio da vratim zajam pre vremena pošto je hteo da se oženi mojom devojkom! – dodao je i ogorčeno izvio usne. – Zamislite, to

je i učinio! Ona je obećala da će me čekati, ali je pošla s njim pred oltar pre nego što sam obukao kažnjeničko odelo!!

Dok ga pogleda ispod oka.

– A novac koji je tom prilikom nestao i koji nikada nije nađen?

– Šta s njim? – odgovori Koleman britko. – Potera me je naterala da skočim u reku. Mene su izvukli, ali je novac otplivao niz vodu.

– Hmm... ko zna... – dodade Dok sumnjičavo. – Šta ako je novac prethodno ostavljen ili ga je pak neko pronašao? Njime bi mogao da se kupi sasvim pristojam ranč kao što je ovaj.

Koleman preču ovu primedbu.

– Još mi niste odgovorili šta hoćete od mene, Holideje?

Dok glasno uzdahnu.

– Kako bi bilo da sednemo? Jer, u pitanju je duga priča, mister.

Rančer se složio, pa je Hos na divanu napravio mesta za Holideja i mladu ženu. Dok je Emili ukrućeno sedela i zurila u neku tačku, Holidej je mirnim i odlučnim glasom ispričao celu njenu tragediju, ali objasnio i svoje angažovanje u celoj stvari. Kada je završio, Koleman nabra čelo.

– To je, dakle? Pošli ste za mnom zbog toga što me je pomenuo Ringo?

– Tačno – složio se Dok.

On se kratko nasmeja i pogleda u Hosa i Minga.

– Neka me vrag nosi! Spustite pištolje, momci, izgleda da sam pogrešio! Snažni Mingo se namršti.

– Ali, gazda, možda on laže!

– Ne. U priči ima suviše detalja i moram priznati da mi zvuči istinito –

odvratio je i brižnim pogledom odmerio Teksas. – Osim toga, ova mlada žena izgleda kao da je preživela pakao – do-
dao je. – Dovraga, kada sam čuo da se
interesujete za mene, mislio sam da je
to zbog novca koji sam uzeo kada sam
sredio onog prokletog bankara. Da, u
pravu ste, novac nije izgubljen, nego
sam ga ja sakrio i time kupio ovaj tanč.

– Ali, gazda! – upozorio ga je Mingo
panično.

Koleman odmahnu rukom.

– Ništa ne brini, znam dosta o Holide-
ju. On je častan čovek i to neće zloupot-
rebiti. Osim toga, sada to nije u mo-
gućnosti – dobacio je posle kraćeg raz-
mišljanja.

Dok se jedva primetno osmehnu.

– U ovom momentu ne, ali...

– Šta? Hoćete da me ljutite, Holideje?

– Ne, ni slučajno. Vi ste za to suro-
vo platili. Taj novac je banka otpisala,
zar ne? Ako ste ga vi posle svega toga
našli, to je isto kao i da ste pronašli za-
kopano blago.

Rančer zadovoljno klimnu glavom.

– To je već bolje.

– I šta sada? – umeša se u razgovor
mlada žena. – Gde smo stigli? Izgubili
smo trag Kejnu i Gentriju. A zašto je
onda Ringo pominjao ime Koleman?

Rančer ustade sa stolice

– Pođite za mnom – dodade mirno i
rukom otpusti Minga i Hosa.

Holidej i Emili pošli su za njim kroz
dвориšte, a onda kroz šumarak do ma-
log proplanka. Tamo je, ograđena gru-
bo tesanim oblicama, stojala sveža
humka sa nadgrobnom pločom od boro-
vine.

Mlada žena je koraknula napred i
pročitavši tekst, prigušeno kriknula.

– Bak Gentri – izgovorila je glasno. –
Poginuo je od revolvera isto onako
kako je i živio... – promucala je i lagano
se okrenula prema Kolemanu. – Treći
septembar! Pa to je bilo samo pre dve
nedelje!

Rančer je kratko klimnuo glavom,
dok je Holidej strpljivo ćutao, čekajući
objašnjenje. Koleman je uzdahnio i le-
đima se naslonio na drvenu ogradu.

– Kejna, Gentrija i Ringa sam upo-
znao u zatvoru – počeo je lagano. – U
stvari, nisam ih baš mnogo voleo, jer se
nismo naročito slagali. Ali, pošto smo
bili u istoj ćeliji, čovek posle nekoliko
godina mora da razgovara sa nekim, ma
ko taj bio. Pretpostavljam da sam u jed-
nom trenutku rekao nešto o svojim pla-
novima za život kada izađem iz zatvo-
ra... ni sada tačno ne znam... U svakom
slučaju, pre dve nedelje su se Larami
Kejn i Bak Gentri pojavili na mom ran-
ču. Bili su u bekstvu zbog neke pljačke
i masakra na severu, pa im je trebalo
mesto gde se mogu sakriti. Računali su
na to da će se uortačiti sa mnom, pro-
meniti imena i steći nekakvu zakonitu
fasadu kako bi mogli da se bave nekim
poslom. Naravno – dodao je s uzdahom
– ja sam ih odbio, a onda su počeli da
mi prete. Kazali su da će, ako ih ne pri-
hvatim, svašta napričati o meni, tako
da će mi ovdašnji ljudi okrenuti leđa.
Bilo je tu još dosta toga: pretili su da
će mi oterati goveda, zapaliti zgrade i
tome slično. U jednom trenutku, svađa
je došla do vrhunca i Gentri se mašio
revolvera. Bio sam brži i kao što vidi-
te... sredio sam ga. Kejn se u posled-

njem trenutku predomislio i odbacio oružje. Onda sam ga oterao sa ranča, a njegovog kompanjona ovde sahranio – kazao je i pokazao rukom prema grobu.

– I to je sve? – zapitao je Holidej.

Koleman klimnu glavom.

– Kejn je odjahao. Kasnije sam čuo da se udružio sa braćom Loles.

– Ko su oni? – dobacila je mlada žena nestrpljivo. – Gde možemo da ih nađemo?

Koleman se dvoumio.

– Koliko znam, muvaju se negde uzvodno od Antilopa Benda, prema Fort Vortu. U tom kraju imaju kolibu. To je vrlo opasan predeo, jer se tamo skupljaju mnogi banditi u bekstvu i često dolazi do raznoraznih obračuna. Bilo kako bilo, očevici pričaju da malo koji dan poneki leš ne zaplovi niz reku.

Kada je video da je Emili prebledela, on ozbiljno dodade:

– Bez obzira kakve razloge imate, to nije mesto za ženu kao što ste vi, gospođo.

No, ona kao da ga nije čula.

– Mogu li dobiti svoje oružje, molim vas?

Koleman nabra obrve i oštro odmeri Holideja.

– Ne smete joj dozvoliti da ode tamo! Dok se osmehnu krajem usana.

– Voleo bih vas da vidim... vas ili bilo koga ko će je sprečiti.

Dok su se vraćali prema kući, na rančevom licu se ogledalo nespokojstvo.

– Čujte, gospođo, dopustite da pošaljem neke moje ljude. Mingo i Hos su malo priglupi, ali ja im dajem posao i mogućnost da normalno žive i zbog

toga su mi zahvalni. Učiniće sve što im kažem...

Teksas energično odmahnu glavom.

– Kejn je ubio Larsa i zato lično želim da ga likvidiram. Ako nas bude više, može ga pogoditi bilo ko, zar ne? Kako ne shvatate da to moram da budem ja?

Rančer pogleda u Holideja kao da traži pomoć. No, ovaj je jedva primetno odmahnuo glavom.

Zavladala je kratka i neprijatna tišina.

– Oboje ste ludi! – dobaci rančer ljutito. – Ali, u redu, dobićete vaše oružje i konje koje ste dovde jahali. Osim toga, pokazaću vam kako da stignete do Antilopa Benda – dodao je i pogledao u Doka. – Ali, samo pod uslovom da nikome ne pričate o bančinom novcu...

– Rekli smo da je to otpisano – preki-
de ga Holidej s osmehom.

Pola sata kasnije, njih troje su izjahali iz dvorišta sa punim bisagama i pripremljenim i podmazanim oružjem. Dok i mlada žena bili su ozbiljni i razmišljali o onome što ih čeka. No, iskustveno Holidejevo oko primetilo je da rančer svaki čas pogleda u Emili: u tim pogledima moglo se naslutiti nešto mnogo više od običnog interesovanja.

– Gospođo... – obratio joj se Koleman dok su jahali kroz plćak nekog potoka. – Ne znam kakvi su vaši kasniji planovi... posle završetka ove stvari... Samo sam hteo da vam kažem da će ovamo doći moja sestra sa dvoje dece... Ona.. u stvari... momak ju je napustio, a ja hoću da im pružim dom – dodao je i pogledao prema Holideju. – To je razlog zbog koga sam bio spreman da se borim protiv svakoga ko je hteo da mi

uzme ranč. Hoću da kažem... ako želite negde da se skrasite i malo priberete, tu ćete imati mesto, gospodo

– Hvala – promrmljala je Teksas odsutno, a onda su nastavili da jašu u tišini.

Posle dva sata putovanja niz potok, Koleman je pokazao prema šumarku crnogorice i žalosnih vrba.

– To je Antilopa Bend – rekao je kratko. – Koliba braće Loles je odmah iza šumarka. Čujte, Holideje, hoću da vam kažem da su ti Lolesovi pravi dželati. Ako nešto pođe naopako i oni se dočepaju ove žene...

– Nije važno ako pre toga smaknem Kejna – presekla ga je ona hladno, brižljivo proveravajući da li joj je revolver pun. Zatim je izvukla pušku iz futrole i usredsredila se na nju.

Koleman je zavrteo glavom i stisnuo usne. Video je da sa ženom ne može da se razgovara i shvatio da je hvatanje Kejna jedina stvar o kojoj je sada mogla da razmišlja.

Koji minut kasnije, sjahali su u šumarku i pošli kroz hladovitu šumu osećajući miris dima u vazduhu. Čučnuvši iza jednog drveta, Koleman je pokazao kroz prorez između grana i oni ugledaše kolibu sagrađenu od starih dasaka i ter papira, nakrivljenu od naleta vetrova. Ograđeni prostor koji je predstavljao dvorište bio je zapušten i prljav, a svuda okolo bile su razbacane flaše od viskija. Na vidiku nije bilo nikoga, ali se u desnom uglu dvorišta nalazilo šest konja.

– Izgleda da smo ih iznenadili – prošaputao je Koleman.

Tek što je rančer izgovorio rečenicu, grmnula je dvocevka i snop tanadi odbio je koru stabla na drvetu, odmah iznad njihovih glava. Svi troje su se bacili na zemlju, a kada se prasak začuo i drugi put, Holidej je ugledao jasne oblačiće barutnog dima.

– Stražar na krovu! – povikao je okrećući se i već sledećeg trenutka njegova dvocevka je opalila dva puta. Čuvar na krovu je posrnuo i spotakavši se na ivicu, glavačke poleteo dole.

U istom času, kroz uzane proreze na zidovima kolibe zapraštale su puške i kuršumi su zafijukali kroz šumarak. Mlada žena se priljubila uz zemlju, budno motreći očima ispred sebe i tražeći samo jednog čoveka: Larami Kejna.

Čekajući ga nije ispalila nijedan metak. Odgovarajući na paljbu iz kolibe, Holidej i Koleman su se razdvojili i malo udaljili od nje. Jedan čovek se glavačke bacio kroz vrata, ali nije uspeo da umakne Holidejevom hicu. Koleman je kleknuo i ispalio pet uzastopnih hitaca na deo zida obložen ter papirom. Čulo se kako se jedan kuršun odbio o nešto metalno, a onda krik nekog čoveka u kolibi.

Već u sledećem trenutku, dvojica su istrčala u dvorište i pucajući iz revolvera, potrčali ka konjima. Emili se uzbuđeno pridigla, ali se odmah spustila na zemlju videvši da nijedan od njih nije Kejn.

– Braća Loles! – povikao je Koleman i ponovo pripucao izustivši sočnu psovku kada mu je obarač puške prazno škljocnuo. Brzo ju je odbacio i izvukavši kolt iz futrole, zategao obarač.

No, istog trenutka se zaneo, jer ga je metak pogodio u rame i oborio na leđa. Ipak, hitro se okrenuo na drugu stranu i iz tog položaja ispalio hitac koji je pogodio jednog od begunaca. Drugi je preskočio malu ogradu i bacio se na gola leđa prvog konja koji su stajali u redu. Uplašena životinja se malo izvila i dok se on mučio da održi ravnotežu, Holidej ga je oborio jednim hicem, a zatim brzo napunio pušku. Uspaničen, on je skočio sa konja i pokušao da se vrati u kolibu, ali ga je Kolemanov kuršum u grudi zauvek zaustavio na samo nekoliko koraka pre vrata.

U istom času se iz kolibe začuo tresak i Holidej skoči i potrča napred pucajući.

– Neko pokušava kroz stražnji deo! Ili postoje vrata ili razvaljuju zid!

Istog trenutka, Teksas je poskočila i potrčala na drugu stranu. Što se Holideja tiče, on je bezbedno dotrčao do kolibe i kroz razvaljena vrata ugledao ranjenika koji sedi na stolici nišaneći prema njemu. Još istog trena povukao je oroz i čovek se uz jauk stropoštao na leđa rušeći iza sebe neku policu sa posuđem. Još uvek držeći uperen revolver u ruci, Dok se hitro obazre po prostoriji, no u kolibi nije bilo nikoga. Onda je video rupu na zadnjem delu drvenog zida i shvatio da se neko upravo tuda provukao. I on je tako izašao napolje, a onda iznenađeno zastao.

Po opisu koji mu je dala Emili, shvatio je da je čovek koji beži Larami Kejn. Gotovo je prešao pola puta do šumice kada je sa druge strane kolibe istrčala Emili sa revolverom u ruci.

Stežući dršku svog kolta, Kejn je zastao i očima punim neverice počeo da zuri u nju. Naravno, bilo je očigledno da ju je odmah prepoznao, ali kao da još uvek nije verovao svojim očima...

Holidej spusti svoje koltove sa drškama od slonovače i mirno dobaci:

– On je vaš, Teksas.

Kejn je žustro okrenuo glavu i iznenađeno ga odmerio. Onda je ponovo pogledao u Emili koja je u međuvremenu spustila revolver.

– Spusti oružje, huljo! – naredila mu je oštro. – Stavi ga u futrolu, hajde!

Shvativši šta mlada žena hoće, Holidej se trže:

– Teksas, ne činite to!

– Čutite! – odvratila mu je i ne pogledavši ga.

Neprestano je držeći na oku, Kejn je vratio revolver u futrolu. Onda je i ona učinila isto, dok joj je na licu lebdeo jedva primetan, gorak osmejak.

– Potegni kad hoćeš – dobacila mu je tiho.

Bandit se okrete prema Holideju i nevoljno izvi usne.

– U svakom slučaju, ja gubim!

– Da, gubiš – odvrati Dok mirno. – Ali, Teksas ima pravo da bude prva. Ako ona promaši, ja sigurno neću.

Kejn besno izusti kletvu i diže levu ruku kao da hoće nešto da protestuje. No, to je bio samo trik, pokušaj obmane... Istovremeno se desnom rukom mašio revolvera.

Holidej je video kada je žena malo skočila u stranu i zauzela onaj karakterističan odbrambeno zgrčeni stav. Levu ruku je zabacila unazad da bi za-

držala ravnotežu, baš onako kako je sam učio. Istovremeno je njen revolver grmnuo, a zatim nastavio da grmi sve dok nije ispalila i poslednji metak u zaprepašćenog Larami Kejna. Kako je stojao potpuno otkriven, njegovo telo se samo trzalo tamo-amo od tanadi koja su ga pogadala. Pri udaru svakog kuršuma, načinio je korak nazad bezglasno mičući usnama, dok su se ruže crvene krvi jasno ocrtavale na njegovim grudima, stomaku, vratu i licu.

Bandit je stajao, podrhtavao i uvijao se kao lutka na koncu, sve dok ga noge nisu izdale. Na kraju se srušio na tlo kao vreća...

Nastupio je trenutak tišine, a onda se Dok namršti čuvši čudno, zvonko škljocanje. Digao je pogled sa mrtvog Kejna i pogledao u Emili: kao u transu, mlada žena je još uvek držala revolver uperen u banditovo mrtvo telo i neprestano pritiskala okidač...

No, nije se usprotivila kada joj je Holidej lagano prišao, obgrlio je oko rame na i pažljivo joj uzeo revolver iz ruke.

– Dosta je bilo, Teksas... – kazao je mirno.

Ona ga je pogledala, duboko uzdahnula i ukrućenim korakom pošla pored kolibe, da bi se, takođe bez reči, spustila na jedan panj, tačno preko puta mesta gde je sedeo ranjeni Koleman.

Jahanje do ranča bilo je lagano i ispunjeno ćutanjem.

Oba muškarca su povremeno bacali poglede na Teksas, zabrinuti zbog stanja u kome se nalazila. Naime, mlada žena je bila bleđa kao kreč i neprestano je ćutala. Pogled joj je bio uperen negde

u daljinu, a ruke su jedva držale uzde. S vremena na vreme, donja vilica bi joj snažno zadrhtala...

Na njihova pitanja nije odgovarala, ali su nešto kasnije primetili da se trese celim telom. Holidej je pretpostavljao da je u pitanju groznica i znao je da moraju stići što pre.

Kada su ušli u dvorište ranča, ugledali su neka kola pred ulazom i crnokosu ženu koja je stajala na tremu.

– Nemoguće da mi je sestra već stigla! – povika Koleman iznenađeno.

– I neka je, jer je dobro došla – dobio je Holidej tiho i rukom pokazao na Emili. – Ona je vrlo blizu sloma. Sada joj je potrebna neka žena koja će je razumeti i utešiti.

Čim su se zaustavili, crnokosa žena finih crta lica im pođe u susret. Posle toplog zagrljaja sa bratom u njegove tvrdnje da je rana na ruci obična ogrebotina, rančer se okrete i predstavi joj svoje nove poznanike

– Ovo je gospođa Emili Svenborg, a mister Holidej je... ovaj... njen pratilac u nevolji. Bilo bi mi drago ako bi se pobrinula da se gospođa Svenborg smesti ovde na nekoliko dana. Potreban joj je odmor, jer je proteklih meseci preživela pravi pakao.

Na pominjanje svog imena, Emili je naglo podigla glavu, a oči su joj se ispunile suzama. Onda joj je telo potreslo bolno grčevito jecanje koje će još dugo ostati u Holidejevom sećanju. Posle svih strašnih i mučnih događaja, sada je sve bilo gotovo, grča i napetosti je nestalo i njena tuga i očaj tek sada su izbili u svoj svojoj snazi.

Glenda Koleman joj je brzo prišla, uzela je za ruku i nežno je prigrlivši, lagano povelala u kuću.

Koleman ih je ispratio zabrinutim pogledom.

– Glenda će joj trenutno biti najbolja uteha i podrška, pošto je i sama mnogo propatila. Nadajmo se da će brzo pre-

broditi krizu... – dodao je i upitnim pogledom odmerio Doka. – Mislite li da će kasnije možda... možda hteti da...

Holidej ga prijateljski stisnu za mišicu.

– Možda. Ali, kasnije, kasnije... prijatelju. A sada bi bilo najbolje da uđemo unutra i pobrinemo se za tvoju ranu.

KRAJ

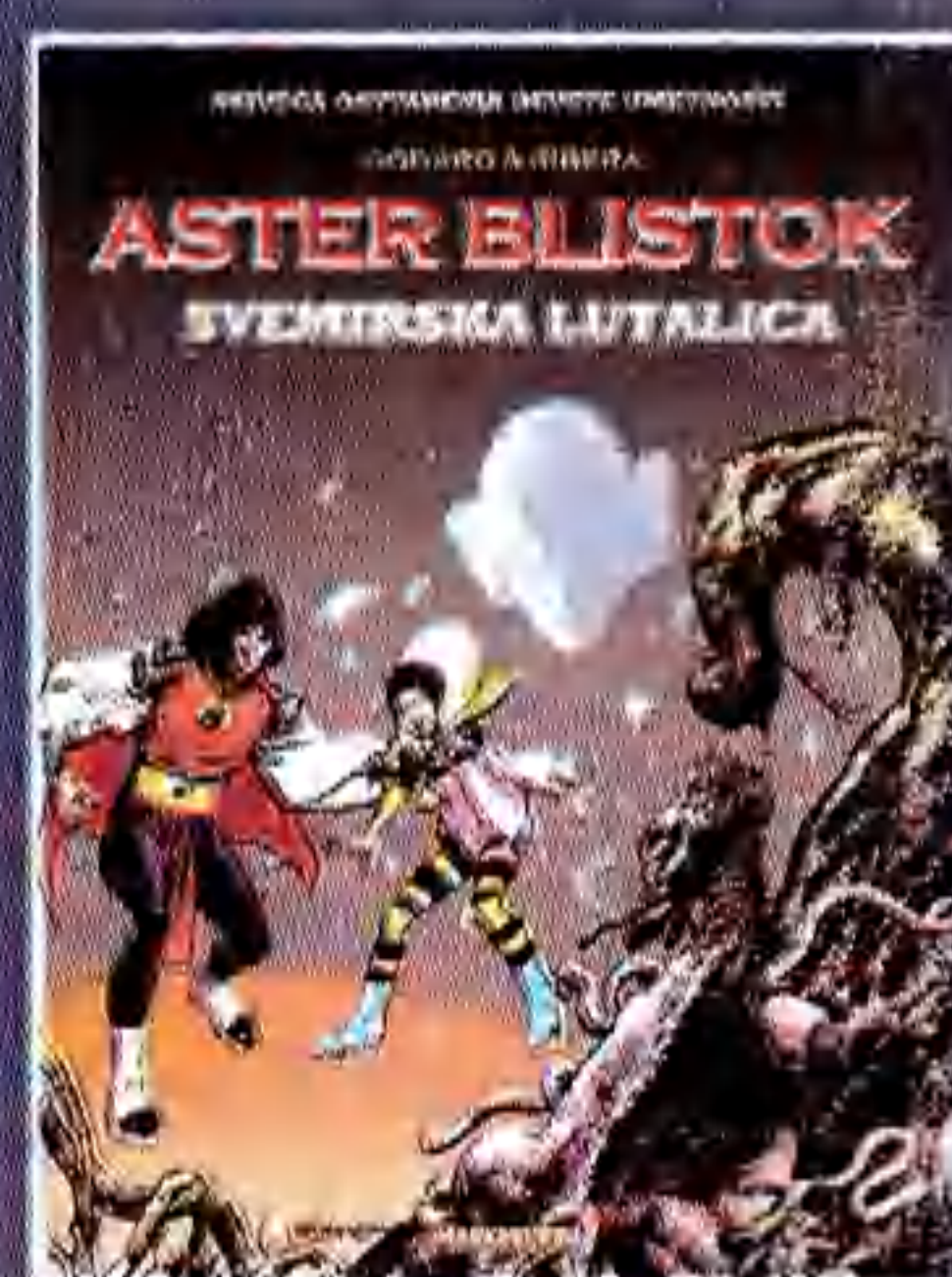
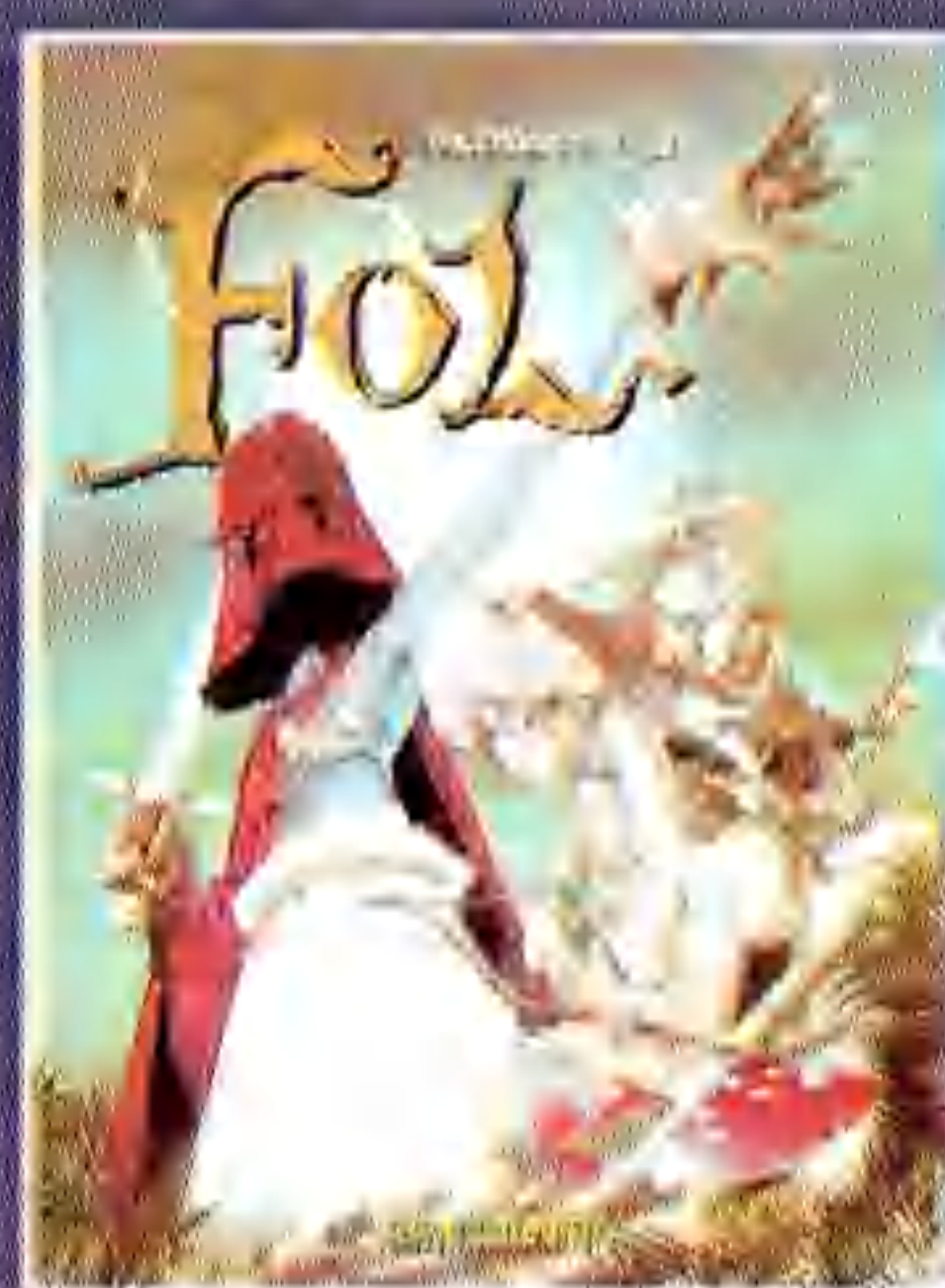
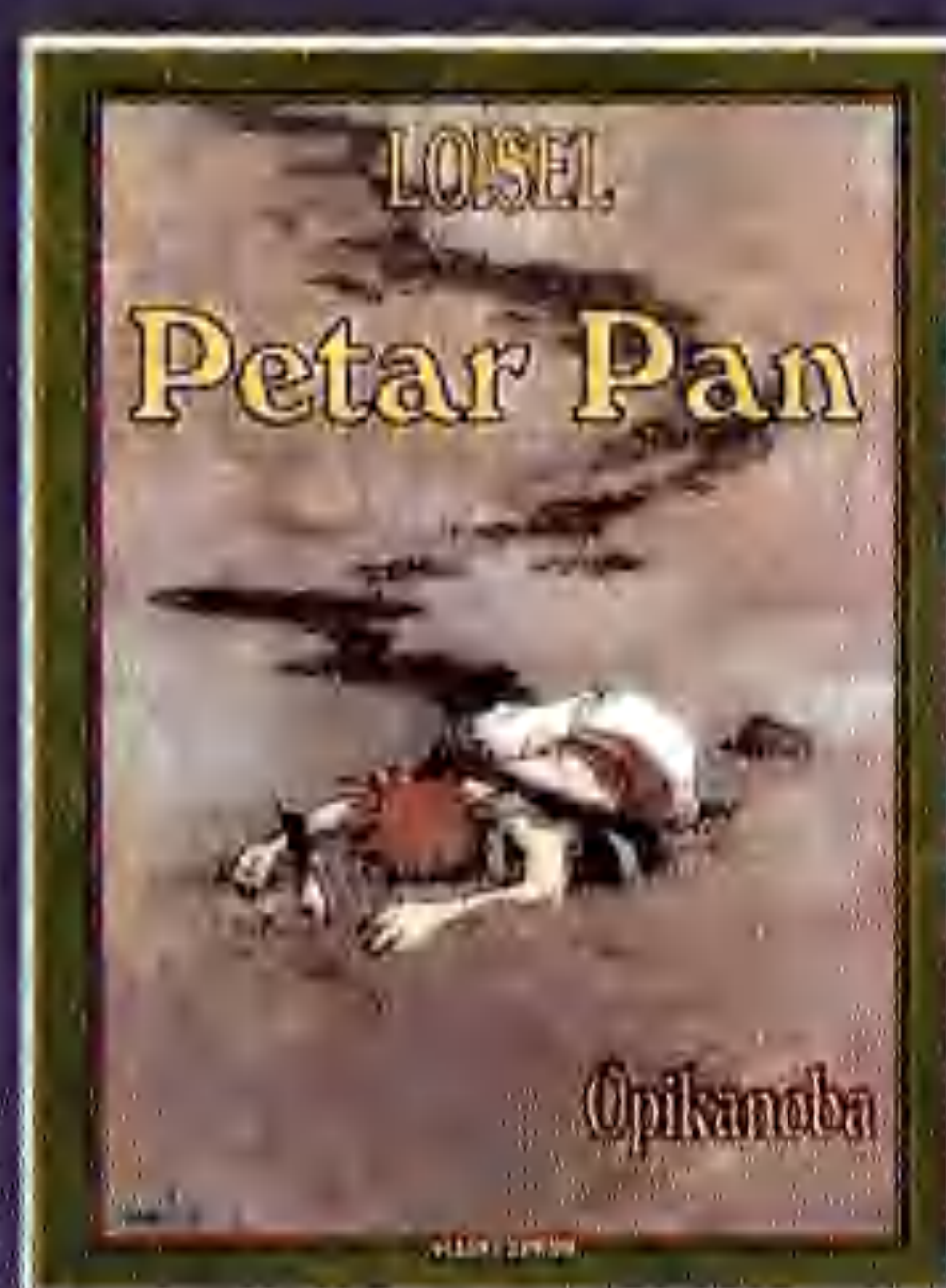
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca

sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA

INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 332 220

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00344

